SELÇUK

alagöz

İKİ KEZ YAŞADIM

DHARMA

İki Kez Yaşadım

Selçuk Alagöz

Dharma Yayınları - 2010

Bu kitabı neden yazdım?

Bu kitabı rahatlamak, kendimle barışık kalmak için yazdım. Ben aslında 3 insanın yaşayabileceği kadar yoğun bir hayatı 2 yaşantıma sığdırdım.

Alman Lisesi, turist rehberliği, İktisat Fakültesi, turizm master programı, Altın Mikrofon Yarışması ile başlayan 47 yıllık yoğun sahne hayatım anlatılamayacak kadar çok anılarla dolu. Bunların benimle birlikte kaybolmaması için yazdım. Profesyonel bir yazar olmadığım için not tutmadım, yıllar sonra olayları aklımda kaldığı gibi tarih sırasına uymadan yazdım. Kimseyi kırmadan, bazı isimleri değiştirerek, ölmüş insanların arkasından aleyhlerine yazmamaya çalışarak kitabımı bitirdim. Sonradan bazı bölümlerini çıkarmak zorunda kaldım. Bazı olayları ayıp olmasın diye biraz değiştirerek yazdım. Amacım çok satıp bu yaştan sonra tekrar gündemde olmak değil, yazdım işte yahu!!..

SELÇUK ALAGÖZ

Ne Dediler?

39 yılı paylaşmaktan mutluluk duyduğum, her seferinde sahnede hayranlıkla izlediğim, sevgi dolu iyi bir eş, iyi bir baba, iyi dost, iyi insan, üretken, çalışkan, hümanist, vefakar, alçakgönüllü ama vakur, incitmekten korkan, kral arslan, yüreğine, eline sağlık...

BİRSEN ALAGÖZ

Sevgili Selçuk Alagöz

Ortağım, iş arkadaşım, ağabeyim..

Bazen babam, bazen kardeşim..

O sınırsız enerjinle koltuğunun altına bir karpuz daha sığdırdın, seni kutluyorum..

Bu kitapta topladığın anıların bir bölümü benim de anılarım. Çoğunu birlikte yaşadık. Birlikte sevindik, birlikte üzüldük..

İnsanları sevdik, ama daha önemlisi sevildik..

45 yıl sonra hâlâ sevgiyle hatırlanmak sanırım bir sanatçı için alkışların en büyüğü..

Bu çalışmanın sana yeni alkışlar getirmesini, yaşamının bundan sonrasının hep gülümseten anılara dönüşecek olaylarla dolu olmasını diliyor, seni bir kez daha emeğin için kutluyorum.

Benim hayatıma kattıkların için sonsuz teşekkürlerimle...

RANA ALAGÖZ KÖK

Katıldığım bir kursta, gözlerimizi kapatıp, anne ve babamızın avuçlarımıza birer hediye koyduğunu hayal etmemiz söylendi. Babamın kendi kalbini çıkarıp elime bıraktığını gördüm. İşte o kalbin ona oynadığı oyun sayesinde, artık sadece

4 Ağustos'u değil, 3 Ağustos'u da doğum günü olarak kutluyoruz; ikinci doğum günü. "Çok kitap okumayan kitap yazamaz" klişesini ve daha nice klişeyi kırarak yaşamayı başaran babama uzun ömürler

dileğiyle... Çok yaşa, torunlarını okşa!

BANU ALAGÖZ

Selçuk Alagöz, babam (en iyi kalpli ve en akıllı), turist rehberi, ekonomist, müzisyen, rekortmen, duman avcısı, yardım dernekleri ve birlik kuruluşları uzmanı, şimdi de yazar ve mizah ustası... vay be!

SENCER ALAGÖZ

Selçuk Alagöz adını ilk kez 60'larda Altın Mikrofon yarışmalarında duymuştum. Tanışmak 70'lerde kısmet oldu. 2000'lerde MÜYORBİR çatısı altında omuz omuza telif mücadelesi verdik. O başkanlık yaparken ben ona, ben başkanlık yaparken o bana yardımcı olduk. Sigara düşmanı olarak duman avcılığı yaparken, Türk Kalp Vakfı'na emek verirken ona hep destek verdim. Güzel seyahat arkadaşlıklarımız oldu. Hemen her dilden şarkılar okurken sahne şovuyla mükemmel bir eğlendirici olmayı becerdi. Bitmeyen enerjisiyle üç yıl önce öbür dünyaya bile dört dakikalık bir ziyarette bulundu. Anıları müzik tarihimizden çok güzel kesitler verecektir...

ALİ KOCATEPE

Sevgili Kardeşim Selçuk Alagöz, her zaman dürüst, çalışkan, hakikatli ve çok sadık bir dostum olmuştur. Çok iyi bir eş ve baba olduğuna ve yakın akrabalarını nasıl kollayıp kendini bu insanlara nasıl feda ettiğine uzun yıllar süren ve inşallah sürecek olan yakın dostluğum boyunca hep keyif ve gururla şahit oldum. Bu ülkenin yetiştirdiği en yaratıcı ve önemli müzik insanıdır bana göre. Sabırla, azimle, çok büyük bir sevgiyle, tutkuyla müziği hep içinde hissetmiş ve onu sevenleriyle paylaşmıştır. İyi ki varsın ve iyi ki benim canim dostumsun Selçuk müdürüm.

En sıcacık sevgi, saygı ve muhabbetle...

TARIK PAPUÇÇUOĞLU

Benim profesyonel müzik dünyasına girmeme neden olan dost insan Selçuk Alagöz'e minnettarım. O müzik ve insanlık dolu anılarını paylaşmış olmak, ailesinin içinde yer almış olmak benim için de güzel anılar. Güzel gençlik yıllarımızı paylaştık ve paylaşmaya da devam ediyoruz. Sevgiyle.

CAHİT BERKAY

Selçuk Alagöz ve ailesi, yaptıkları müzikle, Türk müzik tarihine geçmiş, Türk halkına örnek olmuşlardır.

Selçuk Alagöz'den ve eserlerinden daha çok öğreneceğimiz şey var.

Sevgili kardeşim Selçuk Alagöz'e yeni yolculuğunda başarılar diliyorum.

BORA AYANOĞLU

Benim hiperaktif, akıllı, sosyal, becerikli, cadı... arkadaşım. Zekân ve yeteneklerinle ördüğün hayat macerana konuk olan dostlarından olmak bir ayrıcalık. Uzuuuun bir macera olsun.

ATİLLA ATASOY

İlk Giriş

Karlı bir ağustos sabahıydı. Güneş bulutların arasından bir delik bularak aşağıda yaşanacak önemli bir olayı aydınlatmaya çalışıyordu. Mahallenin genç ebesi Münevver, damlardan sarkan buz saçaklarından korunarak Eyüp Gençlik ve Spor Kulübü'nün santrforu Mustafa dayımın eşliğinde, hızlı adımlarla Kurukavak Caddesi'ndeki dedemden kalan, bahçeli, iki katlı ahşap köşkümüzün kapısından içeri süzüldü. Annem beni doğurmak üzereydi.

"N'aptın Selçuk Abi? Hayatının yüzde yüzünü yaşayıp ikinci hayatının ikinci yılında ilk kitabını yazıyorsun ve rahmetli Cenk Koray'ın soğuk esprilerini aratmayacak bir şekilde, saçma sapan bir girişle, daha ilk satırda çuvallıyorsun. Ağustos'ta kar yağar mı?" dediğinizi hissediyorum. Anlatayım...

2004 yılı yazında, en yakın aile dostlarımızla yaptığımız bir mavi tur yolculuğunda, sevgili Deniz Kavukçuoğlu'nun demirlediğimiz her koyda insanlarla konuşup yer ve kişi isimlerini not ettiğini görmüştüm. Deniz bana "Yazacağım yeni kitapta isim ve olaylarda yanılmamak için not tutuyorum." demişti. Oysa ben, belki de üç kişinin yaşayacağı kadar dolu hayatımı ve anılarımı yazmaya karar verdiğimde, birinci yaşantımın son yılına girmek üzereydim ve altmış iki yaşıma kadar belki anılarımı yazarım düşüncesi ile hiçbir not tutmamıştım. Bu sebeple kitabımda yer alan isim ve rakamlarda mutlaka yanlış hatırlamalar olacaktır. İlgili kişilerden özür dilerim.

Haa! Girişteki saçmalığı soruyorsanız... Daha beş yaşında Eyüp'teki evin bahçesinde kafa karış oynarken kendi kendime söz vermiştim: "Büyüyünce çok meşhur biri olacaaam, hayatımı yazacaam ve kitabıma 'Karlı bir ağustos sabahıydı.' sözleriyle başlayacaam." diye.

Kendime verdiğim sözü tuttum. Ama hayatımda başıma gelen birçok iyi ve kötü olay, her ne pahasına olursa olsun, insanlara verdiğim sözleri tutmaya çalışmam yüzünden geldi. Anlatayım...

Esas Giriş...

Tarih 4 Ağustos 1944. Mübarek Kadir gecesinin sabahı. Bütün Türkiye susmuş. Milyonlarca dinleyici, ülkemizin her bir yanında, o güzel sesli müezzinlerin hoparlörden değil, çıplak sesleriyle söylediği sabah ezanına kulak vermiş. Kimisi yatağında, kimisi işine gitmek üzere yolda. Birden bire, ezan sesleri arasına iki yeni ses karışıyor ve düet yapıyorlar. Şarkının adı "Ingaaaaaaa..."

Bu iki ses, aynı gün, aynı saatte dünyaya gelen iki bebeğe ait. Kimler mi? Samsun'da Orhan Gencebay ve Eyüp'te Selçuk Alagöz.

Bu sebeple yıllardır sevgili kardeşim Orhan Gencebay'la birbirimize "Tertip" diye hitap ederiz.

Doğduğum günü pek hatırlayamıyorum. Eyüp Nişanca Okulu'nda öğretmen olan babamın, teyzemin velisi olarak okula gelen annemi beğenmesi ile başlayan ve benim doğumuma kadar gelişen olayları teyze ve dayılarımdan dinledim.

Yaşantımın ilk yıllarından birkaç olayı çok net hatırlıyorum. İlki 7 Ocak 1948 günü, ben henüz üç buçuk yaşında iken gerçekleşti. Evin ikinci katındaki büyük ve yüksek tavanlı odada yere serilmiş olan yatakta dayılarımla uyuyoruz. Sabah olmak üzere. Kapı açılıyor ve teyzem bağırarak herkesi uyandırıyor:

"Kalkın! Uyanın! Rana doğdu. "

Evet, kardeşim ve iş hayatımın büyük bölümünü paylaştığım ortağım Rana Alagöz doğmuştu. Üç gün sonra eve incik boncuk satmak için uğrayan ihtiyar komşumuzun, anneme Rana'yı göstererek sorduğu soruyu da unutamam:

"Kız Hacer, başka isim yok muydu da bu kızın ismini lahana koydun?"

İlk bestemi dört yaşında yaptım. Eyüp Kurukavak Caddesindeki evimizin karşı çaprazındaki yüksek giriş katında, iki yaşlı bayan oturuyordu: Hüsniye ve Pembe Hanımlar. Yaşıyorlarsa şimdi yüz on ile yüz on beş yaş arasında bir yerde olmalılar. Yugoslav, Arnavut veya başka bir Balkan ülkesi göçmeni olan Hüsniye Hanım bana kendi dilinde "Şav biye, biye şav." yani "Yağmur yağıyor mu? Yağıyor." demeyi öğretmişti. Ben de bu sempatik komşularımızın isminden oluşan şarkı sözlerimle, sözü ve müziği bana ait olan ilk bestemi yapıp

evimizin camından kendilerine söylemiştim. Mahalleli gülerdi; ama alkış almazdım. Rast makamındaki bu bestemin sözleri şöyleydi:

“Hüsniyaaanııım, Pembaaanıım. Hüsniyaaanııım, Pembe teyzeeee. ”

12 Nisan 1950. Beş buçuk yaşındayım. Bir gün Eyüp kulübünün maçlarında gördüğüm kalabalığın on yüz bin mislinin, Eyüp Camii’nden bizim eve kadar büyük bir alanda toplandığını hatırlıyorum. Bir anlam veremediğim bu kalabalığın Mareşal Fevzi Çakmak’m cenaze töreni için Eyüp Camii’ne geldiğini yıllar sonra büyüklerimden öğrendim.

Eyüp’ün o yıllardaki en yaramaz çocuğu olduğumu, on beş yıl sonra, turist rehberliğinden kazandığım ilk paradan elime bir delikli kuruş kalmayınca anladım. Komşular ve evimize gelen misafirlere ait her türlü makas, tarak, bozuk para, tavla pulu, iskambil kağıdı, şapka, mendil, eldiven, yüzük, çakmak, sigara vesaireyi ikinci kat camından sokağa atmış ve kabahatim ortaya çıktıktan sonra, herkese zararlarını ilk maaşımdan tazmin edeceğime şeref sözü vermiştim. Tabii ki de sözümü tuttum. Bu arada çakmak ve sigaraları atarken aldığım zevk, 2000’li yıllarda beni Sigarayla Savaş Derneği’nin kurucu başkanı yapan yoldaki ilk adımımdı.

Çok sigara içen babam, ikide bir bana “Nargilenin suyunu değiştirmeye gidiyorum.” der, oturduğu yerden kalkıp dışarı çıkar, beş dakika sonra gelir ve yerine otururdu. Ben bundan bir şey anlamazdım. Bir gün yine “Nargilenin suyunu değiştirmeye gidiyorum.” diyerek yerinden kalkınca onu takip ettim. Önce tuvalete girdi, çişini yaptı, sonra mutfağa gidip bir bardak su içti. O an anladım ki vücudunu nargileye benzetmiş.

İLK TİCARETİM

Yedi yaşındayım ve Eyüp-Beykoz maçına gitmişim. Eyüp stadının üstündeki bahçede, içi altın rengi olan bir altın ayvası ağacı vardı. Ev sahibinin oğlu, maç günleri seyircilere, kopardığı ayvaları büyüklüğüne göre iki buçuk, üç kuruşa satardı. Maçın ilk devresi bitince üç kuruş verip güzel bir ayva satın aldım ve daha ısırmadan Eyüp Spor soyunma odasına doğru yürüdüm. Susamış olan Eyüp Kalecisi Sami, elimdeki ayvayı gördü ve bana iki buçuk kuruş fırlattı:

“Ver o ayvayı bana!”

En sevdiğim futbolcu. Aslında para vermese de ayvamı verirdim. Böylece 1951’deki ilk ticaretim, yarım kuruş zararla kapandı. Tabii vergi falan da vermedim.

Her türlü müziği (Türk arabeski hariç) zevkle dinlememe rağmen, 1950’li yılların “Güzeeel, adın İsmail aman aman, ismine olduuum mail (meil okunmaz)” diye başlayan türküsünü hayatım boyunca ne zaman duysam tüylerim ürperir, radyoyu kapatırım. Çünkü 1950 başlarında yağmurlu ve soğuk bir günde, karşımızdaki ev yanarken radyoda bu şarkı çalıyordu.

Çocukluk anılarımın ilk sıralarında, biz iğne olmaktan korkarken ağlamadan iğne yaptırdığı söylenen alt kat kiracımızın kızı Nigar’la oynadığımız doktorculuk oyunu var. Ben doktor, Nigar hastadır. Nigar’ın iğne olması gerekir. Hemşire rolündeki Rana, bana bir kutu dolusu toplu iğne getirir. Nigar’ı masanın altında yüzükoyun yere yatırırım. Rana Nigar’ın donunu çıkarır. Dr. Selçuk Bey olarak, önce poposunu kolonyalı pamukla siler, sonra elime aldığım toplu iğneleri birer birer Nigar’m poposuna batırır, o ağlamadıkça oyundan daha çok zevk alarak iğneleri ikişer ikişer batırıp kızı delik deşik ederim. Bir süre sonra iğneler çıkarılır ve ertesi günkü oyun için saklanır. Nigar’la bu oyunu en az elli altmış kez oynadık. 1953’te taşındılar. Bir daha görüşemedik. Eğer tetanozdan ölmediyse, şimdi herhalde torunlarına: “Yemeğini yemez ve yaramazlık yaparsan, seni iğneciye veririm,” diyen tonton bir ninedir.

7 yaşındayım. Sokakta oynuyoruz. Büyük ağabeyler birbirlerine kızdıkça “S...erim!” diye başlayan “İğfal ederim!” manasındaki küfürü söylüyorlar. Henüz cinsellik konusunda hiçbir bilgi ve tecrübem olmadığı için, tam manasını (zoom’lanmış yakın görüntüsü) bilmemekle beraber, genel olarak nasıl bir şey olduğunu tahmin

ediyordum. Teyzemin oğlu Cemal bana sordu:

“Abi s...erim ne demek?”

“Gel,” dedim yukarıdaki odayı göstererek.

Kapıyı kapattım. İkimiz de külotlarımıza kadar soyunduk. “Yat,” dedim yüzükoyun yere. Ben de üstüne yattım. Öyle kıpırdamadan duruyoruz. Birden kapı açıldı ve teyzem içeri girdi.

“Naapıyosunuz orda bakiiiim?”

Cemal cevapladı:

“Anne, abim bana s... mek nasıl oluyor, onu gösteriyor.”

“Kalkın bakiiim, utanmazlar!” fırçasını niye yedik ve Cemal suratına koca bir şamarı niye yedi, yıllar sonra bu olay aklıma gelince anladım.

Tüm anılar bu kadar hoş değil. Kötü bir anı olarak belleğimdeki yerini alan bir olay da eniştemle ilgili. Babamın vasıtası ile oğluna seksen liraya aldığı Bauer marka bisiklete, kuzenim binmeyi beceremeyince bize on gün sonra yüz liraya satan eniştemin, 1952-53’lerdeki Kore Savaşı’ndan dönüşünden bahsetmek isterim.

Enişte, savaş dönüşü Rana’ya Kore’den, parasını ödememiz şartıyla, bir bebek getirmeye söz vermişti. Dönüşte Eyüp’teki evde, parası kalmadığı için bebek alamadığını söyledi. Rana’yı ağlatan, bizi üzen gazimizin, on dakika sonra anahtarı unuttuğumuz için döndüğümüzde, bavullarını açmış ve kendi kızına üç tane bebek vermiş olduğunu görünce şok olmuştuk.

Kitabım satılsın diye değil ama huzurum için yazmam gereken birkaç anım var. Sırası geldikçe anlatacağım.

Rahmetli dedem Şeker Ali, Elazığ ve Malatya’da ilköğretim müdürlüğü yapmış, Turgut Özal’ın annesi Hafize Teyze’yi de öğretmen atayarak Atatürk’ün başlattığı yolda, Malatya halkının Latin alfabesini öğrenmesine vesile olmuş bir adamdır. Şeker Ali’nin anıları ve yaşantısını kızım Banu ve damadım Ertan bir senaryo halinde sizlere sunmak için çalışıyorlar. Benim doğduğum sene hayata veda eden dedem, önce Yemen’de sonra da 1914’te Sarıkamış’ta Rus savaşına katılmış. 21 Aralık 1914’te Enver Paşa’nın emriyle taarruzumuz başladığında on birinci kolordumuz geri atılmış. Dokuzuncu kolordu esir olmuş. Dedemin de içinde yer aldığı onuncu kolordu, düşmanla savaşıp Sarıkamış’ı geri almış. Askerlerimiz Rus taarruzu ile

Sarıkamış'ı terk edip dağda, karda donarak şehit olmuşlar. Dedem Şeker Ali de esir olan birçok askerimizle Sibirya, Doğu Asya Japon denizi kıyısı Vladivostok esir kamplarına yerleştirilmiş.

Dedemin halama anlattığına göre, çok soğuk bir günde, hava kararmak üzereyken dedemin bölüğü ileride bol ağaçlı bir orman görmüş. Ormana girip donmaktan kurtuluruz düşüncesi ve sevinciyle ilerleyince onların ağaç değil, donmuş askerlerimizin cesetlerinden oluşan yığınlar olduğunu görmüşler. Bu şokun üzerine neredeyse donmak üzereyken Rus askerleri onları dağda bulup esir almış.

14 Mart 1917. Rusya'da Bolşevik İhtilali ile Çarlık rejimi çökmüş, esir kampları kontrolden çıkmış. Vladivostok Limanı'ndan bir yük gemisi Alman esirleri Almanya'ya iade etmek üzere yola çıkmış. Bir Alman subayı çok iyi Almanca bilen dedeme:

"Benim hayatımı bir Türk kurtarmıştı. Ben de seni kurtarıp Türklere olan borcumu ödemek istiyorum," diyerek, ölmüş bir Alman subayının giysileri ve hüviyetini dedeme vermiş. Dedem Şeker Ali, Üsteğmen Klaus Müller adıyla gemiye binmiş. Uzun süre Almanya'da kaldığı ve ondan hiçbir haber alınamadığı için Allahuekber Dağı'nda şehit oldu sanılan dedemin künyesi yıkılmış. Babaanneme şehit ailesi maaşı bağlanmış ve her gün bir tayın (ekmek) verilmiş.

Dedem 10 Mayıs 1920'de, Bremen Limanı'ndan hareket ederek vatana dönmüş. Evin sokağında futbol oynayan çocuklar arasında, "tanı bakalım hangisi senin oğlun" sorusu üzerine daha bir yaşındayken geride bıraktığı tek oğlu olan babam Bahattin'i tanımış yüzünde, geçirdiği çiçek hastalığının izlerini taşıyan babama bakarak:

"Oğluma neden iyi bakmadınız?" dediğini söylerler.

Eski hayatına hızla adapte olan dedem, Diyarbakır Darül Muallimin ve Elaziz (Elazığ) Muallim mekteplerinde, Fransızca ruhiyat ve edebiyat hocalığı yapmış. Latin alfabesinin Malatya'da öğrenimini yönlendiren dedem, şeker gibi bir hoca olduğu için hâlâ Şeker Ali olarak tanınır. Şeker Ali, İstanbul, Gelenbevi Ortaokulu'nda müdürken benim doğduğum 1944 yılında vefat etmiş.

Üç erkek kardeşi olan babaannem Mahire Alagöz, ailenin tek kızıymış. Bu aile Malatya'nın en zengin ailelerinden biriymiş. Hem kız çocuklarına yeterli değer verilmediğinden hem de dedem savaşta öldü zannedilerek ailenin gayrimenkullerinin paylaşımı sırasında, erkek kardeşleri eve noter getirerek bütün mal varlığını kendileri üzerine almışlar. Ona söyledikleri ise:

“Sen kadınsın. Biz sana ölene kadar bakarız.” olmuş.

Uzun yıllar sonra, Malatya’ya yaptığımız turnelerde, dayılarımızın çocukları bize:

“Babalarımız bize Alagöz ailesinin haklarını, haksız yere aldıklarından dolayı üzgün olduklarını söyleyerek bunu telafi etmemizi vasiyet ettiler,” diye itirafta bulundular.

Aynı itirafı, 2009 yılında seksen dört yaşında kaybettiğimiz Türkan halama da söylemişler. Tabii her şey lafta kaldı. Tüm ülkemizde, özellikle siyasi hayatımızda büyük yeri olan Kutan ailesinden, bu itiraflardan başka bir şey almadık. İyi ki de almamışız.

İLKOKUL

Eyüp Merkez Üç Okulu'ndaki ilk günümden iki anım var:

Bizim sınıfın öğretmeni, beni karşıdaki sınıfa tebeşir istemeye yolladı. Sınıfın kapısını çalmadan açtım ve oradaki öğretmene:

"Teyze, karşı odadaki teyze sizden tebeşir istiyor," dediğimi hatırlıyorum.

Aynı gün, o ana kadar ev ve misafirliklerin dışında tuvalete gitmeyen Selçuk'un, üçüncü dersten sonraki teneffüste kakası gelmiştir. Tuvalet gibi bir yer bulamayınca da ani bir kararla koşarak okula beş yüz metre uzaklıktaki evine gitmek üzere yola düşmüştür. Panik ve stresten, Eyüp çarşısındaki esnafın hayretli bakışları arasında, yolda ıslak ve kahverengi bir iz bırakarak sırılsıklam bacaklar, lekeli bir pantolon ve mis gibi kokular içerisinde ancak on beş dakikada eve ulaşabilmiştir.

Artık üçüncü sınıftayım. Yaşım dokuz. Okulun bahçesinde misket oynamak en büyük hobim. Fakat öğlenci olduğumdan, saat 13.00'deki ders için ancak 12.00'de evden çıkmama izin veriliyor. Benim için ise derse girmeden önce oynanan on beş, yirmi dakikalık misket yeterli değil.

Bir gün annem sabah erken pazara giderken anneanneme: "Anne, saat on ikiye doğru Selçuk'a bir şeyler yedir ve onu okula yolla," diye tembih ediyor.

Fazla misket oynamak hırsı beni bir cin yaptığından, evdeki büyük duvar ve masa saatlerini saat dokuz ellide ileri alıp bağırıyorum:

"Annaneeeeeee... Saat on iki oluyor, geç kalıcaaam." Anneannem duvar saatine bakarak:

"Allah Allah! Zaman ne çabuk geçiyor. Nasıl da hemen öğlen oldu," diye dursun, ben saat on buçukta, okulun bahçesinde kafa karış oynuyorum. Tabii ki akşamüstü beş yerine akşam sekizde eve gelince hemen saatleri geri alıyorum. Anneannem yaptıklarımı anlayıp anlamamazlıktan mı geldi, bilemiyorum.

Show hayatıma da o yıl başladım. Okulun yanındaki arsaya kurulan bir çadırda, hokkabaz, jonglör ve sihirbazlar beş kuruşa gösteriler

yapmaya başlamıştı. Adamın birisinin bir jileti kıtır kıtır çiğneyerek yutması beni çok etkiledi. “O yapar da ben yapamaz mıyım?” dedim ve 3-A sınıfı on beş dakika sonra yanımdaki arkadaşımın bağırmasıyla titredi: “Öööretmenim. Selçuk jilet yiyooo...”

Allah’tan çok küçük parçalar şeklinde ısırdığım jileti henüz yutmamıştım. Ben hastaneye götürülürken yandaki hokkabaz çadırı da okul müdürünün polise şikâyeti üzerine yıkılıyordu.

1953’te babamın Hekimoğlu Ali Paşa İlkokulu müdürü olması üzerine Eyüp’ten Fındıkzade’ye taşındık. Yaramazlıklar orada da devam etti.

Karda, babamın aldığı yeni paltoyla arkadaşlarımla bir merdiveni kızak gibi kullanıp Fmdıkzade Meydanı’na doğru kayarken ben en arkada ağır geldiğim için merdivenin yolda ters döndüğünü, geri geri kayarken yeni paltomun kaldırıma sürtünerek paramparça olduğunu, okulun bahçesinde top oynarken düşüp kolu uzayan sevgili Bülent Tanla’yı Kocamustafapaşa’daki çıkıkçıya götürdüğümüzü, sabah saat altıda okula gitmeden bizim evin önüne gelip on dakika duran Migros arabasından yarım kilo et ve yağ almak için annemle kuyruğa girdiğimi, komşunun on beş yaşındaki kızının annemler evde yokken bize “Çocuklar bakalım hepimiz bir yatağa sığabilecek miyiz?” diyerek Rana ve Ali’yi önüne alıp poposunu da bana dayayarak beni duvara sıkıştırdığını, poposunu sallarken bendeki henüz ne olduğunu anlamadığım değişikliklerden utanıp sıkıldığımı, okuldayken mahallenin en iyi misket oyuncusu olarak arkadaşlardan üttüğüm 179 tane misketi alıp kaybeden kardeşim Ali’nin, elinden hile ile alınan misketleri tekrar oynayarak geri üttüğümü, bu yüzden eve geç geldiğim için kızan annemin bütün misketleri üçüncü kattan sokağa attığını, onlar caddede zıplarken ve mahallenin gençleri hâzineyi kapışırken hissettiklerimi, Anadolu Kavağı’nda komutan olan dayımın emir eri ile ormana incir toplamaya gittiğimizde dinlenirken bana “Selçuk sen hiçbir kadınla ilişki yaşadın mı” diye sorduğu soruya “Hayır, Asker Abi!” cevabını verince “Ben de ulan!” dediğinde ne demek istediğini anlamadığımı, beşinci sınıf hocam Zahide Temurman’ın kırk beş yıl sonra Etiler Huzurevinde 24 Kasım Öğretmenler Günü sebebi ile verdiğimiz konserde beni sahiplenmesinin yarattığı hisleri, gözlerimin yaşarmasını, her yıl okul birincisine kol saati, ikinci ve üçüncüye ansiklopedi verilirken, okul birincisi olunca babamın “Müdür Bey kendi oğluna saat verdirdi.” denmesin diye, saat yerine bana da ansiklopedi verdirdiğine kızdığımı, tüm bunları söylememiş, yazmamış olayım.

Ben, Rana ve Ali “Müziğe nasıl başladınız?” sorusunu en az yirmi röportaj ve TV programında “İlkokulda babamızdan aldığımız

mandolin dersiyle," diye cevapladık. Babam Bahattin Alagöz yıllarca İstanbul Radyosu korosunda bas olarak şarkı söylemiş ve 'Çift Mandolin Kuarteti' adlı grupta Nedim Eroğan'la programlar yapmıştı.

Ben de okulun 'Yavrukurt Arslan Obası' şefi olarak, trampet takımının başında idim. Bizim başarımız, kardeş okul Hobyarlı Ahmet Paşa yöneticilerini kıskandırmış, okulun trampet takımı, zengin bir veli tarafından İngiltere'den getirilen bir hocadan ders almaya başlamıştı. Aldığım istihbarat sonucu, elime bir kâğıt ve kalem alıp onların çalıştığı salonun dışında saklandım. Çok iyi bildiğim nota ile çaldıkları her vuruşu yazıp onlar daha ezberlemeden, repertuarlarını kendi grubuma ezberlettiğimi hatırlıyorum. Bayağı sinirlenmişlerdi.

Bir gün okulumuzu kır saçlı bir amca ziyaret etti. Ben dokuz yaşında ve üçüncü sınıfta idim. Beni kucağına aldı ve fotoğraf çektirdik. Yıllar sonra o fotoğrafı görüp babama o amcanın kim olduğunu sorduğumda Selim Sırrı Tarcan cevabını aldım ve "Dağ Başını Duman Almış" marşımızın orijinal müziğini İsveç'ten getiren kişi olduğunu öğrendim.

İlkokul bitirme sınavında açık ara okul birincisiyim. Son sınav aile bilgisi. Öğretmenler nasılsa ben bilirim diye kolay bir soru sorduklarını sanarak:

"Hadi, bize bir kahve pişir." deyince oldum mosmor. Ağlamaya başladım.

"Örtmenim bizim evde kahveyi kadınlar pişirir."

Nihal Öğretmen hemen olaya hakim olarak:

"O zaman git eve, annenden öğren, geri gel."

Evimiz okulun karşısında. Ben koşa koşa eve gittim.

"Anne!.....Böööle bööööle oldu."

Annem hemen üç fincan kahve pişirdi. Ben de dökmeden okula dönüp kahveleri öğretmenlere sundum.

" Oleyyyyy... Pekiyi! "

İlkokulda anlayamadığım, yıllar sonra anlam verdiğim bir olay daha başıma geldi:

Soğuk ve yağmurlu bir sabah, ikinci dersten sonra bütün okul bahçede toplandık. Önde biz, trampet takımı, arkada yavru kurtlar,

öğretmenler ve tüm Hekimoğlu Ali Paşa Okulu öğrencileri. Yağmur ve rüzgâr altında Aksaray'a doğru trampet sesleriyle yürüyüş başladı.

"Ram para pam, ram para pam, rampara pam pam ram para pam."

Aksaray'a geldiğimiz zaman orada diğer okullardan gelen öğrencileri de gördük. Yüzlerce, belki binlerce çocuk yolun ortasında sıraya dizildik. Ellerimize Türk bayrakları verdiler. Yarım saatlik bir bekleyişten sonra Topkapı istikametinden Aksaray'a doğru gelen bir konvoy görüldü. Önde siyah, üstü açık büyük bir araba. İçinde fötr şapkasını bize doğru sallayan gözlüklü bir adam. Öğretmenler bağırdı:

"Alkışlayın! Bayrak sallayın!"

Arabalar geçti ve biz sırılsıklam okula döndük. O gün bizi evlerimize erken yolladılar. Ertesi gün birçok arkadaşım hasta olup gelemedi. Ben de bu olaya bir anlam ve önem vermediğim için üstünde durmadım. Ertesi gün bu durum aklıma gelip babama sorduğumda babam üzülerek şu cevabı verdi:

"Oğlum! Bu yürüyüşe katılmamız gerektiğini Milli Eğitim Müdürlüğü bütün okullara yazılı bir emirle bildirdi. O alkışladığınız adam da Cumhurbaşkanımız Celal Bayar'dı."

O günkü gazetelerin başlığı şöyleydi:

"Dün uçakla İstanbul'a gelen Cumhurbaşkanı'mız Celal Bayar, sokaklarda kendisini alkışlayan, hoş geldin diyen binlerce İstanbullu tarafından sevinçle karşılandı. Karşılayanların çoğunluğunu gençlerin ve çocukların oluşturması dikkat çekiyordu."

İlkokulda lakabım 'Başkan'dı. Babam ve annem bizi hayata çok iyi hazırladı. Ben on bir, Rana sekiz, Ali beş yaşındayken bir Hoca Hanım haftada bir kez evimize gelir, Kuran dersi verirdi. Ali daha okuma yazma öğrenmemişken Arap alfabesiyle Kuran okuyordu. 1955 yılının Ağustos ayında, Kutsal kitabımızı okuyup bitirdiğimiz gün, hatim duasına başlamamızla birlikte gökten dolu yağmaya başladı. İyiye yorumladık.

O yaşlarda babamın anıları hayatımızı süslüyordu. Dedem Şeker Ali Almanca, Fransızca ve İngilizce'yi ana lisanı gibi biliyormuş. Zaten yukarıda anlattığım gibi esarette Ruslar, Alman esirleri serbest bırakırken dedemle konuşan bir Alman subayı sayesinde, Klaus Müller olarak güzel Almancası ile dikkat çekmeden Almanya'ya gönderilmiş. Babamla dedem bir gün Fransızca bir kelimenin okunuş şekli konusunda münakaşaya başlamışlar. Dedem sonunda kızmış:

“Bana bak! Ben senin babanım. Saygılı ol ve benim dediğimi kabul et!”

Babam sakince cevaplamış:

“Biz ikimiz de öğretmeniz. İyi biliriz. Ama Benim babam da öğretmen. Sizin babanız kunduracı. Bu durumda ben daha iyi bilirim.”

Dedem babama sarılmış, öpüşmüşler.

Babamın bir lafını unutamam:

“Selçuk sana bugün Müdür Bey’in oğlu diyorlar, ama bir gün bana Selçuk Alagöz’ün babası diyecekler.”

ALMAN LİSESİ

1954 yılında Alman Lisesi sınavını, beş yüz kişi içerisinden dördüncü olarak kazandım. Sekiz yıllık lise eğitimimi yine dördüncülük ile bitirdim.

Beyoğlu-Tünel'e nasıl gidip geleceğiz, derken bizim ilkokuldan bir kişinin daha Alman Lisesi'ni kazandığını öğrendik. Babam, okulundaki velilerden birinin dolmuş-taksi işlettiğini haber almış ve onunla anlaşmıştı. Hakiki Laz Remzi ağabey her sabah Cerrahpaşa Hastanesi önünden Taksim'e dolmuş yapıyordu, biz öne oturuyorduk; ben ve Cengiz Vardar. Şişhane yüksek kaldırım başında iniyorduk. Remzi Ağabey'e de gittiğimiz gün sayısı kadar dolmuş parasını her ay indirimli olarak ödüyorduk.

Gelelim okul dönüşüne. Okul öğlen 13.15'te bitiyordu. Benim eve gelmem en erken saat dördü buluyordu. Nasıl mı?

Yüksekkaldırım'da her "Bul karayı, al parayı!" diyen üçkâğıtçıyı birkaç el seyredip cahil vatandaşları ekip halinde nasıl kazıkladıklarını takip ederek Karaköy'e geliyordum. Yaklaşık 30 dakika... Galata Köprüsü üzerinde işin suyu çıkıyordu. Her balıkçının yanında bir balık yakalayıncaya kadar bekleyip diğerine geçerek köprüyü tamamlayabiliyordum. Burada da bir saat... Allah'tan o zaman deniz kirliliği yok, balık daha bol. Eminönü'nde otuz beş numaralı Kocamustafapaşa-Eminönü kuyruğuna geçiyordum. Bir huyum vardı: İlle de en önde şoförün karşısındaki çapraz sıranın en başına oturacaktım. O koltuğu kaptırırsam otobüs boş da olsa iniyor, kuyruğun en başında yirmi dakika sonra gelecek yeni otobüsü bekliyordum. Bu sefer zevkle istediğim yere tam oturmuşken bir de bakardım ki yaşlı bir adam gelmiş.

"Evladım ben harp gazisiyim. Bak burada ne yazıyor? Ön sıradaki yerlerin gerektiğinde harp malullerine veya çocuklu bayanlara verilmesi vesaire de vesaire..."

Yahu otobüste bir sürü boş yer var, herif ille de benim yerime oturacak. Hadi yine in aşağı, yeni gelecek otobüsü bekle.

Bu arada bir süre önce, seyrettiğimiz 'Tatlı Cadı Sementa' dizisini yapanların esinlendiği hikâye kitabını okumuştum. Okumaz olaydım. Maskara tavşan burnunu oynattıkça istediği oluyor. Ben de başladım mı burun oynatıp kafa sallamaya? Hiperaktiviteymiş sebebi.

Bizim sınıfta bir şişko Ahmet vardı. Almanca'da kuvvetli anlamındaki 'Stark' kelimesini (ştark okunur) yanlış okuduğu için ilk gün adı Ştrak Ahmet olmuştu. Karlı bir teneffüste, Ahmet'in kafasına kartopunu yapıştırıp 6-A sınıfının camı önünde onun atacağı kartopunu bekliyordum. Ahmet bana doğru büyük ve sert kartopunu salladığında hafifçe öne eğildim. Bu çevik hareketim Ahmet'in sınıf camını kırması için yeterli olmuştu. Dooğru, Türk Müdür Besim Bey'in odasına! Besim Bey önce beni şahit olarak odaya alıp bir perdenin arkasına sakladı. Sonra Ahmet geldi. İfadesi sonunda suçlu bulundu, cam parasını ödeyecekti. Ahmet gidince Besim Bey arkasına saklandığım perdeyi açıp beni dışarı çıkardı. Yapmış olduğum başarılı aktivitenin zevkiyle tiklerim azdı ve birkaç kez göz kırpıp burun salladım. Müdür birdenbire köpürdü.

"Vay velet! Sen kimsin ulan koskoca okul müdürüne göz kırparsın? Arkadaşım mısın? Hassstirrr sınıfına!"

Tiklerim olduğunu anlatamamıştım. Saatlerce ağladım.

O zaman (yıl 1955), ne cep telefonu ne bilgisayar ne de faks var. Şehirlerarası telefon üç saatte bağlanıyor. Okul çıkışı Pangaltı'daki PTT'ye uğradım. Telgraf kuyruğundayım. Önümde kara güneş gözlüklü, yakaları kalkmış bir adam. Memura telgraf metnini vermiş, yurt dışına çektiriyor. Memur, adamın mesajını okuyamıyor.

"Nedir bu?"

"Sen anlamazsın. O yazı Almanca. Sen okuduğunu çek." Ben Almanca bildiğim için hemen uzandım. Memura yardım edeyim dedim, ama telgraf metni aşağı yukarı şöyle:
"TTGDGAA*87msmampSGYHANDMBKTAAA"

Ben hemen patladım.

"Amca bu Almanca değil yaaa..."

Şüpheli şahıs bir anda suratıma bir tokat attı. Kağıdı elimden kapmasıyla birlikte koşa koşa dışarı kaçtı. Böylece hayatımda ilk kez bir casus gördüğümü arkadaşlarıma söyleme imkânım doğmuş oldu. Tabii ki bir hafta gözüm şişik vaziyette gezdim.

Altıncı sınıftayız. Yaş on üç. Sınıfta çok güzel bir kız var: Tülin. Şimdi dikkat... Ben, Timur Erk (şimdiki Böbrek Vakfı Başkanı), Rüstem, Erdal ve diğerleri, hepimiz Tülin'e aşık olmuşuz. Kavgalar başladı.

"Sen bırak!"

“Hayır! O beni seviyor. Sen aramızdan çık!”

Derken çözümü Erdal Erünsal buldu:

“Kim Tülin’i en çok seviyorsa Tülin onun olsun, diğerleri çekilsin.”

“Nasıl anlayacağız kimin en çok sevdiğini?” dedim.

“Tülin’in bokunu yer misin?”

“Böööğğ!”

“Ben yerim arkadaş!”

Demesiyle benim cevabım kısa ve kesindi.

“Tülin senin olsun. Afiyet, şeker olsun!”

FRAU DR. KOCHS VE CAHİDE HOCA

Yedinci sınıf Almanca hocamız, mini eteği ile gelir, bacak bacak üstüne atardı. On dört, on beş yaşlarında delikanlılardık. Anlamasın diye bakmamaya çalışırdık, ama gözümüz kayardı. Tabii bir gün olan oldu. En ön sırada oturan arkadaşımız o gün gelmemişti. Ders başladıktan beş dakika sonra Frau Kochs geldi. Yüzü bize dönük olarak o boş sıraya oturdu. Ayaklarını da önündeki sandalyeye koyup hafif de bacaklarını açınca bütün erkekler telef oldu. O günden sonra onun dersinde o en öndeki sırayı hep boş bırakmaya gayret ettik.

Dokuzuncu sınıfta okulun futbol takımına seçildim. Alman talebeler çok kötü oyuncu oldukları için hiçbir Alman çocuk, okul takımına girememişti. Takımın asları arasında gol kralı olan ben de vardım. Avusturya Lisesi maçında altı golümüzün beşini ben atmıştım. Son golü de Prof. Deniz Gökçe. Aradan elli yıl geçti, halen futboldan kopamadı.

Cahide Atakul Hoca'mı hayatımda unutamam. On dakika konuşsun, arkasından harbe giderdiniz. Onun yüzünden başıma neler geldi!

Çanakkale Şehitleri Abidesi yapılacak, okullarda para toplanıyor. Cahide Hoca bir damardan girdi:

"Vatan, millet, Sakarya..." derken herkes nesi varsa veriyor. Cebimde tam iki buçuk lira var. Otobüs biletim on kuruş. Onu bile ayırmadan iki buçuk lirayı yardım kutusuna attım. Sonra ne oldu dersiniz?

Tünel'den Fmdıkzade'ye kadar yürüyerek eve döndüm. Şehitlerimize feda olsun!

FRAU GAEDE

Alman Müdür, Doğu Alman Baerenreiter marka, kırk iki tane blok flüt getirmiş. Flüt dersi başlayacak. Teneffüste maç vesaire derken sınıfa en son ben girdim. Kırk üçüncüyüm. Bana flüt yok. Hoca üst iki delik ve alt deliği kapatıp üflüyor:

“Bu ses La.”

Herkes aynı delikleri kapatıp üflüyor.

“Laaa...”

Ben yanımdaki Metin’in üflediği flütü alıp elimle ağzının değdiği yeri silip (sanki elim daha temiz) aynı delikleri kapatıp üflüyorum.

“Laaaaaaaaa”

Çok kolay! Flüt çalmak zorlaştıkça çalanlar azalıyor. Kırk, otuz iki, yirmi beş, on dört, dokuz derken, ben ve Ayşe Bilge kaldık. Süper çalıyorum! Bir gün Frau Gaede elinde bir notayla derse geldi.

“Selçuk, bugüne kadar yüzlerce flüt talebem oldu. İlk kez bir öğrencim flütü benden iyi çalıyor. O da sensin. Elimdeki nota bir Macar Polkası. Bu parçayı bugüne kadar kimse çalamadı. Sen çalacaksın!”

Bir sonraki derste ben o parçayı çalmaya başlayınca hoca da ağlamaya başladı. Hatasız finalden sonra bana sarılıp titreyerek ağladı, ağladı, ağladı. Bu küçük flüt sayesinde ben, kardeşlerim, yeğen, kuzen, kayınbiraderim yıllarca müzikten ekmeğimizi kazandık. Dünyanın birçok ülkesinde ülkemizi temsil ettik, konserler verdik. Allah razı olsun Frau Gaede’den. Bu başarımdan sonra okul bir obua satın aldı ve benim öğrenmem için saati elli liraya hoca tuttu. (O yıl okul taksitimiz yıllık yedi yüz elli liraydı.) Ama ben obua dersi yerine turist rehberliğini tercih ettim.

Bu arada ilk milli oluşum da Alman Lisesi’ndeki yıllarıma rastlar. Teyzemin benden bir yaş büyük oğlu Aydın, Gemlik’te oturur, İstanbul’da okurdu. Beyoğlu Abanoz Sokak’taki legal randevu evlerinin müdavimi idi. Biz bu evlere ‘ker’ ile başlayan, ‘hane’ ile biten isim yerine ‘Fakülte’ adını takmıştık. On altı yaşıma bastığım gün Aydın abim beni Fakülte’de devamlı gittiği kadına götürdü. İlk kez milli olacağım için kadından bana yardımcı olmasını rica etmiş. Ben

başarılı notu aldıktan sonra kadın Aydın abime:

“Bu senin kuzen çok güldürdü beni. İşini iyi becerdi, ama saatini ve çoraplarını da çıkarınca gülmemek için kendimi zor tuttum.” Biz de öğrenmiş olduk ki Fakülte’de soyunurken çoraplar ve kol saati çıkarılmazmış.

10 Kasım günü sabahı Atatürk’ün ölüm yıldönümü sebebiyle matem tutar, öğleden sonra arkadaşımız Karin Davutoğlu’nun doğum günü partisine giderdik. Şanssız kızdı, partide eğlenirken suç işliyoruz gibi gelirdi hepimize. Yıllar sonra da 10 Kasım günü eğlence yerleri kapalı olduğu için, o gün eşimle Bursa’ya gider, Uludağ’a çıkar, akşam Çelik Palas’ta sıcak havuza girer, yılda bir gün olan tatilimizin tadını çıkarırdık. Tabii ki o gün Bursa’da mutlaka bizim gibi senenin her günü çalışan Nejat Alp veya diğer arkadaşlarımıza rastlardık.

Okul sonrası hobilerim arasında en önemlileri şunlardı:

Beyoğlu’nda Atlantik adlı birahanede Asya pilavı (domatesli), sosis yiyip ve küçük bir fıçı birası içip karşısındaki Saray Sineması’nda Almanca film seyretmek.

Turgay Noyan (Turgay’ın Tavernası) akordeonda, Tekin Tekman (TV sabah programlarının orkestra şefi) kemanda, ben flütte (o zaman kaval diyorduk) Vatan Caddesi Ça-Ça Düğün Salonu’nda gençlere partiler düzenlemek.

Pangaltı Tan Sineması’ndaki müzikal filmleri yakalamak.

İleriki yıllarda bu sinemada “Gençlik Gençlik” filmini yedi kez arka arkaya seyredip Eric Burton ve Animals’ın “Please don’t make me be misunderstood” şarkısını ezberleyerek repertuarıma almıştım. O zaman pilli el teybi veya kayıt yapabilecek cep telefonu yoktu. Arada sırada da Brigitte Bardot ve Marilyn Monroe’nun filmlerini de izliyorduk. “Ve Tanrı Kadını Yarattı” ve “Otobüs Yolcuları” filmlerini unutamam.

Otobüs yolcuları filminde Marilyn Monroe ve iki kadının sokakta kavga ettiği, Marilyn’in en üstte dövüşürken eteklerinin açılıp külotunun göründüğü beş, altı saniyelik sahneye bir dakika kala herkes elini cebine sokar ve self servis çalışmaya başlardı. Beşinci seyredişte tam o sahnede senkron uydurma noktasına denk gelebildim.

Geldik on ikinci, yani son sınıfa. Alman Lisesi’nin ön bahçesi ince uzundur. “Burada pazartesi ve cumartesi günleri İstiklal Marşı’mızı söylerdik,” diyemiyorum, katlederdik. En önde okul orkestrasının

kemancısı Ahmet, ton verirken en arkada fıkra anlatanlar marşa istedikleri yer ve tondan girince kakafoni (uyuşmaz çok seslilik) oluşuyordu. Çok geçmeden civar evlerde oturanlar Milli Eğitim Bakanlığına okulumuzu şikâyet ettiler. Bakanlıktan ihtar geldi.

“Ya adam gibi okuyun ya da plak çaldıracağız!”

Burada devreye ben girdim.

“Hocam müsaade ederseniz gelecek sefer ben idare etmek istiyorum.”

“Tamam Selçuk, bir de sen dene,” dedi ümitsizce Türk müdürümüz Mesut Bey.

Kendime küçük bir mızıka aldım. Bizim İstiklal Marşımızın ton kapasitesi geniş olduğu için ancak belli bir tonda söylenince kız ve erkeklerden oluşan bir koro güzel söyleyebilir. Tiz olursa erkekler, pes olursa kızlar söyleyemez. Marşı söyletmeden cebimdeki mızıkadan o tonu bulup, iyice sessizlik olana kadar bekleyip, en arkadakilerin de duyabileceği bir sesle, ilk mısranın sonuna kadar uzanan bölümü okuyarak herkesin duymasını sağladım.

“Kooooorkmaa söööön meeeez buuuu şafaaaak...”

Komutu verip, ağzımı sonuna kadar açarak söyleyip, arkadaşlarımla birlikte senkronu tutturarak söylemeyi başardım. Bitti. Süperdi yahu! Hocalar şoke olmuş, arkadaşlar ağlıyor, Mesut Bey bana sarılmış. Anlatılamaz bir keyif aldım. Başarmıştık. Türkiye’deki bir yabancı lisenin onurunu kurtarmıştım. Bu olay, yıllar sonra Alman Konsolosluğu’ndan vize almak için tapu, araba ruhsatı, çalışma belgesi, banka cüzdanı, bir çuval belge ile kuyrukta beklerken hep aklıma gelir, gülümserim.

Bu olaydan sonra Mesut Bey bana “Okulun namusunu kurtardın, Alman müdür Herr Anstock duymasın, takıntısız mezun ol sana Almanya’ya burs verdireyim,” dedi.

Aynı yıl Alman Lisesi talebelerinin (8, 9 ve 10. sınıflar) Ali Baba ve 40 Haramiler operasını Almanca olarak oynaması planlanmış. Ancak operanın baş rolü olan Ali Baba rolü çok zor, kimse oynayamıyor. Alman Müdür Herr Anstock 12. sınıftan müzik kulağı, yeteneği olan birinin bu rolü başarabileceğini düşününce rol bana geldi.

“Oooo ich armer Aaaaliiiii baabaaa.” O kadar güzel bir oyundu ki... Türk çocuklarının büyük başarısı, Alman Kültür Bakanlığının oyunumuzu filme aldırıp Almanya’da okullarda göstermesini sağladı.

Bu başarıda payı olan arkadaşlarımın içinde Almanya'ya filmdeki görüntüsü kadar kolay giremeyen vize kuyruklarında sıkıntı çekenler çoğunluktaydı.

Öğünmek gibi olmasın bu başarımdan sonra da Herr Anstock beni odasına çağırttı. Babamın öğretmen maaşıyla beni yabancı bir okulda okutmaya çalışmasının zor olduğunu bildiğini söyledi ve şunları ilave etti:

"Bu yıl misafirimizsin. Okulun son taksiti olan 500 lirayı ödeme, ilk iki taksiti sana iade ediyorum. Sınıfta kalmadan okulu bitirirsen Mesut Bey duymasın, sana burs verdirip seni Almanya'da okutacağım."

Okulu dördüncülükle bitirdim. Ancak müdür bey beni yanma çağırdı:

"Sen ekmeğini taştan çıkarırsın. Bursu hak ettin ama ailesini bir kazada yitirmiş olan arkadaşınız Celal (İsmi atıyorum esas ismi yazmak istemedim, ama aynı harfle başlıyor.) sen vazgeçersen senin bursunla okuyacak."

"Tamam hocam" dedim ve bugünkü mutluluğumu bu kararıma borçluyum.

Alman Lisesi'nde lakabım Ali Baba'ydı.

Allah benim bu ülkede yaşamamı uygun görmüş ki Amerika'da okumaya devam yolundaki iki imkân daha başarısız oldu.

Okulun biteceği hafta sonu bizim sınıftan Medi'nin (Mesrure Akev) Nişantaşı'ndaki evinde bir parti tertipledik. O güne kadar biradan başka alkollü bir şey içmemiş olan ben 20 çeşit yabancı içkiden birer yudum tattıktan sonra Brezilya'nın kahve likörünü denerken midem bulandı. Aradan yarım asra yakın zaman geçti, deniz minaresi, canlı deniz kestanesi bile yedim ama kahve likörünü kesinlikle bir daha içemedim.

Alman Lisesi'nde okurken öğleden sonraları turist rehberliği yapıp okul parama katkıda bulunuyordum. Bu günlerden birinde Sultanahmet Camii'nde tanıştığım dolar milyoneri Chicago'lu 50 yaşlarındaki Mr. Clear ve eşi iki haftalık Türkiye turlarının sonuna kadar onlarla olmamı istediler. İstanbul, Bursa, İzmir ve Antalya'nın en lüks otellerinde bana ayırdıkları özel odalarda prensler gibi yaşadım. Alman Lisesi son sınıfa geçmiştim. Son gün Yeşilköy Havaalam'na giderken Mr. Clear eşi ile bir gece önce konuştukları bir konuyu bana açtı. Tek çocukları genç yaşta ölmüştü. Bana onların evlatları olmamı, onlarla Amerika'ya gitmemi, tüm miraslarını bana

bırakacaklarını söylediler. Ailem, dostlarım ağır bastı, salladım. Gitseydim Alman Lisesi'nde İstiklal Marşı yine kötü okunacak, belki de 'Ali Baba 40 Haramiler' operası o kadar başarılı olmayacak, Malabadi Köprüsü şarkılara konu olmayacaktı.

Bir diğer olay da 1959'da Muzaffer dayımın bahriye üsteğmeni olarak Connecticut'a gemi almaya gitmesi ile başladı. Orada Jeanin adında zengin ve de yaşlı bir Fransız asıllı kadınla evlenip, ordudan ayrıldı. Bir süre sonra anneannemi yanlarına almaya karar verdiler. Hiç lisan bilmeyen anneannemi Amerika'ya götürmek için bana görev verildi. Tahsilime Philadelphia'da devam edecek, boş zamanlarımda Jeanin'e ait Cafe De Paris restoranında garsonluk yapacaktım. 28 Mayıs 1960 gününe uçak biletleri alındı, pasaportlar tamam. Ama noooooldu, gidemedik! Bir gün önce 27 Mayıs İhtilali oldu, yurt dışına çıkış yasaklandı. Ben Alman Lisesi'ne devam ettim. Bir süre sonra anneannemi tek başına yolcu ettik. Uçakta zorluk çekmesin diye gitmeden benden "Domuz eti yemem." ve "Tuvalet nerede?" cümlelerinin ingilizcesini öğrendi ve ezberledi. Uçakta hostes onu tuvalette domuz olmadığı konusunda ikna etmiş. Bu konuda üç küçük notum daha var.

Anneannem dönüşte bizim evde dişini fırçalarken "Amerika'daki diş macunlarından sonra Türkiye'dekiler sabun gibi geliyor," dedi, biz de kendisini babamın tıraş sabunu ile dişini fırçaladığı konusunda uyardık.

Dayım ve Jeanin 1961'de İstanbul'a geldiler.

Tanıdık genç kızlar yaşlı Jeanin'e yakışıklı dayımı kaptırdıkları için gıcıklardı. Büyük dayıma Fransız asıllı Amerikalı gelini el öpmeye götürdüğümüzde cama çıkan komşular annemi Jeanin sanarak "Adi kadın, kaptın yakışıklıyı, utanmaz!" gibi laflar atarken annem hiç bozuntuya vermeden onlara Jeanin rolü oynayarak ve sırıtarak "Tenkü (thank you), tenkü," diye el salladı. Bir süre sonra esas gelini gören komşular kırdıkları potu anlayıp perdelerin arkasında kayboldular.

Jeanin 'bir gün' İngilizce bilen bir dişçiye gitmek istediğini söyledi. Fatih'te Prof. Reha ve Filiz Perkün'e gittik (Reha bayan, Filiz de erkekti.) Jeanin bizi dışarıya çıkarıp diş hekimiyle yalnız kaldı. Bir süre sonra dayım anneme şöyle dedi:

"Yahu benim hanım çok cesaretli. Ağzının içinde makine vızıldarken nasıl konuşuyor?"

Annem güldü:

“A benim eşşek kardeşim. Karının dişleri takma protez. İki yıldır evlisin, hâlâ bilmiyorsun.”

TURİST REHBERLİĞİ

Alman Lisesi 11. sınıftayken Milli Türk Talebe Birliği'nin açtığı sınav ve kursa gidip birer amatör turist rehberi olduk. Anılarımın çoğunu hatırlamayabilirim; fakat bazıları şöyle...

Tübingen Üniversitesi talebeleri her hafta 20 -30 kişi arasında gruplarla İstanbul'a geliyor ve onları biz gezdiriyorduk. Her grupta en güzel kızı tavlamak için ben, Metin Dönmez, Murat Ercan (rahmetli) ve Aydın Iraktan arasında büyük bir rekabet yaşanıyordu. O yıllarda Türk kızları şimdiki kadar serbest ve rahat olmadığı için bu turlar bizler için çok cazipti, zaten tur olmadığı dönemlerde de bu tarz arkadaşlık ihtiyacımızı platonik aşklarla (sadece kızları uzaktan bakışlarımızla keserek 'Clark Gable 37 no'lu bakış') gideriyorduk. Benim en güzel kızı tavlama konusunda iki başarılı taktiğim vardı:

Taktik 1: Grup Havaalanına saat 15.00'den önce inmişse:

Grup Yeşilköy'den otobüsle alınıp Beyazıt'taki Marmara Otel'e yerleştirilir. Fazla oyalanmadan İstanbul'da güneşin batışını seyretmek üzere İstanbul Üniversitesi bahçesindeki, Beyazıt Kulesi'ne çıkılır. Kulenin alt kapısında tarihçesi hakkında bilgi verirken grubun en güzel üç kızı sıra numarasına göre ezberlenir. Bunlar genelde mavi gözlü sarışın olanlardır. (O günlerde Türkiye'de sarışın kıza pek rastlanmazdı.)

Beyazıt Kulesi 182 basamaktır. Basamakların iç bölümünden çıkanlar daha az yol kat ettikleri için daha az yorulurlardı. Kulenin karanlığında ilk 20-30 basamaktan sonra yardım etmek bahanesi ile en güzel kıza ya sarılır ya da elini tutardım. Kız karşı koymazsa (inşallah sesleri arasında) yukarı çıkmadan benim tarafımdan öpülmüş olur ve yukarıda diğer Türk arkadaşlarıma o kızın yengeleri olduğunu, başka kızlara asılabileceklerini anons ederdim.

Kız nazikçe elini çeker veya sarılmamdan rahatsız olduğunu hissettirirse, onu hemen bırakıp biraz önde veya arkada yürüyen ikinci namzet sevgiliye yanaşırdım. Bu taktik cuk otururdu ve kule çıkışında bir haftalık aşk programlarını hayal etmeye başlardım.

Taktik 2: Grup daha geç saatlerde İstanbul'a gelmişse:

Yine Marmara Otel'e yerleşilir. Çarşıkapı'da anlaştığımız bir lokantada akşam yemeği yenir. Biz amatör rehber olduğumuz içi sadece günde

15 lira yevmiye alır, kazancın ballı bölümünü MTTB'ye teslim ederdik, şimdi adı hanut olan ek gelirlerimiz vardı. Bu lokantada 11.5 lira olan çorba, döner, pilav, çoban salatası, bir şişe tekel birası ve meyveden oluşan benim yaptığım bu fiks menüyü bize 9 liraya veriyorlardı. (O lokantada ayda en az 15-20 kez yemek yerdik). Yemek bitince gruba yemeğin 11.5 lira olduğunu, bahşiş verebileceklerini söyleyip paraları ben topluyordum. Genelde herkes 15'er lira verir, üstünü almazdı. Lokanta sahibiyle anlaşmamıza göre bahşişin de yarısını biz alırdık. Her yemekte 40 kişiden toplanan 200 lira gibi bir parayı 4 arkadaş bölüşürdük. Bir dolar 10 liraydı.

Gelelim 2. taktiğe, yemekte en güzel Alman kızına ilk asılmalar başlardı. Yemek sonrası taksilerle Taksim'e çıkardık. Galatasaray'a kadar yürüyüp yediklerimizi hazmettikten sonra sevgili ağabeyim rahmetli Çetin İnöntepe orkestrasının süper müzik yaptığı, Erol Büyükburç'un bazen şova çıktığı Caravan kulübe giderdik. Bir şişe tekel birasını 2.5 liraya içtiğimiz bu kulüpte ben o güzel kızların gözüne baka baka, La Novia veya Çuando Calientel Sole şarkılarını Çetin İnöntepe orkestrası eşliğinde söyler, alkışımı alır ve hiç vakit kaybetmeden en beğendiğim kızı dansa kaldırır, hemen sarılır, başımı başına dayardım. Kız da günün erkeği tarafından seçilmenin verdiği gururla bana kendini teslim eder ya da (genelde % 15) laubali olmak istemez, beni nazik hareketlerle kendine yaklaştır-mazdı. Bu durumda birkaç tur attıktan sonra teşekkürlerimle kızı oturtur, hemen sıradaki ikinci aday olan kızı dansa kaldırırdım, genelde üçüncüye sıra gelmezdi. Ben grup önünde rehber olarak elimi kolumu sallayarak girdiğim kulüpten o haftaki yengenizin kolunda çıkardım.

Bir akşamüstü tam eve dönmek üzere iken Sultanahmet Camii'ni gezdirdiğim Avusturyalı bir grup kendilerini boğazda gece turuna götürmemi istedi. Evde telefon yok, annem merak eder. Soktum koskoca turist otobüsünü Fmdıkzade'nin ara sokaklarına. Bir korna ve bütün mahalle camlarda, annem dahil.

"Anne ben gece geç geleceğim, merak etme!" dedikten sonra doooooğru Sarıyer, balık yemeğe. Bu grubu bir hafta gezdirdim ve içlerinden Reinhield isimli kıza ağzımın suyu akarak bakıyorum. Kızda tık yok, bakışlarım karşılıksız. Üçüncü gün Hatırla Ey Peri ve Çerkez Kızı adlı şarkılarımıza almanca söz yazıp Büyük Ada turunda gruba söyledim. Şarkımda Reinhield'e ilanı aşk ediyorum. Cevap yok. Taktım kafama. Baktım olmuyor, asılmayı bıraktım. O akşam hava kararırken gruba Süleymaniye Camii'ni gezdiriyordum ki akşam karanlığında Reinhield cami avlusunun kuytu bir köşesinde yanıma yaklaştı, bana sarıldı ve beni öpmek için dudaklarıma uzandı. Siz olsaydınız ne yapardınız bu durumda? Ben hislerimin ve kalbimin bana söylediğinin

tam tersini yaptım. Son kuvvetimle kızı ittim. Omzu duvara çarptı. Beklemediği ve anlam veremediği bu hareket karşısında ağlamaya başladı. Ben ise bağırdım:

“Camide öpüşülmez. Günahtır.”

Önce anlamadı, yarım saat sonra barıştık.

Tabii anılarımın arasında, gezdirdiğim Alman kız voleybol takımı oyuncularının Yeşilköy’deki açık hava kortunda İstanbul Üniversitesi kız takımı ile yaptığı maç sonrası çırılçıplak duş yaparken bacaklarımın titremesi; o meşhur Kadeş Vapuru ile 18 Mart’ta yapılan Çanakkale gezisinde, gemide sızan yüzlerce genç içinde sabah Çanakkale’de İstanbul gençliğini temsilen yürüyen 20 kişilik grupta benim de olmam; Boğaz gezisinde tuvalete girerken fotoğraf makinesini bana emanet eden Brigitte’nin makinesi ile erkekler tuvaletinde arkadaşlarımın işerken fotoğraflarını çekmem ve bu fotoğrafları gördükten sonra Brigitte’nin Almanya’da babasından iyi bir fırça yemesi de var.

Ben, Metin ve ikisi erkek altı Alman’ın arzuları üzerine rakı içmeye Marmara Otel’den bizim Çarşıkapı’daki lokantaya geçtik. Oradan da dansa gidecektik. Rakı masasına kavun, peynir derken Almanlar kızdı:

“Biz yemeye değil, içmeye geldik.”

“Rakı mezesiz içilmez,” feryatlarıma rağmen rakılar ısmarlandı. Ben garsona altı duble rakı ve Metin ile bana da aynı bardaklarda rakı görünümlü su getirmesini söyledim. Ayağa kalkıp “Zum Wohl (şerefe)” diyerek bardağımdaki suyu bir dikişte bitirdim. Altı Alman “Demek ki adet böyle, rakı böyle içiliyor,” diyerek boğazları yana yana rakıları fondip yaptılar. Bir iki öksürük ve biraz sohbet sonrası bardaklar yinelendi, bizimki yine su, onlarınki halis 45 derece Kulüp Rakısı.

Üçüncü bardaklara geçmeden önce garsona hilemizin anlaşılmaması için bize de rakı getirmesini söyledim. Bayağı mayışmış olan Helmut bizi sakin görünce:

“Yoksa siz su mu içiyorsunuz?” diye bağırdı “Hayır, gel tadına bak! Biz ikinci bardaktan sonra biraz su karıştırırız ve yanında bir şeyler yeriz,” diyerek garsona su, kavun, peynir, söğüş domates ve ekmek sipariş ettik.

Metin ve bana, o gece içtiğimiz ikişer duble fazla geldi. “Biz içmeye gidiyoruz, yemek yemeyiz,” diyen Alman gençlerinin dansa gidecek

halleri kalmadığı için onları bir taksiye üst üste yığıp otele götürdüğümüzde iyi bir ders aldıklarını, hâlâ yaşıyorlarsa Helmut ve arkadaşlarının her rakı içişlerinde rakıya su karıştırıp onu meze ile içerken masadakilere bu anımızı anlattıklarına inanıyorum. Tabii ki ilk iki dublemizin su olduğunu hâlâ bilmiyorlar.

Yaz tatillerinde Kapalıçarşı'da Şengör kardeşlerin halıcı dükkânında çalışır, sattığım maldan prim alırdım. Genellikle vitrinin önünden geçen turistlerin dikkatini "Do you want to buy a flying carpet? (Uçan halı almak ister misiniz?)" sözüyle çekerdim.

Kapalıçarşı'da çoğu kişinin İngilizce ve Almanca'yı Tarzan şivesiyle ve tüm gramer kurallarını ihlal ederek konuşması iyi giyinmiş, tıraşlı, her iki lisanı düzgün konuşan benim şansımı arttırırdı.

"Haremde fotoğraf çekmek ister misin?" sözüyle bir turist çifti içeri alıp dükkânın kapısını kapattığım anda komşu esnaf:

"Selçuk yine tokar yapıyor. (Çapkınlık gibi bir anlamda kullanılan bir deyim. Romanca veya İspanyolca'dan gelen bu terim elle, dudakla vs. yapılan çapkınlık için kullanılırken cinselliğin doruk noktasına ulaşmasına, yani işi bitirmeye ise meter denirdi.)" Dükkânda yere büyükçe bir halı serip üzerime yerli folklor kıyafetlerinden birini komple (şort, cepken, fular, kep, çorap, yemeni) giydikten sonra kendi ellerimle kocasının önünde bayan turisti iç çamaşırlarına kadar soyup (çok rahat olup tepki vermiyorlarsa onları da çıkartıp) ona da bayan folklor kıyafetini giydirirdim. Halıya bağdaş kurup, elime kocaman bir tespih alıp, kadını da kucağıma oturtup bir elimle ona sarılıp, diğeri ile önüme koyduğum süslü nargilenin marpucunu kavrar, ben kadını öperken kocasına da resmimizi çektirirdim. Dönüşte de ülkelerinde bu resimleri dostlarına gösterip haremde resim çektiklerini söylerlerdi.

Eyüp'teki evin çatı aralığındaki kullanılmayan ıvır zıvır arasında eski bir kılıç buldum. Anneanneme sordum:

"Mustafa dayının subay kılıcı. Yıllardır burada durur, paslanır."

"Annane ben bunu alıp turistlere satayım mı?"

"Sen bilirsin oğlum."

Kılıcı aldım. Dooooğru Kapalıçarşı'ya.... Halı sattığım bir Fransız aileye o eski kılıcı 80 dolara sattım. Buraya kadar iyi. Ama 5-6 ay sonra baktım evde bir telaş.

"Noooldu, hayrola?"

“Dayın merasim kılıcını bulamıyor. Üstüne zimmetliymiş. 30 Ağustos’ta takacakmış, bulamazsak tazmin edecek.” Anneannemle göz göze geldik, kızardık.

Yine böyle bir iş günü sabahı annem bana Çemberlitaş’taki baharatçılardan 100 gram kuru bamya almamı söyledi. Otobüsten Çemberlitaş’ta inip, kuru bamyayı alıp, Kapalıçarşı’ya Nuruosmaniye Kapısı’ndan girip halıcı dükkânına geldim. Bir süre sonra 65-70 yaşlarında bir Amerikalı turist yanındaki 25’lik dünya güzeli eşiyle bizim dükkânın önüne geldi. En sempatik pozumu (Clark Gable 17) alıp genç kadına:

“Uçan halı ister misiniz?” dedim ve bu esprime gülen çifti dükkâna soktum. Birkaç halı gördükten sonra adam bir ipek halı beğendi.

“How much?” dedi.

“700 American dollars,” cevabını verdim. Kadın halıyı çok beğendi, benim çapkın bakışlarımdan da etkilendiğini sanıyorum ki “Alıyoruz,” dedi ama kocası “Bu halıya en fazla 300 dolar veririm,” dedi. Pazarlık başladı ve ben ellişer ellişer fiyat kırarken adam hâlâ 300’den 301’e çıkmamıştı. Kendilerine daha ucuz bir halı göstermek için duvarda yan yana rulo yaptığımız halılara doğru yürüdüm. Halıyı çekerken orada başka bir halının üzerine koymuş olduğum içinde kuru bamyaların bulunduğu kese kağıdı devrildi ve bir tane küçücük kuru bamya yuvarlanarak Amerikalının ayağının ucuna düştü. Daha önce hiç kuru bamya görmemiş olan adam şaşırdı:

“What is this?” Cevabım basit ve hazırdı:

“It is a bamya.”

“What is bamya?” O anda aklımdan geçen senaryo beni gülümsetti.

“Benim dedem Osmanlı sarayında başbahçıvanmış. Padişah her gece haremindeki 70-80 hanımının en az beş veya yedisiyle birlikte olmak için kuvvetli olmalıymış. Dedemin yetiştirdiği bu bamyanın ısıtıp suyunu içen padişah, eşlerine karşı erkeklik görevini başarıyla yerine getiriyormuş.” Amerikalı derin bir nefes alırken genç ve güzel eşine gözü kaydı. “How much?”

“Bu bamya satılık değil. Dedem saraydan emekli olurken ikramiye olarak üç tane bamya almış. Birini kendi kullanmış ve dedem 84 yaşındayken babam doğmuş. İkinci bamyayı babam hâlâ kullanıyor. Bu üçüncü ise bana miras kaldı. Ben de bunu yaşlılığıma saklıyorum.”

“Mutlaka satmalısın bunu bana,” dedi adam. Yok mok derken birkaç ısrar sonunda sonuca gittim.

“Bu bamyayı sana hediye ederim, para istemiyorum. Ama beğendiğin halıyı da 600 dolara alacaksın!”

“Okey, sar halıyı.”

Tezgahtar halıyı paketlerken ben bamyayı çok cici bir ambalajla paketledim. Tarifini de tekrarladım.

“Bu bamyayı bir cezvede 20 dakika kaynatıp suyunu soğuttuktan sonra her gece yatmadan evvel üç damla diline damlatacaksın.”

Bu hızla bizim kuru bamya 50 kilo bamya fiyatına satılmış oldu belki işe bile yaradı.

Bir gün halıcıya, genç ve zinde bir Japon geldi.

“Bir ipek halı almak istiyorum.” Pazarlık etmeden güzel bir ipek halıyı (Küçük yastık denilirdi.) şimdi hatırlamadığım bir fiyata satın aldı:

“Ben limandaki Japon askeri gemisinde subayım. Halıyı yanımda taşımak istemiyorum,” dedi ve bana 10 dolar uzattı: “Bu senin yol paran. Akşamüstü 5’te Karaköy’de demirlemiş olan gemiye bu halıyı getir.”

“Okey.”

Akşamüstü aldım halıyı kolumun altına, arkadaşım Erol’la bir taksi, vınnnnn Karaköy! Şansa bak, ne gümrükçü ne pasaport polisi, kimse bize bir şey sormadı. Biz de elimizi kolumuzu sallaya sallaya askı merdivenden Japon gemisinin güvertesine tırmandık. Hemen bizim Japon’u gördüm. Resmî giyinmişti.

“Your carpet sir. (Halınızı getirdik.)”

Japon şaşırdı:

“Ben halı malı almadım.” Sağa baktım aynı Japon, solda 4 tane daha, 10 tane daha, hepsi birbirine benziyor. Adam bana adını da söylememişti. Olduk mu mosmor! Ne yapacağımızı düşünürken arkamdan bir ses geldi:

“Arigato (Teşekkürler.).” Bizim Japon oymuş meğer. Büyük bir yük üstümden kalktı. Halıyı verdim. Bir onluk daha bahşiş alıp koşar adımlarla kendimizi Tünel’e, oradan Beyoğlu’na attık.

Yazıp yazmamakta karar veremediğim ama benimle birlikte silinmemesi gereken bir anım var. Bunu yazmadan önce avukatım Ali Yüksel'den izin aldım. Trilyonların çalınması, insanların katledilmesi ile ilgili davaların birkaç yıl sonra zamanaşımına uğradığı ve cezasız kaldığı bir ülkede benim 47 yıl önce 17 yaşında bir çocukken mizahi bir şekilde kanun dışı bir olay yaşamam, herhalde, hapse girmeme sebep olmaz. Olayı biraz değiştirerek yazıyorum, ama merak eden herkese bu çok enteresan olayın perde arkasını anlatabilirim. Aaaaz sonraaa! (Sululaşma Selçuk!)

O gün çarşıya biraz geç geldim. Komşu esnaf bizim dükkânda beni bekliyor.

"Var mısın iddiaya? Şu karşıda vitrinlere bakan adama sizin dükkândan hiçbir şey satamazsın." Adamın parası yokmuş ve iki saatlik uğraşa rağmen kimse ona bir şey satamamış.

"Nesine?" dedim.

"Hep beraber Taksim Belediye Gazinosu'na Zeki Müren'i dinlemeye gideriz. Kaybeden öder."

"Tamam!" diyerek vakit kaybetmeden işe başladım. Adama yaklaştım:

"Hello, how are you?"

Cevap kısa ve net idi:

"Uğraşma, bana hiçbir şey satamazsın."

"Gel o zaman benim dükkâna. Bir kahvemi iç." Adamı oturtup çok şekerli kahvesini söyledim. O kahvesini yudumlarken sadede geldim.

"Ben kapalı çarşının en iyi turistik tezgahtarıyım ve arkadaşlarımla sana bir şey satacağıma dair büyük bir iddiaya girdim. Ucuz bir şey beğen, zararına veririm."

Adam biraz bocaladıktan sonra:

"Do you have hashhish? (Uyuşturucu var mı?)"

Adam uyuşturucu arıyor. 64 yaşına kadar ağzına bir sigara bile koymamış bir duman avcısı olarak şu anda bile uyuşturucuyu ağaç kabuğundan ayırt edemem. 17 yaşında iken ise bu soru karşısında şaşırdım ve ürktüm. Ama pes etmedim.

"Bir bakalım," dedikten sonra arkadaşım Erol'a döndüm: "Sen

Yusufpaşa'daki kahvede uyuşturucu kullanan bir adamdan bahsetmiştin. Bu adamın istediğini bulabilir misin?"

"Bakarız!"

"Okey," deyip ikisi birden kayboldular. Bir süre sonra Erol geri döndü ve işin hallolduğunu söyledi.

O akşam Zeki Müren "Gözlerinin içine Başka Hayal Girmesin" diye Beklenen Şarkı'yı söylerken ben de sanki çok matah bir şey yapmış gibi bedava birayı yudumluyordum.

Sene 1964. Metin, ben, Helga ve Brigitte, Samatya'dan sandal kiraladık, yüzmeye gideceğiz. Biraz açıldık, mayoları giydik, cumburlop denize. Güneşlenme vs. derken hava kararıyor, sandalın içinde yattığım yerden bir kalktım.

"Aman Allah'ım Sultanahmet Camii sinek kadar ufalmış. Biz farkına varmadan Marmara'nın ortasına gelmişiz akıntıyla. Asıl küreklere, hava iyice karardı. Işıklara doğru kanayan parmaklarla kürek çekiyoruz. Bir ışık yaklaştı. Bize sandalı kiralayan adam motorla bizi arıyor. Bağladı arkasına. Sahile geldiğimizde saat 23.00'e geliyordu. Ekstradan 5 saatlik sandal kirası, kendi motorunun benzin parası, şu, bu, derken hesap ettim. Kızları otele götürsek daha ucuza çıkacakmışız.

İKTİSAT FAKÜLTESİ

1963'te üniversiteye girişte her okulun ayrı sınavı vardı. Alman Lisesi'nde fizik, kimya, müzik dahil her dersi Almanca okumuştuk. Teknik üniversitede elektronik okumak istiyordum. Türkçe terimleri de öğrenmek için sınav öncesi açılan iki haftalık kursa katıldım. İlk kimya dersinde hoca beni tahtaya kaldırdı.

"Sodyum hidroksit'in formülünü yaz," dedi. Sınıfta kimseyi tanımıyorum. Terimlerin Türkçesini bilmememden dolayı sıkılıyorum. Sodyuma biz Almanca Natrium diyorduk, zaten NA'da oradan gelir. Tahtaya kocaman NAOH yazdım.

"Aferin oğlum, bir de oku bakiiim!"

"En, a, o, ha ..., efendim." Oha'ya bütün sınıf gülmeye başladı. Hoca da:

"Oha değil oğlum, çüşşşş, onu 'En, a, o, aş' diye okuyacaksın.

"Hocam biz Alman Lisesi'nde öyle öğrendik. (Gülme sesleri)"

Teknik Üniversite sınavında hiç kimsenin çözemediği bazı sorulan ben çözdüm, ama lisan yüzünden en kolay soru olan "Ayrıtı üç santim olan üçgenin alanını bulun." sorusunda ayrıtın ne demek olduğunu hocaya sorunca bir "Çüşşşşş!" daha aldım.

"Oğlum ayrıtı bilmiyorsun, Teknik Üniversite'ye girmek istiyorsun," diye beni azarladı. Bu soru yüzünden beni Maden Fakültesi'ne verdiler. Ben de istemediğim için İktisat Fakültesini tercih ettim.

Kısa zamanda içinde Ayhan Bermek ve Tekirdağ milletvekilimiz Enis Tütüncü'nün de bulunduğu 7-8 kişilik bir grup oluştu. Dersi iyi dinleyebilmek için her sabah saat 06.00'da (Okulun kapısı açılır açılmaz.) gruptan iki kişi 1. anfiye gidiyor ve en ön sıradan, sonra gelecek olan arkadaşlarımıza yer tutuyordu. Bu zaman içinde de ben flüt, Enis mızıka, Dinçer de gitar çalarak hoş vakit geçiriyorduk.

Hocaları iyi dinler, tuttuğum notlarla sınavlara hazırlanırdım. Türkiye 1964'te Rusya, Amerika, Çin, Kanada, İrlanda, Fransa'dan sonra dünyada buğday ihraç eden 7. ülkeyken 2000'li yıllarda bütün tarlaların kat karşılığı satılıp yerine otellerin, sitelerin yapılması sonucu buğday ithal etmeye başladı. Bunu nasıl mı unutmadım?

Başarımın sırrı isimlerin baş harflerini birleştirerek bir kelime üretip kelimeyi ezberlemek kadar basitti, yani buğday ihraç edenler = RAÇKİFT. Ülkelerin baş harflerini 15'inciye kadar ezberlemiştim, ukalalık olsun diye yazmıyorum, isterseniz ben kelimeyi vereyim. Siz bulmaya çalışın: RAÇKİFT HAAB İPYİ.

Anayasa hukuku dersi, hoca Prof. Dr. Nail Kubalı. Son derste şöyle dedi:

"Ben size kitabımın 175. sayfasına kadar anlattım. O kadarını çalışın, diğer konulardan sorumlu değilsiniz."

İyi çalıştık ve soru inadına 204. sayfadan geldi.

"Anayasayı nasıl sınırlandırırsınız?" Olduk mu mosmor! Kimse cevabı bilmiyor.

"Hocam siz ilk 175 sayfayı çalışın dediniz."

"Evladım sizi denemek için söyledim. Bu kitabı öğrenmek için aldınız. Tüm kitaptan sorumlusunuz."

Düşündük, düşündük ve bütün sınıf anlaştık. Soruya aynı cevabı verdik:

"Etrafına tel örgü çekeriz." Böylece tahsil hayatımda ilk kez ikmale kalmış oldum.

Yıllarca MİT'te liderlik yapmış olan sayın Prof. Mahir Kaynak o yıllarda asistan idi. 40 yıl sonra karşılaştığımızda benim okul numaramın 3000 olduğunu unutmadığını söyledi. Mahir Hoca ile önemli bir anım var:

4 saat süren bir sınavın ortasında çişim gelmiş, dayanamıyorum. Kağıdı verip çıkacağım, başka yolu yok. Mahir Hoca bir problemim olduğunu anlamış, yanıma geldi:

"Noooldu Selçuk?"

"Hocam çok sıkıştım, dayanamıyorum, sınavı kaybetmek pahasına bile olsa çıkmam lazım."

"Bir dakika bekle," dedi ve kürsüde oturan Profesör'ün kulağına bir şeyler söyleyip yanıma geldi:

"Kağıdını bırak, benimle gel, ben sana tuvalete giderken nezaret edeceğim." Böylece tuvalete gitmemde ve sınıfı geçmemde asistan

Mahir Bey'in katkıları oldu. Bu sebeple mezun olduktan sonra yazdığım İktisat Fakültesi Marşı'nda onun da payı var.

Hayattaki ilk ve son kopyamı İktisat Fakültesi'nde çektim. Üniversitede kopya çekmek çok risklidir. Nitekim sonraki yıllarda müziğe benim orkestramda başlayan ve Türk müzik tarihinde büyük yeri olmasıyla gurur duyduğum Cahit Berkay, aynı okulda bir kopya olayı yüzünden o dönemde pekiyi alarak geçmiş olduğu üç dersten de kalmış sayıldı. Benim olay ise şöyle oldu:

Sınavda 6-7 metre uzunluğundaki sıraların iki başına ve ortasına olmak üzere üç kişi oturtulur, her sıradan sonra bir sıra boş bırakılırdı. Aralar üç metreden fazla olduğu için kopya çekme imkânı olmazdı. Sıranın sağ başında ben, ortada Ayhan Bermek oturuyorduk. 2 sorudan birini çok iyi biliyordum, ikincisini anlayamadım bile. Ayhan'a fısıldadım:

"İkinci soruyu biliyor musun?"

Hass...ile başlayan küfürden sonra "Çalışsaydın lan!" sözünü en iyi arkadaşımdan beklemiyordum. Bir hass... de ben ona çektim ve bildiğim soruyu cevaplamaya başladım. Bir süre sonra Ayhan cevaplarını bitirdi ve sıra başında oturan benden dışarı çıkmak için yol istedi. Mecburen ayağa kalktım, önümden geçerken "Ne biçim arkadaşız ulan h... (Burada salatalık manasında h harfi ile başlayan sebzenin adını söyledim.)"

Cevap vermedi ve gülerek gitti. Yerime oturduğum anda bütün kanım beynime hücum etti. Sınav kağıdımın üzerinde küçük bir kâğıt ve üstünde Ayhan'ın yazmış olduğu ikinci sorunun cevabı vardı. Bakışlarımla 5 saniyede cevabın resmini çekip, kopya kağıdını ağzıma alıp, çiğnemeden yuttum. Sınav kağıdımı hocaya teslim ederken pekiyi almanın gururu ile birlikte en iyi arkadaşımı kaybetmemiş olmanın huzurunu da yaşıyordum.

1965 Altın Mikrofon yarışmasında finale kalınca tüm İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi öğrencileri konserlerde bana destek verdi. Birdenbire popüler olunca da Anadolu turneleri dolayısı ile dersler aksamaya başladı. Sınıfa gelen eli tabancalı birinin "Sınava gireni vururum. Sınav ertelendi." demesi ve evvelce konser anlaşması yaptığım gün ve saatlerde yapılan sınavlara katılamamış olmamdan dolayı, bir de baktım ki 3. sınıfta bir dersten sınavlara hiç giremediğim için belge almışım, okulla ilişkim kesilmiş.

2000'li yıllara doğru yaptığı aflarla bütün katil, hırsız ve

dolandırıcıları sokağa döken ve milletin başına dert açan Rahşan-Bülent Ecevit 1974 yılında tek dersten kalanlara bir hak daha veren aflarını çıkarınca ben de bundan istifade ettim ve o hızla o dersimi ve son sınıf derslerini verip mezun oldum.

İktisat Fakültesi'nde lakabım 'Amigo' idi.

Burada herkese bir mesajım var. "Hakkını aramayan alamazzzzz!"

Anlatayım.

Mezuniyet formaliteleri arasında Fakülte Genel Sekreteri rahmetli Şinasi Bey beni odasına çağırdı.

"Sevgili Selçuk!" dedi.

"Fakültemizden bugüne kadar mezun olanların % 93'ü orta ile %6 küsuru iyi ile 3-5 kişi de pekiyi ile mezun oldu. Senin notlarına baktım. Orta ile iyi arasındasın. Bir puan daha alırsan iyi ile mezun olacaksın."

"Şinasi Abi bana birkaç saat ver. Diplomamı yazma," dedim ve doğru Prof, (o yıllarda bir Prof, ölmeden yenisi atanamadığı için sadece Dr. idi.) İzzettin Önder'in odasına daldım.

"Hayrola Selçuk!"

"Hocam siz bana sınavda "pekiyi"yi hak etmeme rağmen yazım kargacık burgacık olduğu için "İyi" verdiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, hiç hatan yoktu."

"O zaman sizden notumu değiştirmenizi rica ediyorum. Çünkü bir puan daha alırsam "İyi" ile mezun olabiliyorum. İzzettin Hoca da heyecanlandı ve Gn. Sekr. Şinasi Bey'i aradı:

"Şinasi Bey, birinci anfinin girişindeki panoda bulunan son sınıf sınav notlarımı toplayıp acele bana getirin."

15 dakika sonra 3000-Selçuk Alagöz'ün yanındaki "İyi" notu kırmızı kalemle çizilmiş ve yanına "Pekiyi" yazılmış olarak yeniden panoya asılmıştı.

Ne mutlu bana ki yıllar sonra İktisat Fakültesi Marşının sahibi ve okulumun mezunlar derneğinin üç dönemdir Onur Kurulu üyesiyim.

ÜNİVERSİTEYİ BİTİRMEMİN GERÇEK NEDENLERİ

Bu arada üniversiteyi bitirmemde bana hırs veren iki olay var.

Selçuk Alagöz Orkestrası elemanları, Fenerbahçe Orduevi'nde (bas gitarcım Semih ve baterist Turhan) askeri orkestradalar. Bütün subay kızları benim elemanların etrafında. Bunu kıskanan başçavuş akşamüstü çay saatinde aileler orduevi salonuna gelirken benim müzisyenlerime camları sildiriyor. İkinci olay Sivas Orduevi'nde başıma geldi:

Orduevi'nde konser veriyoruz. Kuliste sanatçı ekibiyle ilgilenen bir başçavuş rakı, peynir, kavununu almış, orada askerliğini yapan İstanbul operasının violonistlerinden birini karşısına geçirmiş:

"Çal oğlum Rast makamı," diyor ve söylemeye başlıyor. "Nihansııın diiideedeeeen..."

Müzisyen asker sıkılmış:

"Komutanım ben Klasik Batı Müziği biliyorum, Strauss veya Mozart çalabilirim."

"Tamam evladım. Sabret gönüüül bir güüün olur."

Ben tam sahne kıyafetimi değişmiştim ki beni yanına rakı içmeye çağırdı. Yanına gittim.

"Biliyor musun kim burada asker?" Ve bana Türk sinemasının en popüler başrol oyuncularından birinin adını söyledi. "İnanmıyor musun? Getirin lan adamı buraya!"

Diğer askerler:

"Komutanım saat gece 12.00 ve o hasta, ateşi var, revirde yatıyor."

"Uyandırın gelsin."

10 dakika sonra jönümüz uyanmış, giyinmiş asker selamında yanımızda. Komutan:

"Bak oğlum misafirimiz var, Selçuk Bey gelmiş, hadi git yat oğlum,

geçmiş olsun!”

Hayatta hiç samimiyetimin olmadığı sokakta beni görse selam bile vermeyecek kadar havalı olan bu hepinizin çok yakından tanıdığı başrol oyuncusu arkadaşın durumunu görünce kendime şunu dedim:

“Oğlum Selçuk üniversiteyi bitirip subay olmazsan yandın, burnunu sürterler.” Bu azimle okul bitti.

Hakaret davalarında insanlara tazminatlar vermek istemiyorum. Bu sebeple bu artistimizin adını vermiyorum. Çok merak edene söylerim. Bir ipucu verebilirim. Herkes tanıyor, adı da, soyadı da 5 harften oluşuyor.

1974 affıyla 1975 Şubat’ta okul bitti ama nasıl? Erol Evgin’in dediği gibi “Bir de bana sor.” Son sınıf derslerini süper çalıştım. Sınavdan bir gün önce “Hocam hangi bölümlere önem vereyim?” dediğim ekonomi hocası beni sarsan cevabı verdi:

“Sen benim dersimden değil, bir evvelki yılın kitabından sınava gireceksin.”

“Bu kitap piyasada yok; ancak okul kütüphanesinde bir tane var.”

5 dakika sonra kütüphanedeydim, kitabın fihristini açtım.

“Ben hoca olsam ne sorardım,” diyerek “Depolamanın Önemi” bölümünü iyice anlayarak okudum. Sınavda da o soru geldi. Sonuç pekiyi.

İŞLETME İKTİSADI ENSTİTÜSÜ

Aynı hızla İşletme İktisadı Enstitüsü'ne master programı için yazıldım. Benden 10 yaş genç ve yeni mezun arkadaşlarım arasında giriş sınavını birincilikle kazandım.

Yine sınıf birincisi idim ve birinci olarak mezun oldum. Bu olayın en güzel tarafı ise, bölüm başkanı olan Profesör uzun süredir her yıl okul birincisinin mühendislerden çıktığını, Ekonomist olarak ilk kez benim okul birincisi olduğumu söylemesi. Böylece İktisatçıların namusunu da kurtarmış oldum.

19. dönem arkadaşlarla hâlâ görüşüp mail grubumuzda haberleşiyoruz.

Sabah 08.00'den akşam 17.00'ye kadar yoğun bir ders programıyla akşam arkadaşlar evde çalışırken ben sahnelerde dolanıyorum.

Hocayı en ön sırada anlayarak dinlemek beni sınıfın en başarılı talebesi yapıyor.

Fakültede 10 yıl evvel sıra arkadaşım olan Ülkü bu kez hocamız.

"Herkes sırayla ayağa kalkıp hangi okuldan geldiğini söylesin ve tanışalım." sözü üzerine:

"Ben Gökhan. Tıptan geliyorum."

"Ben Selçuk. İktisattan geliyorum."

"Ben Emine. Hukuktan geliyorum."

"Ben Ömer. İşletmeden geliyorum."

Sıradaki arkadaşın kendini tanıtmasıyla sınıf kahkaha tufanıyla bir anda kaynaştı:

"Ben Mehmet. Ormandan geliyorum."

Yedi ay çok iyi bir dönem geçirdik. Teneffüslerde benim orkestranın minibüsüne binip ya ocakbaşında kebap yemeğe ya da Kumkapı'da lüfer yemeğe giderdik.

Yine bu yemeklerden birinde Gökhan Akkan (o şimdi profesör) balığın

yanında aldığı bir duble rakı yüzünden sınıfta uyumaya başlayınca bunu gören hoca:

“Gökhan bu konuda sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. Benim attığım bir çimdik ile uyanan Gökhan hazırcevaptı: “Hocam bu konuda arkadaşlarıma tamamen katılıyorum.” Konuyu bilmeden cevabı cuk oturunca bütün sınıf onun gibi tamamen katıldı, ama gülmekten!

O yıllarda İstanbul Üniversitesi’nde devamlı olaylar olur, her fakülte başka bir siyasi akımın etkisinde kalırdı.

Bizim okuduğumuz İşletme binası solcuların hâkimiyetindeymiş. (Bu işlere hiç karışmadım çok şükür.) Sabah erkenden, sağ görüşlü diğer bir fakülte talebeleri bizim okulu basmışlar, okula her geleni silahları eşliğinde salona sokup “Çırpınırdı Karadeniz” şarkısını söyleteceklermiş; Ben son dakikada geldim. Beni kapıda gören dekanımızın sekreteri (ve arkadaşım Nevin9 onların ellerinden kaçırıp Dekan’ın odasına soktu. Okulun tam önüne bizim minibüsü park etmişim, silahlar, bombalar patlıyor. Bir ara aşağıdaki sesler azalınca arabamı kurtarmak için sokak kapısına çok yakın olan Dekan odasından elimde kitaplarımla fırladım ki... Bir ses boş koridorda yankılandı: “Tutun ulan, komünist pezevenk kaçıyor!”

Aynı anda elleri silahlı iki genç beni durdurdu. Suratıma baktılar ve cevapladılar:

“Komünist değilmiş oğlum, Selçuk Alagöz’müş. Bırakıyorum gitsin.” Malabadi Köprüsü hayatımı kurtarmıştı.

Master programının bitmesine 40 gün varken Berlin televizyonundan Alagöz grubuna bir konser teklifi geldi.

Yurt dışına çıkış için “Askerlikle ilgisi yoktur.’ belgesi almak gerekiyordu. Benim akşamları sahne çalışmalarımın, eşim Birsen’in de biri bebek 2 çocuğa bakmak zorunda olması sebebiyle rahmetli kayınvalidem Neriman Uygun’u bu belgeyi almak için Malatya-Fırat Askerlik dairesine gönderdim. Gelen cevap sert ve kesindi.

“Yaşı 29’u geçtiği için bırak masteri, Profesör bile olsa asker kaçağı, doğru askere.” Yahu tamam, Berlin konserinden vazgeçtim. 40 gün idare edin, şu okulu bitireyim. Yok hocam bir hafta içinde sınav ve Polatlı Topçu Okulu.

“3066 Selçuk Alagöz Malatya, emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım.”

“Rahaaaat!”

MÜZİK HAYATIM

Turist rehberliği hızla devam ediyor. Cebimde kavalım Büyükada turunda 40 Alman (Tübingen Üniversitesi talebeleri) tek sıra olmuş. Öndekinin sağ ayağı kaldırımda, ikincinin aşağıda, üçüncü yine kaldırımda ben en önde kaval çalarak yılan yürüyüşü yapıyoruz. Yerli, yabancı herkes bize bakıp alkışlıyor.

Kaval dedim de aklıma geldi. Halası Atatürk Kız Lisesi'nde hoca olan Alman Lisesi'nden sınıf arkadaşım Hüseyin İnan bir gün beni aradı.

"Selçuk, Atatürk Kız Lisesi talebeleri İngilizce olarak 'Fareli Köyün Kavalcısı' operetini oynayacaklar. Kavalınla bize eşlik eder misin? Masrafını verecekler." deyince müzikten ilk paramı üç gün kaval çalarak kazandım. Ben kuliste kaval çalıyorken ağzında kavalı ile başrolü oynayan kız playback yapıyordu.

Alman grubumla bir akşam Hilton'un roofuna gittik. 1963 yaz sonu, Şerif Yüzbaşıoğlu grubu ve Erol Büyükburç dans ve şov müziği yapıyorlar. Erol ülkede müziğin ilahı. Ben Alman kızların birini bırakıp diğeriyle dans ederken benim gruptaki tek esmer, yeşil gözlü kız Marianne, Erol'un sahneden attığı kesişlere gülümseyerek cevap veriyor. Program arasında Erol bizim masaya geliyor. Onu herkesle tanıştırıyorum ama onun gözleri Marianne'den başkasını görmüyor. Erol'un bir arabası var. Ağabeyi Reşat kullanıyor. Erol bize Fatih'te oturduğunu, istersek birkaçımızı Beyazıt'taki otele bırakabileceğini söylüyor. Grubu taksilerle otele yolluyorum, Önde Rıfat abi, yanında Erol Büyükburç, arkada da Erol'un bir görüşte aşık olduğu Marianne, ben ve benim kız arkadaşım Elke. İngilizce konuşuyoruz.

Elke bana dönüyor ve niçin flüt çalmadığımı soruyor.

Ben hemen cebimden çıkardığım 2 flütle 'Musiden' şarkısını çift sesle çalmaya başlıyorum. (Öğünmek gibi olmasın ama bugüne kadar çift kavalla 2 ayrı değişik melodi çalana daha rastlamadım.) Çıkan sesler Erol'a tam damardan hitap ediyor.

"Bir daha çal bakiiiim."

20 gün sonra Maksim gazinosunda Erol Büyükburç orkestrasının bir üyesi olarak Kenan Doğulu'nun babası rahmetli arkadaşım Yurdaer Doğulu ile yan yana flüt çalıyordum.

Artık ismim ‘Kral Kaval’dı.

Maksim kadrosu bir acayipti.

Solist Behiye Aksoy ülkemizin en popüler sazlarıyla, Nesrin Sipahi, Gönül Yazar, Erol Büyükburç, Filiz Seyhan, Orhan Boran, Celal Şahin, Birsen Armağan, yabancı bir şov grubu ve hatırlamadığım diğerleri.

İsrailli bir grup vardı. Akordeonda Tony ve dans eden dört kız. Tony ile arkadaş olduk. Beni çok şaşırtan bir konu geçti aramızda:

“Selçuk, bizim dört kızdan birisi benim karım, ama hangisi olduğunu söylemem.”

“Neden?”

Siz Türk erkekleri arkadaşınızın karısına asılmazsınız. Oysa eşimin de bir Türk erkeği ile birlikte olmaya hakkı var.

Sadece şaşırdım.

İsrail dans grubunda 5 aylık hamile bir kız vardı. Bu kızlar yalınayak dans ediyorlardı. Bir akşam olan oldu ve o olay hiçbir programımda aklımdan çıkmadı.

Bayan solistlerden birisi ‘At kadehi elinden...’ tarzı söylediği bir şarkıdan sonra elindeki içki kadehini yere atıyor ve kırıyor. Perde kapanırken sahne komileri kırık cam parçalarını topluyorlar. İşte bu cam parçalarının biri ikisi parkenin arasına sıkışıyor ve gözden kaçıyor. Hemen sonra (bizden bir önce) sahneye çıkan gruptaki İsrailli hamile kız o camın üstüne basıyor, attığı her adımda yerde bir kırmızı kan lekesi oluşuyor, ama kızın suratı hâlâ gülümsüyor. Perde kapanıyor; kız ağlamaya başlıyor. Alkış üzerine bis yapıp bir kez daha sahneye çıkarlarken koluyla gözyaşlarını siliyor ve gülümseyerek dansına devam ediyor. 5 dakika sonra gelen ambulansla kız hastaneye kaldırılıyor. Bu olay bana çok şey öğretti.

Ve ben şov devam etmeli, seyirciyi senin hastalığın, sorunların ilgilendirmez felsefesi ile şunları yaşadım:

Babamın öldüğü akşam sahnede milleti eğlendirirken gülümsüyordum.

Böbreğimdeki taşı ameliyatla aldırmadan (1984) bir gece önce Yunan gruba şarkı söylüyoruz ve sirtaki oynuyorlar. Onların her zıplaması ile sahne sarsılıyor ve sanki böbreğim ağzıma geliyordu. Ama yine de dayandım ve programı tamamladım.

Yurdaer Doğulu ile çok güzel anılarımız oldu. Vokal yaptığımız mikrofon gibi Fındıklı'daki dik merdivenlerle çıkılsın deniz manzaralı tek kat 2 odalı evi de paylaştık. Türkiye'nin bütün güzel kızları Erol Büyükburç'a hayrandı. Hele bayanlar matinesinde çarşamba günleri benim işim ve Yurdaer'in işi çok zordu. Kulise gelen kızlara Erol'un bize verdiği imzalı resimleri dağıtır, tanışmak isteyenlerin içindeki en güzel kızı Erol'un odasına sokar, baş başa kalmalarına imkân verirken 2. ve 3. güzel kızlar da bizim Fındıklı'daki sarayımızda o akşam Cinzano bitter, bitter çikolata ve şam fıstıktan oluşan menü ile bizim misafirimiz olur, dans falan ederdik. (Falan'ı kurcalamayın.)

Yurdaer'in tek isteği düğmeleri altın kaplama olan Gibson Lespol Custom (yanlış yazmış olabilirim ama okunuşu doğru) bir elektro-gitara sahip olmaktı. Ancak para biriktirmesi gerekiyordu. Bir gün tam sahneye çıkmak üzereydik ki sahne müdürü bizim soyunma odasına bir büyük kutu getirerek Yurdaer'e şöyle dedi:

"Patronumuz Fahrettin Aslan bunu sana yolladı." Yurdaer kutuyu açtı.

"Olamazzzz!" diye bağırdı. İdealindeki Gibson gitar ellerindeydi, ama bu işe bir anlam veremedik. Fahrettin Bey neden binlerce dolarlık gitarı Yurdaer'e hediye etsin ki? Sorunun cevabını şovdan sonra odamıza gelen sahne müdürü verdi.

Fahrettin Bey bu gitarı doğum günü hediyesi olarak gitar çalmayı öğretesin diye oğluna almış. Sana akort etmen için yollamış.

Yurdaer ile en enteresan hatıramı Beyoğlu Atlas Sineması'nda yaşadım.

Enrico Macias, Atlas'ta konser veriyor. Yurdaer ve ben gittik ama bilet yok, giremedik.

"Naapalım, naapalım da girelim," diye düşünürken aklımıza bir cinlik geldi. Rahmetli Muammer Yeşil'in kurduğu Türkiye Müzisyenler Sendikası'nın bize vermiş olduğu resimli hüviyetlerimizi çıkarıp kapıdaki görevliye gösterdik.

"Biz Türkiye Müzisyenler Sendikası'nca görevlendirildik. İçerde araştırma yapıp zabıt tutacağız." Ne yapacağımızı biz de anlamamıştık, ama adam bize "Geçin içeri," dedi. Konseri ayakta seyrettik.

İsrailli kızlardan sonra Maksim'e Japon revüsü geldi. İki gün sonra Yurdaer Doğulu ve ben kimonolu 1.50 boyunda iki Japon kızla Şişli Meydanı'ndaki Kulüp Batı'da dans ediyorduk. Burada çekilen

fotoğraflarımız Ekspres adlı günlük dedikodu gazetesinde yayımlanmasın mı? Yandık ki ne yandık!

Patron Fahrettin Aslan dilediği solistle serbest güreşirken, diğer erkek personel bayan çalışanlara ancak Greko Romen stilde bakabilirdi, yani asılmak yasaktı. Bu da bana ders oldu, hiçbir zaman aynı sahneyi paylaştığım bir bayanla ilişki kurmadım. Fahrettin Aslan'ın gözüne gözükmemek için biz iki kafadar bir hafta boyunca kulise giremeden arkadaki kahvehanede elbise değiştirip sahnemiz biter bitmez de ortadan kaybolduk. Bu konuda kesin prensipleri olan patron ise o dönemde zirvede olan Erol Büyükburç ve orkestrasını programdan çıkarmayı göze alamadığı için Japon grubun işine son verdi ve onları anlaşması bitene kadar İzmir'deki gazinosunda çalıştırdı.

Sevgili Yurdaer Doğulu ile son iki hatıram 5 Ocak 1969 günü Sıraselviler'de onun sahibi olduğu 'Dingo'nun Ahırı' adlı kulüpte Rana ve Taylan'ın nişan törenini yapmamız ve vefatından bir süre önce onun için düzenlenen gecede (Mavi Marmara-Ataköy) benim şarkı söylememdi. En son da bu can arkadaşımı omuzlarımızda Yeniköy mezarlığına taşıdık. Çocukları Ozan ve Kenan Doğulu şimdi Türk müzik dünyasında onun bıraktığı yerden soyadını zirveye taşımış olmakla babalarına olan borçlarını fazlasıyla ödemiş oldular.

Veeee... Hürriyet Gazetesi, Altın Mikrofon Yarışması'nı anons etti.

5 Ocak 1965 Salı günü Beyoğlu Yeni Sinema'da yapılacak olan ilk elemede müzik grupları Türk halk müziği ezgilerini Avrupai enstrümanlarla (orkestra) çalıp söyleyeceklerdi. Erol'dan izin alıp gurubumu kurmaya başladım. Beşiktaş Halk Evi'nde müzik yapan Tamer Derin (gitar) , Cemal Denizciler (gitar) ve Nazım İnanlı (bateri) ile anlaştım. Ben de flüt çalacaktım. Üç büyük problem vardı:

Piyano, klavye çalacak kimse yoktu. Bir ay evvel 14 yaşını dolduran kardeşim Ali Alagöz'e bir melodika aldım. Do'nun üzerine bir kırmızı bant yapıştırdım.

"Oğlum bak bu, Do."

"Tamam abi, ne çalacağız." Kafamdaki yarışma parçasında Ali için yazdığım melodiyi ona ezberlettim.

Bas gitarımız yoktu. Tamer'e normal gitarda bas çaldırdım.

Kemerin Naftaları adlı parçamızı benim ses kapasiteme göre sol minörden söylemem lazımdı, ama gitarcılarım Sol minör basamıyorlar, la minörden parçamı çok iyi çalabiliyorlardı. La minör

ise benim sesime göre tiz geliyordu. Çok düşündüm ve... E v r e k a.

Gitar tellerini gevşeterek gitarların akordunu bir tam ton geri aldım. Yani çocuklar la minör çalıyordu ama ses sol minör çıkıyordu. Ayrıca iki gitarı birden bağladığımız yetersiz derecede küçük amplifikatöre toprak bağlantısı yapmayınca hem ellerini cereyan çarpıyor hem de parmaklarını kaldırınca amplifikatörden İstanbul Radyosu'nun yayını geliyordu.

Yarışma jürisinde Safiye Ayla, M. Nurettin Selçuk, SelMi Andak, Nadir Nadi, Refik Fersan gibi isimler vardı.

Ve arkadaşlar inanmayacaksınız, ama 78 grubun katıldığı ilk elemede Selçuk Alagöz ve Kanat Gür 581.5 puanla birinci olarak finale kaldılar. Finale kalamayanlar arasında Türk pop müziğinde sonraki yıllarda çok büyük star olan hepinizin tanıdığı isimler de vardı: Cem Karaca, Erol Evgin, Şerif Yüzbaşıoğlu, İlhan Feyman, Ayla Dikmen...

Finale kalan 7 grubu kendi tesisatları ile İstanbul Radyo evinde topladılar. Tüm sazlara tek mikrofon verildi ve provasız, sadece bir kez çalmak ve söylemek kaydı ile şarkıların plak kayıtları yapıldı.

İki hafta sonra konser turnesi başladı. Ankara, Adana, İzmir ve İstanbul'da birer konser. Ankara'ya THY'den kiralanan üç adet (F 28 sanıyorum) uçakla gittik. Bir uçak Yıldırım Gürses ve saz arkadaşları ile doldu. Bizim uçakta üç grup var. İlham Gencer bizle birlikte. Ankara'ya yaklaşırken uçağın sol pervanesi durdu. Biz panik olduk. Babam ve hostesler:

"Filmlerde arabalar giderken tekerlekleri durmuş gibi görünüyor. Bu da öyle, size öyle gelmiş, motor çalışıyor." sözleri ile bizi ikna ettiler. Ankara Havaalaninda itfaiye ve ambulanslar bizi karşıladı. Ertesi gün Adana'ya uçmak için bize aynı uçak verilince olay çıktı.

Biz binmeyiz dedik.

Pilot: "Ben ölmek ister miyim? Benim de ailem, çocuklarım var, gece motor tamir edildi," dedi.

İlham Gencer: "O zaman sen bin uçağa, bir tur at, sonra biz binelim," dedi. Pilot havada birkaç tur attı, döndü bizi aldı. Ver elini Adana...

Ankara'da benden başka bir veya iki kişinin hatırlayabileceği bir olay başımıza geldi. Kaldığımız Ankara Palas'tan Kızılay'daki Büyük Sinema'ya otobüslerle giderken Siluetler'in şefi Mesut Aytunca ve Fecri Ebcioğlu geze geze gelmek için bizden ayrıldılar. Sinemaya çok

geç gelip bizi telaşa sokan bu ikili, yanlışlıkla o sırada izinsiz yürüyüş yapan bir üniversiteli gruba karıştıklarını ve karakolda dertlerini anlattıktan sonra serbest bırakıldıklarını söylediler.

Sunucumuz Fecri Ebcioğlu idi. Fecri arada bir şarkı söylüyordu. Ona eşlik eden grup biz olduk, ama reklamımız olmasın, seyircilerin oylarına etki etmesin diye perde kapalıydı ve biz arkada çalıyorduk. Fecri perde önünde şarkısını söylüyordu. Şarkının sonunda bana jestini de yapıyor "Aferin Selçuk!" diyordu kaşla göz arasında.

Yarışmada el kol oynatmak, aşın hareketler yapmak yasaktı.

22 Şubat 1965'te final, Site Sineması'nda yapıldı ve radyodan naklen yayımlandı. Yıldırım Gürses kazanmış, biz tecrübesizlik ve teknik yetersizlikten dolayı ilk üç dereceye girememiştik. Bu ilk yarışmadan aklımda kalan bir olayı (kara mizah) sîzlerle paylaşmak istiyorum. Türkiye'de bizlerin başlattığı pop (Türk Hafif Müziği) nerelerden nerelere geldi? Bunu bilmeniz açısından! Bizden evvelkiler alınmasın.

Altın Mikrofon'un ilk konseri Ankara Büyük Sinema'da verildi. Konserden sonra bütün ekip Bizim Sokak adlı gece kulübüne davet edildik. İçersi tıklım tıklım dolu.

Spiker orada bulunan finalistleri teker teker sahneye çağırıp şarkılarını söyletiyor. Tam sıra bize geldi. Şoke oldum. Çünkü sahnede çalmamız gereken gitarlar normal akortlu gitarlardı. Ali parçayı sol minörden çalmayı biliyor, ben de sol minörden söylemeliyim. Ama gitarcılarım La minör çalacaklar ve ses hakiki la minör çıkacak. Yani rezil olacağız. Spikere döndüm ve kısık bir sesle:

"Sesim kısık, şarkı söylersem yarınki konsere çıkamam. Özür dilerim."

Biraz evvel konuşurken sesimi çok net duyan masamdakiler bu cevaba bir anlam veremezken ben namusu kurtarmış oldum.

Bu konuyu şöyle noktalayalım. 1966 Altın Mikrofon'u ve bir buçuk yıl tüm konserlerimizde bas gitar yerine normal gitarın üst telleriyle idare ettik.

Sait Halim Paşa köşkünde yaz akşamları, Karaköy'den vapurla gelen turistlere müzik yapıyorduk. Bir gün yeni aldığımız ekoyu prova etmek için sahnedeyiz. Yıl 1966. Sokak kapısından Fatma Girik girdi ve sessiz bahçede onun topuklarının sesi duyulmaya başladı: Tak, tuk, tak, tuk... Ben de kavalımla onun adımına göre bir marş çalmaya başladım. Fatma Hanım beş metre sonra olayı anladı ve adımlarını yavaşlattı, bende müziği yavaşlattım. Hızlandı, hızlandım. Birdenbire

durdu, sahneye döndü:

“Ananın...” Sonradan Fatma Girik’in böyle serbest ve esprili konuştuğunu öğrendik ama o gün beklemediğimiz tepkiyi görünce bayağı sıkılmıştık. Ayrıca o günlerden unutamadığım bir anı da şu:

Cahit Berkay eğer güzel bir eko alırsak tesisat kurunca ilk sesi ekolu bir gaz çıkararak yapacağını söylüyordu. Binson ekoyu aldık. Tesisata bağladık, ekoda hem reverb'ü (derinlik) hem de tekrarı sonuna kadar açtık. Cahit mikrofonu poposuna götürdü ve bütün Yeniköy inledi:

Zooor, zoort, zooorrt, oort, rt, tt, t...

1966 Altın Mikrofon Yarışması elemeleri sonradan 20 yıldan fazla çalıştığımız Kervansaray’da yapıldı. Şu an okurken sîzlere çok komik gelecek olan bir görüntü ortaya çıktı. Anlatayım.

Harbiye Kervansaray Apartmanı’nın zemin katındaki balo salonu ve bodrum katındaki 2 salondan oluşan Kervansaraydaki elemelere birçok grup katıldı. Şimdiki gibi orkestra aletleri kurulup sound check (ses provası) yapılmıyordu. Her grup tüm müzik aletlerini yanında getirmişti. Kervansaray'ın giriş kapısından sonra sağdan aşağı inen merdiven, bodrum katta tuvaletler, mutfağa giden koridor, ileride yukarıdaki yarışmanın yapılacağı salona çıkan merdiven ve binanın dışında ana caddeye kadar bir kuyruk oluşmuştu. Sırası gelen orkestra davul, basgitar, gitar, org (Her grupta yoktu.) amplifikatörlerini sahneye kuruyor, şarkısını çalıp söyledikten sonra sazları toplayıp üst kapıdan çıkarken merdivenlerin üst basamaklarında sırasını bekleyen grup, sahne hazırlıklarına başlıyordu. Yarışma jürisi o gün boyunca dinlediği şarkıların yanında yüzlerce müzik aletinin sahneye kurulup sökülmesini de seyretmek zorunda kalmıştı. Bu kez ‘Bahçelere Geldi Bahar’la üçüncü olduk.

Beyazıt’a üniversiteye giderken Laleli durağındaki pasajın ilk sağındaki dükkânın vitrininde harika bir bas gitar asılıydı. Her geçişimde ağzımın suyu akarak o gitara bakardım. Bir gün yine o gitarı seyrederken dükkânın içinde Alman Lisesinden arkadaşım Hasan Sel’i gördüm.

“Hasan ne arıyorsun burada?”

“Bu dükkân babamın,” Ben de hemen planımı yapıp gerçekleştirmeye başladım.

“Hasan sen bu gitarı al. Benim orkestramda çal.”

“Ben bas gitar çalamam ki...”

“Ben sana öğretirim. Sen başarırsın.” O günlerde Cahit Berkay ve Engin Yörükoğlu’nu da grubuma almıştım. İki hafta sonra Hasan sahnede harikalar yaratmaya başladı. Böylece kurulduktan yirmi ay sonra Alagöz orkestrasının hakiki bir bas gitarı oldu.

Tekrar 1965’e dönüyorum. Yarışma yeni bitmiş. Hürriyet'ten Kemal Bisalman Bey bizi Taksim Belediye (şimdiki Ceylan Otel) Gazinosu’na çağırdı.

Basın balosuydu galiba. Güzel bir şov yaptık. İlk ekstra işimizdi. Kemal Bey şov sonrası bana bir zarf verdi. İçinden 500 lira çıktı. İnanamadım. İyi paraydı. Orkestra arkadaşlarıma bunun yarısını dağıttım, diğer yarısını solist ve isim sahibi olarak ben aldım. Benimle eşit bölüşmek istediler. Birkaç gün sonra orkestram yeni üyeleri ile şovlarına devam etmek zorunda kaldı.

Yarışma biter bitmez konser teklifleri gelmeye başladı. Bu işleri hiç bilmiyorduk. Babam beni tuttu elimden, okulundaki bir çocuğun velisi olan Fethi Pehlivan adlı popüler menajer ve organizatörün Beyoğlu’ndaki yazıhanesine götürdü.

“Eti de senin, kemiği de esprisi ile Fethi Bey menajerim olmuştu. Bana hemen Vergi Dairesinden üçüncü sınıf seyyar şarkıcı karnesini çıkarttı. Üçüncü sınıf olduğum için götürü vergimi düşük ödeyerek işlere başladım. Aynı yazıhanede bir de ismini hatırlayamadığım genç dansöz kız vardı. Bütün işlerini annesi Emine Teyze yapıyordu. Ona da Fethi ağabey üçüncü sınıf seyyar dansçı karnesi çıkartmıştı. 10 gün sonra maliyeciler yazıhaneyi kontrole geldiler. Biz de çağrıldık. Zabıt tutuluyor. Memur bana sordu:

“Bir yere bağlı olmadan üçüncü sınıf seyyar şarkıcı mısın?”

“Evet.”

Dansöz kıza ve annesine sordu:

“Bir kulübe bağlanmadan seyyar çalışan üçüncü sınıf dansçı mısın?”

Kızın annesi bağırmaya başladı:

“Ne münasebet üçüncü sınıf, benim kızım birinci sınıf dansöz.”

“Teyzeciğim tamam.”

“Hayır, tamam değil, öyle değil, birinci sınıf dansöz yazacaksın.”

Birkaç gün sonra 250 lira vergi farkı ödemişler.

46 yıllık sahne hayatımda konserlere gittiğimiz zaman çeşitli şehir ve mekanlarda değişik sıfatlarla anıldık:

Aaaa, orkestra geldi.

Müzisyenler geldi.

Sazcılar, caz, saz ekibi, bando, çalgıcı her şey olduk.

Showlar yazın bahçe sinemalarında çoğalarak devam etti. Amatör takdimciler beni anons etmek için birbirlerini yediler. Bir akşam Salacak Gazinosunda şova çıkacağız. Sahneyi hazırlıyoruz. İki takdimci var.

“Nasıl anons edeceğiz?” diye soruyorlar.

“Acele etmeyin. Daha aletler kurulmadı. Hazır olunca işaret ederim.”

“Altın Mikrofon Finalisti Selçuk Alagöz ve orkestrası,” diye anons edersiniz.”

10 saniye sonra delikanlının biri diğerini ekarte edip sahneye fırladı. Mikrofonu kaptı.

“Sayın seyirciler. Şimdi huzurlarınızda Altın Plak Şevket Karagöz ve saz arkadaşları.” Şu an güldüğüm kadar gülememiştim o anda.

Bizimle birlikte pop müzikte patlama olmuş, her semtte orkestralar kuruluyordu. Bu konuda Şevket isimli bir müzisyeni unutamam. Şevket, amatör gitarcı. Orkestrası var. Özelliği ise tıpatıp bana benzemesi. Duydum, önce inanamadım. Sonra şu olay oldu:

Şevket bir gün Bab Kafeterya’da otururken Adalar’da oturan bir genç Şevket’i ben sanarak “Ada’da bir konser verirseniz kaç para istersiniz,” diye soruyor. Şevket teklifin kendi grubuna yapıldığını sanarak bize göre düşük bir meblağ söylüyor. Bu rakam adama cazip geliyor. Anlaşıyorlar, Şevket avansını alıyor. Cumartesi günü adaya giden Şevket ve orkestrasını Selçuk Alagöz solo konseri afişleri karşılıyor. Tabii konser tehir ediliyor. Ondan sonra Şevket’i tanımak için ona haber yolladım. Hâlâ bana çok benzediğine inanamıyordum. Randevu anında Bab Kafeterya’ya girdiğimde şoke oldum. Benim kız arkadaşım Şevket’i ben sanmış. El ele kakao içiyorlar. Tam “Vay anasını sayın

seyirciler!” denecek pozisyon. Onu bir daha göremedim.

Samsun’da konserdeyiz. İki tane Amerikalı salona geldi ve İngilizce repertuarımın bir saati geçip geçmediğini sordu.

“Evet,” yanıtını alınca da;

“Bu konserden sonra sizi ve ekibinizi Samsun’daki Amerikan kulübüne götürmek istiyoruz. Amerikalı subay ve ailelerine bir saat şarkı söylemeniz için size 1500 ABD doları vereceğiz.”

Konser gece 11.30’da bitti. Biz gece 12.00’de Amerikan üssündeyiz. Hayatta görmediğim şeyler görüyorum. Yıl 1966 ve bir musluk açıyorsun içinden, kahve, çay veya viski akıyor. Konserden sonra beş bardak süt tozlu Amerikan kahvesi içtim. Süt tozları bize ilkokulda Amerikan yardımı olarak verilen tozların aynısıydı. Programı beğenen Amerikalı komutan bizim orkestranın minibüsünü depo önüne çektirip hazırlatmış olduğu viski, sigara, cin, kahve ve toz sütten oluşan 2 büyük koliyi bize hediye etti.

Sonraki turne ve konserlerde başımızdan neler geçmedi neler.

Yarımca’da bir benzin istasyonu vardı ve her geçişte orada mola verir, çay içerdik. Bir akşamüstü Yalova konserimize giderken yine orada mola verdik. Sandviç ve çaylar bitti. Devamlı uğradığımız için bizi artık tanıyan benzincide şöyle bir anons duyuldu:

“İstanbul’dan Yalova istikametine gitmekte olan Alagöz minibüs, konser turizm yolcuları... Arabanız hareket etmek üzeredir. İyi yolculuklar ve konserlerinizde başarılar dileriz. Yarımca Turistik tesislerine yine bekleriz.”

Hem İktisat Fakültesi’nde okuyor hem konserlere ve bu arada İstanbul Radyosu’ndaki emisyon programlarıma devam ediyorum. 1967 başında aklıma gelen bir konuyu İstanbul Radyo Müdürü ve Muhasebe Müdürü ile konuştum.

“Neden biz Radyo evinde SSK’lı olarak çalışmıyorduk. Bir liste çıkardık ve 10-15 müzisyen arkadaş işe giriş yaptık. Vergi ve sigortamız ödenmeye başladı. Bu sayede ben ve benle birlikte sigortalı olan arkadaşlarım zamanı geldiğinde emekli olabildik.

Turnelerde sıkıntılı anlar ve kazalar da yaşadık tabii.

Urfa’ya gitarı ilk götüren benim grubumdur. Kapaklı adındaki, salonun ortasında soba yanan ve bütün odaları ısıttığı varsayılan bir

otelde kalıyoruz. 1966'da daha iyisini bulamazsınız.

Kadınlar matinesi için bir salon düzenlenmiş. Salona bir girdik. Aman Allah'ım. 300 tane bayan, hepsi kapalı. Yüzleri görünmüyor.

"Bunlara sırf Türkçe söylemek lazım," diye düşündüm, yabancı parçaları anlamazlar.

Halimem ile sahneyi açtık. Karadut Parmak Gibi derken elime bir istek kağıdı tutuşturuldu.

'Have you seen my mother baby, standing in the shadow' şarkısını söyler misiniz? yazıyordu kâğıtta. Ben bile şarkıyı bilmiyorum, duymamışım. Hemen başladık: 'Bibabbaluna, My baby bala bala, what I say.' Islık çalıyorum. Herkes başındaki örtünün arasından parmaklarını ağzına sokup ıslık çalıyor. Süper bir konserdi. Finalden sonra kulise gelip imzalı fotoğraf isteyen kızlardan biri beni yanaklarımdan öpmeye kalkınca korktum.

"Hanımefendi kızmasınlar!"

"Ne hanımefendisi oğlum," diyen kız yüzündeki peçeyi açtı. Aaaaaa ne göreyim, İktisat Fakültesi'nde bizim sınıftaki kızlardan Tuğba.

"İstanbul'da dansa, kulübe gider, bira içerdin. Urfa'da yüzünü kapatıyorsun."

"Burada kaide böyle ooooğlum!"

1966 sonu, kış kıyamet, bir gün Ispartalı olan Cahit Berkay İsparta'da bir konser ayarlamış. Yollar kardan kapalı. Sandıklı'da dağ başında bizim minibüsün arka tekerleği parçalandı.

Kaldık mı -10 derecede tipide yolda. Yarım saat hiçbir araç geçmedi. Babam, arabada uyuklayan Hasan Sel ve Ali Alagöz'ü donmasınlar diye tokatlıyor. Ben, Cahit ve Engin Yörükoğlu bir battaniyeyi kendimize siper ederek çok uzakta bacası tüten bir köy evine donmuş saç, bıyık ve kulaklarla varabildik. Telefonla bir tamir aracı bir de bizi İsparta konserine yetiştirecek minibüs çağırdık. Direkten dönmüştük.

1967 yılı kışında Kütahya'dan bir gece konser sonrası İstanbul'a hareket ettik. Yollar buz. Bakırköy hattında çalışan minibüsümüzün şoförü böyle şartlara alışık değil. Mazot dondu, araba gitmiyor. Arabanın altına ateş yakılıp mazot ısıtıldı (iyi ki patlamadı). Donmak üzere olan bizler sabahın ilk saatlerinde Eskişehir'in girişinde bir kahvehanede sabah namazına hazırlanan insanları ve yanmaktan

kıpkırmızı olmuş bir sobayı görünce durduk. Isınmak ve birer bardak çay içmek için kahveye daldık. Adamlar bizim gibi saç sakal bir karış insanları görmeğe alışık değiller. Şaşkın şaşkın bakıyorlar. Kapıdan girerken teknisyenimiz rahmetli Ali Erdoğan bağırdı:

“Selamın aleyküm!” Çıt yok, kimse cevap vermedi. Birkaç saniye sonra Ali ağabey tekrar bağırdı:

“Aleyküm selam...Allahın selamı havada kalmasın. Siz almayınca ben geri aldım.” Espri miydi, yapılması gerekeni mi yaptı, hâlâ bilmiyorum.

1968’in sıcak bir yaz günü. Organizatör Ekrem Gözalan bir konser anlaşması için iş yerine uğramamı rica etti. Yazıhaneye girdiğim anda karşıdaki koltukta oturan güzel kadın dikkatimi çekti. Tanıştırılınca hatırladım. Çok popüler bir sahne sanatçısı idi. (Branşını söylemem. Şıp diye bulursunuz kim olduğunu.) Bir süre yurt dışında yaşamış ve Türkiye’ye son model mercedesle yeni dönmüş. Tekrar gündeme gelmek için o günlerde ülkemizde popüler olan bir genç delikanlı ile dedikodusunu yaymak istiyormuş ki tanıştıktan 15 dakika sonra:

“Selçukçuğum! Artık bizi bu akşam Yeşilköy’deki Bulgar restorana balık yemeğe davet edersin,” diyerek ilk oltayı attı. Yeşilköy’de balık-rakı muhabbeti yaptıktan sonra Ekrem Bey ve eşi bizden ayrıldılar.

“Hava çok sıcak,” dedi.

“Sahil yolunda bir film artistimizin işlettiği bir çayhane var. Uğrayıp bir çay içelim!”

Kısa bir süre sonra çayhanedeydik. Kıyıya yerleştirilmiş 15-20 masa ve de 50 metre ileride erkekler tuvaletinin önünde tek bir masa. Israr ediyor o masada oturalım,” diye. Oturduk. Daha çaylar gelmeden bana yaklaştı ve beni öpmeye başladı. Hoşuma gitmiş, ben de cevap vermeye başlamıştım ki arka arkaya iki şimşek çaktı. Yağmur yağacak bir hava yoktu.

“Nerden çıktı bu şimşek,” diye düşünürken yanımızdaki tuvaletten koşar adımlarla boynunda iri bir fotoğraf makinesi asılı olan birisi sahil yoluna fırladı ve kendisini bekleyen arabaya binip gözden kayboldu. Hemen anladım. Meğer gazeteci arkadaşını ayarlamış.

“Sen tuvalete saklan ve bizi bekle. Tuvalet camının önüne bir masa koyduracağım. Biz Selçuk Alagöz ile öpüşürken tuvalet camından resmimizi çeker, yayımlarsın.” demiş. Bekar olduğum ve hesap verecek kimsem de olmadığı için şimdiki genç şöhretlerin

yakalandıkları zaman yaptığı saçma sapan hareketlere gerek duymadım ve günümü yaşamaya devam ettim.

“Evime gidelim,” dedi.

Gece 10 gibi şimdi Akmerkez’in bulunduğu yerin tam karşısında bir evin üçüncü katına çıktık. Kapıyı 50 yaşlarında bir gay açtı.

“Merhaba İsmail!”

“Merhaba abla, hoş geldin kocacığım.”

Midem bulandı. Nefis bir masa hazırlamış bize İsmail, ama hoşlanmadığım bir durum söz konusu olabilirdi. Nitekim birer yudum içki aldıktan sonra bana gecenin çok uzun olduğundan, İsmail’in uzun süredir yalnız kaldığından bahsederek (ve burada yazamayacağım bazı konuları (Turgut Özal’in tabiri ile) aççık seçik konuşarak, benden, önce İsmail’le bilahare de sabaha kadar kendisi ile ilgilenmemi istedi. Bardağı masaya bırakıp herhangi bir cevap vermeden dışarı fırladım. Midem allak bullak olmuştu. Bir daha da kendisini ne aradım ne gördüm. Yaşıyorsa şimdi 70 yaş üstü bir nine olmuştur. Ama İsmail’in yalnızlığa bu kadar yıl dayandığını sanmıyorum. Günün en komik olayı da şuydu: (Ben bunu anlatınca yakından tanıyanlar kesinlikle bu kadının kim olduğunu anlayacaklar.)

Evlerinde bir maymun vardı. Erkek mi, dişi mi o kısa süre içinde anlamadım. Hayvanı alıştırmışlar, kim kafesinin içine elini sokup bir parmağını uzatırsa maymun hemen o parmağın üstüne oturuyor. Mutlaka İsmail öğretmiştir.

31 Aralık 1974 gecesi Antakya Şehir Kulübü’nde yılbaşı balosunu yapıyoruz. Antakyalılar içki sipariş verirken bir duble rakı değil de 50 gram rakı (tek), 100 gram rakı (duble) diyorlardı. Bardaktan sıcak çorba içmeyi onlardan öğrendim. Tepsi tava denen acayip güzel yemeği de ilk kez orada tattım.

Neyse balo çok güzel gidiyor. Yeni yıla girdik, herkes dans ediyor. Saat 00.40’ta deprem oldu. Evlerindeki çocuklarını düşünen davetliler erken kaçınca 03.00’te bitirmeyi planladığımız balo 01.00’de bitti.

Ertesi sabah benim kullandığım minibüsle Ankara’ya doğru ilerlerken şoförü uyuyunca şerit değiştiren bir araca çarpmamak için direksiyonu kırdım. “Vites küçült, frene basma,” diye babam bağırıyor. Biz bir buçuk takla atıp tekerlekler havada durduk. Önce kontağı kapattım. Kırılan ön camdan dışarı çıktım. Bir anda oluşan kalabalık, Dörtyol’dan aldığımız mandalina ve portakalları yağmalarken birkaç

kişinin yardımı ile arabayı ters çevirip aileyi ve orkestra üyelerini dışarı çıkarmayı başardık. Tabii bilirkişi olan genç polis kazada beni 8/8 suçlu buldu. Suçsuz olmam için sağdaki 100 metrelik uçuruma yuvarlanmamız ve ölmemiz gerekiyordu. İki ay sonra, kazada kardeşim Nilüfer'in kolu kırıldığı için Bala Mahkemesinde yargılandım. Hakim Bey sevgili Şakir Öner Gürhan'ın ağabeyi. Beni 30 gün hapisle kurtardı. Onu da 300 lira para cezasına çevirdik. Kaza akşamı Ankara Ulus'ta Anıt Otel'de kaldık. Sabah yataktan kalkmak istiyoruz. İmkânı yok, her yanımız ağrıyor. O anda sokakta bazı sesler duydum. Otelin önünde pazar kurulmuş. Ellerine bağlı bacaklarından tuttukları tavuk ve horozlar taşıyan iki adam kavga ediyorlar. Kavga şiddetlendi ve ellerindeki tavuklarla birbirlerinin kafasına kafasına vurmaya başladılar. Beş dakika sonra kavga bitti. Tavuklar ölmüştü. Adamlara bir şey olmamıştı. Bu kara mizah olayı izlerken vücudumun ağrısından ne gülebildim ne de ağlayabildim.

ÖNEMLİ VE GEREKLİ BİR ARA NOT

Bugün 28 Ocak 2009.

Böbreğimde 1.6 milimlik bir taş var. Prostatım 110 gram (psa iyi, 1.4). Kalbimde bir pille dolaşıyorum. Kilom olması gerekenden % 25 fazla. Şimdi idrarımda protein kaçağı olduğunu öğrendim. Tiroidimde nodüller üremiş. Arkadaşlarım birer birer öteki tarafa gidiyorlar. Ben de hatıralarımın bu kitabını bir an evvel bitirebilmek istiyorum. Ne olur ne olmaz! Artık günde 5 saat yazmayı düşünüyorum.

Nerde kalmıştık?

Birkaç kez daha, irili ufaklı trafik kazaları bizi üzdü. Kayınvalidemin bir arabanın çarpması ile üstelik eşimin doğum gününde paramparça olması, kızım Banu'nun takla atan bir taksiden birkaç kırıkla kurtulması gibi.

Başımdan geçen trajikomik bir kazayı sizlere anlatmadan geçemeyeceğim. Gülümseyeceksiniz.

1970'li yıllar. Sıcak ve uzun bir yaz gününü, aynı zamanda bir ramazan akşamüstünü yaşıyoruz. İftar saatine 40-45 dakika var. Kullandığım Opel Record araba ile Fındıkzade'deki evimize gidiyorum. Yollar ana baba günü (Şimdiki kadar değil tabii.). Aksaray Vatan Caddesi kavşağına yaklaşıyorum. Sağda otobüs durağı var. Kapalı trafikte beklerken solumdan gelen ve durağa yaklaşmak isteyen belediye otobüsü benim sol ön kapıyı parçalayarak olayı başlattı. Aşağıya indim. (Diğer kapıdan tabii ki.).

Benim kapı paramparça, otobüsün tamponunda hiçbir çizik bile yok. Otobüs şoförü aşağıya indi, her iki arabaya baktı ve ne dedi biliyor musunuz?

"İftar vakti, arabadaki 50-60 kişiyi geciktirmeyelim. Herkes kendi zararını kabul etsin, gidelim."

"Sende hiçbir hasar yok. Benim kapı paramparça."

O sırada trafik polisi geldi. Şöyle bir baktı ve bana dedi ki: "Beyefendi siz kesin haklısınız. Otobüs şoförü suçlu. Ama belediyenin 99 tane

avukatı var, ne yapar ne eder sizi suçlu çıkarırlar. Sen davacı falan olma, yoluna devam et.”

Otobüsün içine baktım. Aç, susuz, yorgun iftara evlerine yetişmek isteyen o insanların bana yalvarır gibi bakmalarına dayanamadım.

“Tamam dedim. Herkes kendi hasarına razı olsun.”

Trafik polisi dedim de iki-üç küçük anı daha, buyurun buradan yakın!

Hayatımdaki en riskli kazayı burnum bile kanamadan 18 Şubat 2008 günü Teksas’ta atlattım. Büyük kuzen Tahsin Alagöz, eşi, çocukları, ben ve Birsen; Tahsin ağabeylerin ellinci evlilik yıldönümünü kutlamak için Austin’de bir restorana gittik. Dönüşte Tahsin ağabey ben ve oğlu Turgut büyük arabayı aldık. Hanımlar küçük arabaya bindiler. Evde buluşacağız. İnanın küçük arabayı biz almış olsaydık paramparça olmuştuk.

Amerika’da öyle pat diye sinyal verip yan yollara geçmek imkânsız. Otobanda sapacağınız kavşaktan belli bir mesafe önce sağ şeride geçmezseniz sapmak yasak. Tahsin ağabey sol şeritte, sapmamıza bir mil var. Bir tır bizi sağımızdan geçer geçmez Tahsin ağabey direksiyonu sağa kırdı. Tır geçmiş ama arkadaki şasisiz kuyruğu geçmemişti. Dikkat diye bağırmamızla sağ yanımız tıra çarptı ve direksiyonu sola çevirmesiyle tekrar tırdan ayrıldık. Arabanın sağ yanı paramparça oldu, ama biz sapasağlam kurtulduk. Daha alçak olan küçük arabayı almış olsaydık kesin tırın altına girecektik.

Silivri’deyiz. Kayınvalidem ile pazardan dönüyoruz. Ayağımda tokyo, üstümde şort, tişört. Trafik polisi çevirdi. Ehliyet ve ruhsata baktıktan sonra ilerde park etmiş olan trafik arabasını gösterdi:

“Amirim sizinle görüşmek istiyor Selçuk Bey.”

Adam beni tanıdı herhalde diye düşünerek arabaya yaklaştım. Meğer adımı ehliyetimden okumuş.

Omzu biraz daha kalabalık olan büyük rütbeli amir: “Eksiğiniz yok ama uğraşsam bir şeyler bulurum. Bu sabah sigortasız olan arkadaşımın arabasını ağaca çarptım. Hasarı ödeyecek param yok, çok tersoyum (Bu iki cümleyi vurguladı.).” Torpido gözünü açtı. İçinde çok para vardı.

“Sen de şuraya at gönlünden ne koparsa.”

Bir onluk atıp yola devam ettim.

Kervansaray'dan her akşam Silivri'deki yazlığa dönüyoruz. Alkol almayanımız arabayı kullanıyor. Genelde ben arkada oturuyorum ve Küçükçekmece civarında her gece bizi çeviren trafik polisleriyle sohbet ediyoruz. Polis bana seni bir gün alkollü araba kullanırken yakalayacağım, deyip duruyor.

Bir gece ben direksiyondayım.

"Dürrrt... Çek sağa."

Memur geldi. Elinde bir alet.

"Alkol muayenesi." deyip aleti ağzıma uzattı.

"Üflemem," dedim. "Ben ekmeğimi sesimle kazanıyorum. Bu aleti herkes üflüyor. Mikrop kapabilirim." Alet steril hale getirildi, temiz yara bezi ile sarıldı. Ben üfler gibi yapıp üflemedikçe polis beni alkollü yakalayacak olmanın zevkiyle daha hızlı, daha hızlı diye bağırıyor. Sonunda çok kuvvetli üfledim.

Aaaaaaaaaaa! Alkol sıfır.

"Allah Allah alet mi bozuk, nasıl olur?" diyen polisi sükutu hayale uğrattım.

O gün antibiyotik almaya başlamıştım. Onun için içki içmemiştim.

Tarabya'da bir lokalde TRT için bir eğlence programı çekiyoruz, adı 'Nerden Nereye'. İlham Gencer piyanoda, Rana, ben, Aydın Tansel ve diğer arkadaşlar. Bir yaz günü, akşamüstü. Çekim bitti. Biz iki arabayla dönüyoruz. Benim kullandığım arabada yanımda kayınbiraderim baterist Serdar Uygun, diğer arabada rahmetli eniştem Taylan Kök ve yanında Rana. Maslakta trafik durdu, yanımızdaki arabayı genç, güzel bir kız kullanıyor, onun yanında da başka bir kız oturuyor. Klima yok o zamanlar, camlar açık ve Serdar kendisine bakıp gülümseyen kıza şöyle diyor:

"Direksiyon da size çok yakışmış." Kızlar güldüler.

Birdenbire kızların bulunduğu arabanın arkasındaki arabayı kullanan genç dışarı fırladı. Benim yanımdaki ön kapıyı açmaya çalışırken kapımızı tekmelemeye başladı. O anda yeşil yandı ve gazladım. Önde ben, arkada kovalayan çocuğun arabası, sonra kızların bindiği araba, en arkada Rana ve Taylan. Acayip bir kovalamaca. Ben kavga edip de millete rezil olmayayım diye kaçıyorum. Gayrettepe kavşağında kırmızı ışıkta durmuş olan arabaların arkasında mecburen durdum.

Arkamdaki arabadan çocuk indi ve arabamıza tekme atarken bana şöyle bağırıyordu:

“Utanmaz adam, hadi yanındaki genç. Sen koca adam, sakalların ağarmış, utanmıyor musun kızın yaşındaki kişilere laf atıyorsun?” Arabadan indik, saç saça baş başa kavga ederken trafik polisi geldi. Kavgayı durdurdu. Etraftaki seyirciler olayın başlangıcını görmedikleri için polise bizim haklı olduğumuzu söylüyorlar ve trafik polisi olayı çözüyor:

“Arkadaşlar. Ben trafik polisiyim. Kavgaya karışmam. İkinize de trafiğin akışını aksatacak şekilde araba park etmekten 1.500’er lira ceza yazıyorum. Verin ehliyet ve ruhsatınızı.”

Zeyrek’te gece, alt geçitte yol ortasında bir adam yatıyor. Az daha eziyordum. Ya sarhoştu, sızdı ya fena oldu, bayıldı ya da bir araba çarptı, düştü. Hemen cep telefonumdan polisi 155-154 no’lardan aramaya başladım. Telefon düşene kadar Aksaray’daki polis merkezinin önüne gelmiştim. Arabadan inip polislere Zeyrek alt geçitte bir adamın yol ortasında yattığını söylüyorum. Cevap enteresan.

“Orası bizim mıntıkamıza girmez. Beyoğlu polisi zaten adamı bulmuştur.” Bir şey diyemedim.

Çağlayan kavşağında trafik ışıkları çalışmıyor. Dört yönden gelen arabalar birbirlerinin önünü kesmiş. Adeta düğüm olmuş. Bir dakikalık mesafeyi bir saatte aralardan geçip Haliç Köprüsü’ne saparken yanda bir trafik arabası ve içinde gazete okuyan polisleri görüyorum. Kornaların sesi oraya kadar geliyor.

“200 metre gerinizde trafik karmaşası var. Baksanıza.”

“Biz E-5’in polisiyiz oraya bakmayız bizim mıntıkamız değil...” Yani bir hastane kapısında kalp krizi geçiren bir insana oradan tesadüfen geçen bir doktor “Ben bu hastanenin doktoru değilim” mi demeli?

Evde gazete okuyorum. Eşim Birsen’in kullandığı araba ile çocuklar Silivri’ye gidiyor. Birsen aradı.

“Selçuk, Topkapı’yı geçtik, Merter’e doğru gidiyoruz, yan arabadaki gençler bizim arabayı sıkıştırıyorlar, silah çektiler, bize gösteriyorlar, plakası şu, çabuk polisi ara.”

Hemen 154 trafik ve 155 polisi aradım. Telefona çıkan polis olayın olduğu yeri defalarca sorduktan sonra bana bir telefon numarası verdi.

“Tozkoparan Karakolu, Komiser Hasan, buyurun. (Olayın olduğu bölge karakolu.)

Olayı kısaca anlattım. Komiser benim telefonumu aldı, kapattırdı, o beni aradı (Ciddi olduğumuzu anlamak için). Ben delirmişim. “Kardeşim sizle görüşene kadar zaten bu arabalar Bakırköy kavşağına geldi belki de...”

“Beyefendi siz yarın sabah eşinizi alın, karakolumuza gelin, ifadenizi alalım.”

“Komiser Bey ben size insanları şu anda tehdit eden silahlı bir adamın arabasının plakasını veriyorum herhangi bir olayı önleyelim diye.”

“Böyle olmaz bu kardeşim, usulü var.”

“?„ :. !!! (Söylediğim ayıp sözlerin kısaltılmışı.) Kervansaray’da orkestramın bir haftalık ücretini cebime koyup ev taksitini yatırmak üzere Finansbank’a girdim. Memurlar bilgisayarda problem olduğunu söyleyince bankada bulunan tipini hiç beğenmediğim saç sakal birbirine karışmış bir adam “Beyefendi Nişantaşı Rumeli Caddesi’nde bir Fi-nansbank daha var,” diyerek beni oraya yönlendirdi. Adam konuşurken gözlerinin benim cebimdeki şişkinliğe kayması dikkatimi çekti ve rahatsız oldum. Ben kaldırımdan Nişantaşı’na doğru yürürken önümde iki delikanlı kavga ederek üzerime doğru gelmeye başladılar. Hemen kapkaç olayına maruz kalacağımı hissedip üzerime düşmekte olan gencin çenesine bir yumruk attım. Oğlan yere düştü, anında etrafımı saran çeteden, elimi cebime sokup koşarak kurtuldum, karşı kaldırımda bankada gördüğüm hırpani kılıklı adamla göz göze geldik, suratına doğru tükürdüm. İlk kapkaç olayını zararsız atlattık, ama ikincisi hakikaten kara mizahtı.

Müzik Yorumcuları Birliği MÜYORBİR’e kiralık ofis bakmak üzere Mecidiyeköy’e doğru yürüyüş yapıyoruz. Grupta yönetim kurulumuzdan Orhan Gencebay, Ali Kocatepe, Sinan Erkoç, Baha Boduroğlu var. Dönüşte Ali Sami Yen Stadı yanından sağa sapıp eski ofise doğru yürüyoruz. Biz kaldırımdayız, yanımızda caddeden beş genç yürüyor. Hızla geçen bir taksiden sonra Baha çocuklara dönüyor:

“Oğlum kaldırıma çıksanıza, ezileceksiniz.” 50 metre sonra gençler aramıza giriyor ve dalaşmaya başlıyorlar. Hemen bir kapkaç olayı olacağını hissediyorum.

“Arkadaşlar,” diyemeden birisi diğerini benim üzerime itiyor.

“Tutun, kapkaç var,” diye bağırıp üzerime sarılan gence sımsıkı

sarılıyorum. O arada cebime giren bir el çoktan 750 TL'mi götürüyor. Elimden silkelenerek kaçan genci ben, paraları alıp kaçanı da Ali Kocatepe kovalıyoruz. Ali'nin kovaladığı genç düz bir duvara tırmanıp kaçıyor, benimki de Gayrettepe Polis Merkezi'nin yanından Sürmeli Otel'e doğru izini kaybettiriyor.

Şikâyetimi polise bildirdim. Zanlıların fotoğraflardan oluşan 650 fotoğraftık albümde kendi kapkaççımı bulmaya çalıştım. Bulamadım ama 650 kapkaççının 600'ünün Diyarbakırlı olması dikkatimi çekti.

Belki onlardan birinin babası 30 yıl önce Diyarbakır Dilan Sineması'nda verdiğim konserde beni alkışlamıştı. O gün daha doğmamış olan çocuğunun yıllar sonra beni soyacağı herhalde aklına hiç gelmezdi diye düşündüm. O anda polis yakalanmış birkaç kapkaççıyı bir odaya sokmuş, dışarıdan teşhis edebileceğimi söyledi. Gizli camdan içeri baktım. Beni yanıltmak için zanlıların arasına giren sivil polisi hemen teşhis ettim. Ama benim kapkaççım aralarında yoktu. Polis, beni çok üzen ve şaşırtan şu sözleri söylerken az gelişmiş (gelişmekte olan) bir ülkede yaşamanın getirdiği bir problem öne çıkmıştı.

"Selçuk Bey, ben evli iki çocuk sahibiyim. Bunları günlerce kovalayıp yakalamak için hayatımı tehlikeye atıyorum, adam bana, 'Beni serbest bırakacaksın, on dakika sonra yine kapkaç yapacağım' diye kafa tutuyor. Lütfen sizinki olmasa da bir tanesini teşhis ettiğinizi söyleyin, atayım içeriye." Suçlu da olsalar günahlarını almak istemedim. Orayı terk ettim.

Teşvikiye ana caddede, gündüz 12.00'de, kalabalıkta kızım Banu'nun otoparka bırakılmış arabasının alarmını da çaldırarak camını kırıp bilgisayarını çalıyorlar. Otopark çalışanları ve arabanın tam önündeki ayakkabı boyacısı bir şey görmeyip duymadıklarını söylüyorlar. Kızım Teşvikiye Karakolu'na gidiyor. Görevli polis, arabada parmak izi araması, zabıt tutulması isteğimize rağmen arabayı karakolun önüne çekin, diyor. Olayı gören bir adam, aynı otoparkta üç gün evvel böyle bir hırsızlığın yaşandığını ve otopark görevlilerinin de bu işin içinde olduklarını tahmin ettiğini söyleyince biz dilekçemizde otopark çalışanlarından da şikâyetçi olup, park makbuzumuzla dilekçemizi imzalayıp polise teslim ediyoruz. Bu dilekçenin altına kızım, firmasının benim bile bilmediğim telefon numarasını yazıyor. Bir saat sonra yalnız polisin bildiği o telefon çalıyor ve bir adam kızıma:

"Bilgisayarınızı çalanlar bana sattı. Değeri 4.000 lira, ama bana 1000 lira verirseniz size iade ederim, ancak otopark çalışanları hakkındaki şikâyetinizi geri alın," diyor.

Bu adam o telefon numarasını nereden buluyor?

Savcılığa müracaat edip arayan numaranın tespit edilmesini veya en azından yine arar diye telefonumuzun dinlenmesini istiyoruz. Kabul ettiremiyoruz. Akşamüstü karakolun önünden geçerken şikâyetçi olduğumuz park çalışanlarını zabıt tutmuş olan polisle sohbet edip çay içerken görüp isyan ediyoruz. Ama işin en acı yanı müdürü, tanıdığımız olan otopark firmasını mahkemeye verip, davayı kaybedip, bir de onların avukatıyla uzlaşarak 600 lira para ödüyoruz. Ayrıca hiç kullanılmayan bilgisayarı (bir laptop) sigorta eden şirket, sözleşmeye ilave ettiği tüketicinin gözünden kaçan bir maddede, "Şirket dışında çalınırsa tazmin edilmez," dediğini ispat edip bedeli ödemiyor (Ofisten çıkmayacaksa sabit bilgisayar alınır, laptopa ne ihtiyaç var!) ve olmayan bilgisayarın yeni alınan bilgisayarla birlikte 24 ay daha, her ay 200 lira taksitini ödüyor kızım.

1976 Nisan ayındayız. Kardeşim Ali, Diş Hekimliği Fakültesini bitirmiş. Muayenehane açmasına karar verdik. Gazete ilanlarını kovalıyoruz. Hürriyet'te bir ilan gördük:

"Kullanılmamış komple dişçi muayenehane aletleri, röntgen dahil." Hemen verilen telefon numarasını aradım. Bir bayan çıktı.

Osmanbey'de Atatürk'ün evinin tam karşısındaki apartmanın giriş katı sol dairede aletler kurulu. Taşınma dolayısıyla ucuza vereceğiz, dedi ve bizi saat 14.30'da çağırdı. Ali ile ben belirtilen saatte adresi bulduk. Atatürk'ün evinin restorasyonu sonucu yeniden açılışı sebebiyle evin önü çok kalabalıktı. TV ve yazılı basın da oradaydı. Aralarından geçerek adrese geldik, kapıyı çaldım. Genç bir adam açtı.

"Merhaba," dedim, biz... Sözümü kesti.

Biliyoruz, dedi, biz de sizi bekliyorduk. Bizi dişçi aletlerinin bulunduğu salona aldı. Salondaki bir masada üç adam iskambil oynuyorlardı. Ayağa kalktılar, biz aralarına girince ellerini ceplerine sokup silahlarını çektiler.

"Kımıldamayın, yakarız, eller yukarı." Şok olduk ellerimizi yukarı kaldırdık. Üstümüzü aradılar.

Boş...boş, dedikten sonra birisi bir telsiz telefondan karşıdaki kişiye aşağıdaki bilgiyi verdi:

"Amirim, gözümüz aydın, elebaşları yakalandı, çete düştü." O anda çok yanlış bir olayın içinde olduğumuzu anladık. Bizi hiç konuşturmadan dışarı çıkardılar, etraftaki kalabalık beni tanımasın,

rezil olmayalım stresiyle kapıdaki polis arabasına bindirildik, doğru Gayrettepe Polis Müdürlüğü zemin kat. Ceketlerimizi çıkartıp başımıza geçirdiler, birbirimizin omzuna tutunup yürüyoruz. Etraftan bağırtılar geliyor:

“Komiserim, noooolur vurma, söyleyeceğim. Ve tokat, dayak sesleri (Bunlar bizi korkutmak için polislerin yarattığı mizansenlermiş.). Bir odaya alındık, para, tarak, mendil her şeyimiz alındı, zabıt tutuldu, imzaladık.

“Oturun bakalım burada, biraz sonra ifadenizi alacak komiserim gelecek.”

“Polis kardeş, ben Selçuk Alagöz.”

“Tamam, ben de Elvis Presley’im.”

Bizim oraya düştüğümüzü duyan özellikle kadın polisler kapıdan kafalarını uzatıp:

“Vah vah, biz de bunları iyi bir müzisyen aile bilirdik! Bunlar da mı bulaşmış bu işe?” diye kafa sallıyorlardı. Asır gibi geçen yarım saatten sonra bir polis ifademizi almaya geldi. O anda durumu anladık. Dişçi muayenehanesiymiş gibi görünen bu daireyi aşırı sol bir örgüt merkez olarak kullanıyormuş ve bütün faaliyetler bu daireden yönlendiriliyormuş. O gün polis, iki örgüt liderinin oraya geleceği ihbarını almış. Anarşistler de olası ihbardan çekinerek örgüt merkezini başka yere taşımaya karar verince içerideki aletleri satmak için Hürriyet’e ilan vermişler. Cebimde bulunan gazeteden kestiğim kupürü komisere verdim, bir saat sonra suçsuz olduğumuz anlaşıldı.

“Dayak yemedik,” diye yazılı ifade verip 21.00’de Gayrettepe’den serbest bırakıldık. Tabii bizi merak eden ailemiz, hastanelerde, karakollarda bizi arıyor. Oradan çıktık ama tam da kurtulamadık bu olaydan. Birkaç yıl sonra Türk haftası konserleri için Amman’a gidecektik. Pasaportları verdik. Ali ile benim pasaporta polis el koydu. Yurt dışına çıkışımız 8 dosya ve en az 1000 sayfa olan örgütle ilgili dokümanlarda ismi geçen herkes gibi yasaklanmış.

En az bir ay sürer sizinle ilgili bölümü bulup suçsuzsanız pasaportunuzu alabilmeniz, dediler. Yalvar yakardan sonra hafta sonunda 2 polis memuru 48 saat araştırıp dosyalardaki bizimle ilgili bölümü buldular, suçsuz olduğumuz pazartesi günü belli oldu. Çarşamba günü Ürdün’e uçtuk. Off be, yazarken yoruldum!

Amerika’dan ihraç fazlası bazı malların sergileneceği CNR'daki bir

fuarı düzenlemek üzere Ankara'da bir anonim şirket kuruldu. Promeks AŞ'nin İstanbul'daki hissedarı olarak ben de sermaye koydum. Fuar işimiz aksayınca şirket boşuna kurulmuş oldu, hiçbir faaliyet yapmamasına rağmen bir sürü vergi verdik. Aradan yıllar geçti. Antalya'da bir cuma günü 'Sigaranın Gerçek Yüzü' adlı bir konferansta konuşmacıyım. Akşam da 19.00 uçağı ile dönüp Kervansaray'da sahneye çıkacağım. Salonda yanıma biri yanaştı:

"Selçuk Bey, işiniz bittiyse amirim sizinle görüşecek."

"Görüşelim." Sivil bir polis geldi.

"Selçuk Ağabey nasılsın? Biz seninle Avcılar'daki Söğütlü kampta komşuyduk. Seni misafir etmek istiyorum."

"İyi de ben 19.00 uçağıyla dönmeliyim, akşam konserim var."

"Dönemezsin abi. Hakkında ihbar var. Ben Antalya Hırsızlık masası şefiyim. Seni üç gün misafir edip pazartesi günü Ankara'ya yollayacağım."

Ne hırsızlığı kardeşim. Tansiyonum 18'e çıktı sanki. Bir şehre konser, konferans vs. için gelen kimseler izin alınması için önce kimliklerini yollarlar. Ben de kimliğimi yollayınca bir hırsızlık olayından dolayı yakalanıp Ankara'ya sevk edilmem istenmiş. Emniyet, savcılık, adliye birbirine girdi. Kasap et derdinde, koyun can derdinde. Bütün polis amirleri beni odasına davet edip çay ısmarlıyor, ben de iki saat sonra kalkacak uçağa binip akşamki konserime yetişmek istiyorum. Bir polisin aklına geldi.

"Suçunu Ankara'ya faksla soralım."

Ankara'ya faks çekildi ve saat 17.15'te cevap geldi. Benim ortağı olduğum, hiçbir faaliyet yapmamış olan adresini bile bilmediğim Promeks AŞ hiçbir faaliyet göstermeyince o büroya yerleşen yeni bir firma henüz açılış yapmadığı için arada geçen ve büronun boş kaldığı birkaç gün için gelen ve kimsenin makbuzu görmediği için ödenmeyen üç beş kuruş elektrik parası yüzünden yazıhanenin elektriği kapatılmış. Yeni taşınanlar da izin almadan elektriği bağlayınca kaçak elektrik kullanıp suçlu duruma düşmüşler. (İstanbul'da elektrik parası ödemeyen ve kaçak elektrik kullanan binlerce gecekondu var.) O adreste oturuyor gözüken Promeks AŞ'nin ortaklarının tek tek ifadesi alınmış ve ben Ankara'da yaşamadığım için beni bulamamışlar. Bulunduğum yerde ifademin alınması vs. saat olmuş 17.30. Adliye kapanmış. Ne yapalım?

“Nöbetçi mahkeme,” diye bağırdı biri. Gittik, nöbetçi mahkemede sırada 20-30 kişi var.

“Hâkim Bey,” diye bağırdım, baktı ve Allah’tan beni tanıdı.

“Sen ne arıyorsun burada Selçuk Bey?” dedi. Bir dakikada anlattım.

Yaz kızım, dedi, iki dakika sonra ifademi yazmış, benim böyle bir olaydan haberim olmadığını da belirtmiş olarak attırdı imzamı.

“Hadi git, serbestsin,” dedi. Günlerdir düşlediğim Antalya Kaleiçi’ndeki balık-rakı muhabbetini yapamadan, kapıdan bir taksiye binip, Antalya Havaalanına gittim. Ben girdim, uçağın kapısı kapandı. Bu olay da daha bitmedi.

Aradan 8 yıl geçti. Onur Kurulu Başkanı olduğum Sigarayla Savaşanlar Derneği’nin ‘İnsanlığın Gerçek Dostu’ ödüllerini Dolmabahçe Sarayı’nda aralarında TBMM meclis başkanı, iki bakan, Şansal Büyüka, Erman Toroğlu ve İstanbul Valisinin de bulunduğu 5 kişiye vereceğiz. Yönetim kurulu ve görevlilerin isim listesini Dolmabahçe Sarayı Müdürlüğü’ne veriyoruz. Yarım saat sonra bir haber... “Selçuk Alagöz, hırsızlık suçundan saraya giremez. GBT dedikleri olay, suçla alakam olup olmadığına bakılmadan, adımı suçlu gibi göstermiş. Atladım gittim Gayrettepe’ye, adımı dosyadan sildirdim ve son dakikada insanlara rezil olmadan bu olaydan kurtuldum. Bu konuda dört kelimelik bir yorumum var:

Ne mutlu Türk’üm diyene!

1970’lerde Cağaloğlu’na bazı gazetelere ziyarete gittiğim bir akşamüstü Taylan Kök ve ben Fındıkzade’ye döneceğiz. Birden önümüzde bomboş bir belediye otobüsü durdu. Baktım, Topkapı arabası. Bindik, oturduk. Arkamızdan gazeteci arkadaşım rahmetli Ferdi Yücedağ aynı arabaya bindi ve söylediklerini hiç unutamam.

“Selçuk’çuğum. Bu günlerde işler iyi gitmiyor galiba, eve belediye otobüsüyle gidiyorsunuz.” Ben halk çocuğuyum. Otobüse de binerim, minibüse de, metroya da.

Ben, Ali, Cahit, Engin, Hasan 1966 yazı Pendik Yosun Restoran’da çalışıyoruz. Gece müşteriler gidince çalıştığımız salonda koltuklarda uyuyoruz. Saat 03.00 oldu, iki kızla gelen bir adam gitmiyor, sabah 06.00’da balığa çıkacağız, bir viski daha, bir viski daha derken müziği kestik, ben müşterinin yanında sahne pantolonumu çıkarıp mayomla koltuğa uzandım, adam kızlara döndü:

“Artık geç oldu galiba. Kalkalım mı?”

Aynı restoranda bir akşamüstü balığa çıktım. Bir ara deniz dalgalandı ve beş tane çapari iğneme, on tane balık geldi (Her iğneye iki tane). Bir anlam veremedim. Biraz sonra geri döndüm. Sahilde bir telaş. Adapazarında deprem olmuş, binlerce ölü...

Yine Yosun’dayız. Ben ve Hasan Sel büyük denizci ayaklarında hatıralarımızı anlatıyoruz. Patron Çetin Bey:

“Siz madem deniz sporlarını iyi biliyorsunuz. Benim Bayramoğlu’nda iki yıl evvel sahile çektiğim bir şarpim var. Onu denizden Pendik’e getirir misiniz?”

“Ayıp ettin, çocuk işi!”

Çetin Bey bizi arabasıyla Bayramoğlu’na götürdü. Enkaz halindeki tekneyi suya indirdik. Hasan ve ben tekneyi Pendik’e götürüyoruz. Diğerleri arabaya bindiler ve döndüler. Kıyıdan 100 metre falan açıldık tekne hakikaten enkaz. İdare edemiyoruz. Bir süre gitmeye çalıştık, ama hep kıyıdan açılıyoruz. Ben Hasan’a dedim ki:

“Oğlum bırakalım tekneyi, paletlerimiz yanımızda, yüzerek kıyıya çıkalım. Biz kurtulalım.”

“Biraz daha uğraşalım, belki şu koyu dönersek rüzgâr azalır. Ama o hesaba göre yelkenle ancak ertesi sabaha karşı Pendik’te oluruz. Oysa akşam 21.00’de sahneye çıkacağız.” Tam o sırada Gölcük’teki tatbikattan dönen bir harp gemisi personeli bizi gördü ve bize yanaştı.

Gemi komutanı yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sormak için güverteye geldi.

“Aaa, Selçuk Alagöz bu! Ne arıyorsunuz bu kadar açıkta?” Komutana derdimizi anlattık. Şarpi, harp gemisinin arkasına bağlandı. Biz de içeride sıcak çayımızı içerek kısa zamanda Pendik koyuna geldik. Yosun Restoran’dan evvelki burunda indik (sahildeki bizim ekibe görünmemek, karizmayı çizdirmemek için), son 100 metreyi şarpiyi kullanarak kıyıya vardık. Patron bu kadar kısa sürede nasıl geldiğimizi anlayamadı. Hâlâ eşine, dostuna Hasan ve benim büyük denizci olduğumuzu ve çok kısa sürede tekneyi kilometrelerce yoldan getirdiğimizi anlatıyormuş. Bu kitabı okuyunca o da anlasın durumu.

Aynı yıl, Hasan Sel, Ali Alagöz ve ben bir sandalla Caddebostan’da balığa çıktık. Bayağı açılmıştık. İleride yüzerek kıyıya gelmeye çalışan birini gördük. Çok açılmıştı. Kurtarmaya karar verdik. Demir alıp ona

doğru kürekle yanaştık. Bir de baktım ki yüzen kişi Altın Mikrofon 1965 yarışmasında Cahit Oben grubunun solistliğini yapan arkadaş. O zaman daha kendi adı popüler değildi. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. İsmini hatırlamıyordum.

“Merhaba, geçmiş olsun. Bak, müzisyen arkadaşların seni ölümden kurtarıyor,” dedim.

Affedersiniz ben sizi tanıyamadım, demez mi? Bir ay Altın Mikrofon sebebi ile her gün birlikte idik. Selçuk Alagöz ismini tanımazlıktan gelmesine kızdım.

Tamam çocuklar, bırakın boğulsun, deyip küreklere oturdum.

“Tamam Selçuk tanıdım, tanıdım, alın beni de sandala.” Bu enteresan olay rahmetli Fikret Kızılok’la yaşadığımız tek serüvendi.

Çemberlitaş Kız Talebe Yurdu, Sultanahmet’te içine erkek sinek bile giremeyen 802 (unutmamışım) tane birbirinden güzel üniversite talebesi kızın kaldığı bir yurt. Bu yurdun talebe başkanı Tülin de bizim okulda sınıf arkadaşımız. Kızlar arasında anket yapmış. En çok Selçuk Alagöz grubunu seviyorlar. Bir gün ders arası okulun bahçesinde bana sordu:

“Selçuk çok zor bir iş, ama gerekli izinleri alırsam bizim yurtta bir konser verir misiniz? Kaç para istersiniz?”

“Ne parası Tülin, sen izin al. Madem bizi birinci seçtiniz, biz ödülümüzü almaya geliriz. Gelmişken de konserimizi veririz”

Hayatımızdaki en güzel konserlerimizden biriydi. Ama kız kalabalığının arasından sahneye çıkarken ve konser sonrası inerken Ali, Cahit, Engin, ben ve hatta teknisyenimiz Ali Amca’nın bile ellenmedik yeri kalmamıştı. (Laf aramızda hoşumuza da gitmedi diyemeyiz.)

Yazılarımda çok parantez açıyorum. Kusura bakmayın içimden geldiği gibi yazıyorum. Niğde’deyiz, sahneye “Aaaa-aaaaaa…” diye uzun bir notayı seslendirerek çıkıyorum. Kapıda konsere yeni gelen iki adam konuşuyor:

“Hüsnü, çabuk ol ulan! Tarzan sahneye çıktı, geç kaldık.”

Afyon’dayız. 1966’nın ilk konserleri. Şarkı arasında iki kişi kavga ediyor, ayırıyorlar.

“Niye vurdun adama?”

“Bana “bateri” dedi.”

“Bateri davul demek ooooğlum!”

Aynı konser. Salon güzel koksun diye elindeki tüp ile koku sıkan çocuğa bir tokat atan adam bağırıyor:

“Sen bizi haşarat mı sandın ulan!”

Bursa’da teyzemin oğlunun düğünü var. Düğünü bizim grup dans ve şovla götürecek. Cahit Berkay alkol almaz. Bizim şoförü kırmamak için bir bardak bira içti. Oldu mu zom! Ne yapacağımızı şaşırdık. Bizim şoför Cahit’e:

“Beni seviyor musun?”

“Seviyorum Pehlivan Ağabey.”

“O zaman benim yaptığımı yapacaksın.”

“Tamam.”

Şoför Pehlivan kel başını bir kovadaki buzlu suyun içine soktu (maksadı Cahit’i ayıltmak.) Cahit aynı şeyi yaptı. Biraz kendine gelmişti. Ben Cahit’i sınadım.

“Söyle bakiiim... ben ‘Don’t Walk Away’ şarkısını hangi tondan söylüyorum?”

Do minör, cevap doğruydu ve sahneye çıkabildik.

Fethi Pehlivan’dan sonra Şinasi Çiçek menajerimiz oldu. O zamanlar menajerin görevi diğer organizatörlerin konserlerine bizi satıp komisyon almak. Hüseyin Mandal, Zeki Tükel ve diğer bürolarla da çalışmalarımız oldu.

Altın Mikrofon yarışması ilanları başladı. İki yıldır hep aynı isimler finale kaldığı için ilk üç dereceye girenlerin bu yıl katlamayacağı ve başka bir isim altında eski gruptan en fazla üç kişi olabileceği maddesi konunca müzik piyasamızda Rana Alagöz doğdu, eski gruptan ben, Ali ve Cahit vardık, bu kez Rana Alagöz adıyla katıldık ve yine finale kaldık. Yarışmada put gibi hareketsiz durup “Elleri görelim.” veya “Hep beraber” gibi konuşmalar yapmadan şarkı söyleme şartı değişmemişti.

Ben tüm yurtta popülerdim, yarışma finalinden bir hafta önce Adana'da, Adana Kız Lisesi talebelerinin çoğunlukta olduğu çok kalabalık bir seyirciye kapalı spor salonunda konser verdim. 'What I say' adlı şarkıda onlarla karşılıklı olarak "Heeey, heeey ooooo... Ooo hey... hey... o." bölümünü birkaç kez prova yaptırarak söyledim. Şarkı alkışlarla bittikten sonra Adanalılara seslendim.

"Sevgili Adanalılar! Haftaya Altın Mikrofon final konserinde burada olacağız. Yarışmada 'Hep beraber söyleyelim.' demek yasak olduğu için ben sizden rica ediyorum. O gün bu şarkıyı söyleyeceğim. Benden bir işaret beklemeden ben heeeey deyince hep beraber "heeey, sonra ooooooooo," diye bana cevap verin." Onaylarını aldım, prova yaptık.

Altın Mikrofon yarışması başladı. Ancak bir problem ortaya çıktı, serbest parça olarak değişik gruplar aynı şarkıları söylemek istiyorlardı. Çözüm bulundu. Sahneye çıkış sırası her konserde değişecek, bugün sonuncu çıkan yarın birinci, bugünün birincisi de ikinci olarak çıkacak ve önce çıkan problemli şarkıyı söyleyecekti. Haramiler ve biz 'One way ticket'ta anlaşamamıştık. Benden rica ettiler. Onlara bıraktım şarkıyı, ama 'What I say'den vazgeçemezdim.

Cem Karaca ve Alagöz grupları 'What I say'i söylemek istiyorlardı. İlk günler Cem bizden evvel sahneye çıktığı için şarkıyı o söylüyordu, ama plak gibi ve seyirciye heeey... oo-ooooo'ları tekrarlatamıyordu. Adana'ya geldiğimiz gün bizim sıramız Cem Karaca'dan önce idi. Tabii seyirci provalı olduğu için ben heeey...ooooooo derken aldığım cevapla salon inledi. Bunu duyan tüm yarışmacılar kuliste perde arasından benim kurallara uymayıp halkı bağırttığım iddiası ile parçanın ikinci kıtasını izlerken benim kılımı bile kıpırdatmadan söylediklerime tüm Adana'nın cevap verdiğini duyup, görüp şaşırdılar. O günkü yarışmada haksızlık demek istemem ama büyük bir şanssızlık geldi başımıza.

"Mavi Çocuklar" grubunu birinci seçmek isterken kuponlarına yanlışlıkla "Mavi Işıklar" yazanların oyları kabul edildi. Ancak Rana Alagöz'ü çok az kişi tanıyor ve herkes bizi Selçuk Alagöz grubu olarak biliyordu. Benim adıma yarışmamız yasak olduğundan dolayı Rana Alagöz yerine Selçuk Alagöz yazılmış olan yüzlerce kupon iptal edildi. Buna rağmen yine üçüncü olduk.

Rana Alagöz birdenbire meşhur olup gazeteler, radyolarda görünüp, dinlenip konserlere çıkmaya başlayınca Malatya'da ve İstanbul'da binlerce talebe yetiştirmiş bir lise hocası olan babamın amca kızı, bazı diğer akrabalar gibi çok bozulmuş, bize haber yollamış.

“Alagöz soyadından utanıyorum. Kadın kısmısı sahnelere çıkamaz, çengi olamaz.”

Bu bizi çok kızdırdı, babam ona akrabalarla bir cevap yolladı:

“Rana, sahnelerde vücudunu teşhir edip çengilik yapmıyor, kardeşleri ile bir arada sanat yapıyor. Biz Alagöz soyadımızla gururluyuz. O memnun değilse, bir koca bulsun da soyadını değiştirsin.” Zaten evlenme yaşını bayağı geçmiş ve hâlâ bekar olan bu kuzene laf, cuk oturdu ve kendisi ile 40 yıldır hâlâ konuşmuyoruz.

Adana’da unutamadığım bir güzellik de o zamanki Onbaşılar Kebapçısı. Şimdi İstanbul’da da var. Aynı yemekler, aynı tat, ama o zamanki bir başka idi. Televizyonsuz dönemlerde bir şehre gelecek konser anons edildiğinde insanlar birkaç gün önceden o konserin havasına girer, en güzel kıyafetler giyilir, ailece konsere gidilirdi. Her şehrin en güzel otelinde kalır, en güzel lokantasında yemek yerdik. Hacı Onbaşılar’da ise matine ile suare arasında masamız ayrılırdı ve o gün yapılan tüm lavaş ve pidelerin üstüne susamla o gün Adana’da konser verecek olan sanatçıların adları yazılırdı. Kebapların arasında üstünde Selçuk Alagöz yazılı iki metrelik pideyi yemek için orkestra üyelerim dört taraftan başlar, ortada buluşamazdık. İlk kez tattığımızda yüzümüzü buruşturduğumuz şalgam suyunun da bir süre sonra hastası olduk. Rakıyla da bir gidiyordu ki meret. (Bu ifadem Şener Şen gibi oldu.)

Şalgam dedim de....

İleriki yıllarda bir Adana konseri dönüşü Ali ve ben Adanalılardan öğrendiğimiz adres olan Sirkeci Öz İpek Palas’tan (Karşısında da öz olmayan sade İpek Palas vardı.) bir büyük şişe hakiki Adana şalgamını akşam yemeği için aldık, eve gitmeden Bahçelievler’de biriyle buluşup bir senet ödeyecektik. Yol tıkalıydı (40 sene evvel bile). Geç kalmamak için yapılmakta olan Merter Keresteciler Sitesi içinden gitmeye karar verdim. Girişe bir seyyar bariyer ve bekçi koymuşlar.

“Dur, inşaat alanına girmek yasak!” Hemen senaryoyu yazdım. Kardeşim Ali diş tabibi.

Ver, dedim çabuk şu doktorluk hüviyetini bana. Bekçiyi yanıma çağırdım. Bir elimde Şalgam şişesi, bir elimde kardeşimin doktor hüviyeti.

“Çabuk bize kapıyı aç. Bak biz doktoruz. Bu şişedeki de AB negatif kan. Ameliyata gidiyoruz.” Bekçi kararlılığım karşısında şaşırdı.

Başüstüne Doktor Bey, deyip yolu bize açtı. Arkamızdan asker selamı verirken bir hastanın hayatının kurtulmasına katkıda bulunduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bir gün Beyoğlu'nda yürüyorum. O yıllarda gençler yardım amacı ile bayramlarda insanlara rozet takarlar ve ellerindeki büyük kumbaraya teberru (bağış) alırlardı. İki kız beni gördü.

"Aaaa! Selçuk Alagöz, rozeti ben takacağım."

"Hayır ben." Münakaşayı kestim.

"İkiniz birden takın." Ceketimin iki yakasına, iki kâğıt rozet iğneyle tutuşturuldu. Elimi cebime attım, sadece bir 10 lira var.

Bozuk para üstü isteyemeyeceğime göre kızların şaşkın bakışları arasında elimdeki 10 lirayı attım. Ne oldu sonra biliyor musunuz? Hem yiyeceğim sandviçi ve içeceğim birayı alamadım, hem Saray Sinemasındaki Almanca filme gidemedim, hem de cebimde 10 kuruş dahi bozuk para kalmadığı için hayatımda üçüncü kez Taksim'den Fındıkzade'ye kadar yürüdüm. Gel de kredi kartını sevme!

Bu arada her konser bir olay, kısa notlarla şöyle...

Çakıl Gazinosu'nda solistim rahmetli Sevim Tanürek'e iki şov arasında twist dersi veriyorum. Sevim Çağlayan beraber olduğumuz her kuliste bize hayat dersi veriyor. Bir başka çok popüler radyo sanatçısı assolist Bursa Taylan Gazinosu'nda ilk kez seyirci karşısına çıkacak, heyecandan çişini sahne kostümüne kaçırıyor ve Rana'nın yedek kıyafetini giyip sahneye çıkıyor.

Balıkesir Şan Sineması'nda Arthur Brown'un 'Fire' şarkısıyla sahneye çıkarken elimdeki bir davul bageti üzerine bağlanmış ispirto ve pamuktan oluşan meşale, açılırken tutukluk yapmış olan perdeyi tutuşturuyor, yangın söndürüldükten sonra konserimiz devam ediyor. Aynı konserde "Çıkarın ceketleri sallayın." komutumla ceketi öndeki kızın kafasına çarptığı için özür dileyen Özen Lokantası'nın garsonu, bir sonraki turnemizde o kızla evlendiğini, bir çocukları olduğunu söylüyor.

Kayseri'de hava muhalefeti yüzünden matineye geç kaldığımızda Taş Sineması'nın yolunu sorduğumuz Kayserili vatandaş "Ben size yolu göstereyim," diyerek otobüsümüze biniyor. Birkaç sokak ilerde "Ben burada inecektim. Bizim eve geldik. Siz yolu başkasına sorun!" diyor.

Rana'nın kayınpederinin Şişli Camii'ndeki cenaze töreni, öğle

namazında idi. Aynı akşam 20.00'den itibaren Bandırma'da, yanılmıyorsam, Etibank tesislerinde veya büyük bir tesisin salonunda, organize edilen balonun orkestrası idik. Damat Taylan'la ben cenazeden sonra mezarlığa gidip definden sonra da Bandırma'ya hareket ettik. Orkestramız ise cenaze namazından sonra hareket ederek Bandırma'da tesisatı kurdu. Benim verdiğim talimat üzerine orkestram yemek müziğine başlamıştı ki biz Bandırma'ya gelebildik. Matem günümüzde insanları eğlendirmek zorundaydık. Bu, bizim işimizdi ve de çok güzel yaptık, ama o gece orada bizi çok sıkan bir olay oldu. Baloyu organize eden komite renk olsun diye Bandırma'nm meşhur Sinek Pavyonu'ndan bir de dansöz getirmişti. O zamanlarda playback diye bir şey olmadığı için dansöze gecenin müzik grubu olarak ben ve orkestram eşlik etmek durumunda idik. Arkadaşlarım dans müziğine devam ederken tesis müdürü bana dansözün geldiğini ve oynayacağı şarkılar hakkında orkestra şefiyle görüşmek istediğini söyledi. Kulis olarak kullanılan odaya geçtim. Çıtı pıtı bir dansöz, yanında tüm yöneticiler.

Dansöz bana Azize'm, dokuz sekizlik vs. oynayacağı şarkıları söyledi. Ben de kendisine alatura yapıp (masa masa gezip para toplamak) yapmayacağını sordum.

Evet, yapacağım," dedi. Kız sahneye çıkar çıkmaz, hiç oynamadan doğru belediye başkanının, oradan da fabrika genel müdürünün masalarına çıkıp tomar tomar para toplamaya başladı. Ben bir yandan gitar sololarımla kızı oynatıyordum, bir yandan da topladığı paranın yarısı bizim olduğu için seviniyordum. Bütün masaları gezen dansözün sütyen ve külotunda para basılmadık yer kalmamıştı. Yarım saatte herkesin (bütün erkeklerin) kesesini soyan dansöz, programını bitirip kulise dönerken ben de (koskoca Selçuk Alagöz) arkasından yürüdüm. Sinek Pavyon'un müdürü, fabrika müdürü ve eşi, belediye başkanı ve 8-10 kişilik bir grup kendisini tebrik ederken topladığı tomar tomar paraları çantasına sığdırmaya çalışıyordu. Mantosunu giyerken yaklaştım:

"Bir şey unutmadınız mı?"

"Neymiş o?"

"Alaturanın yarısını size eşlik eden orkestraya vermeniz gerektiğini tüm ülke biliyor."

"Benim prensibim değil orkestraya alatura vermek." deyince günün tüm sıkıntısı beynime vuruyor. Önce etraftaki önemli kişilerden ve özellikle bayanlardan özür dileyerek şu cevabı veriyorum.

“Hanımefendi, prensipler bazen bozulabiliyor. Ben ve Alagöz orkestrasının prensibi değil sizin gibi or...ların arkasında müzik yapmak, ama bugünlük bu prensibimizi bozduk!”

Benden bu cevabı beklemeyen herkes mosmor oluyor. Ama kadın pişkin pişkin bizim paraların üstüne oturuyor.

O yıllarda Karadeniz’de kaloriferli en güzel otel Ünye’de Ürer Otel. Orada kalıyoruz, ama konser iki yerde. Ünye’de sahnesi biten Fatsa’ya gidiyor. Her iki konser de bitti. Fatsa’daki organizatörler bizi sinemanın altındaki restorana davet ettiler. Borçlarını da orada bir şeyler yerken ödeyeceklerdi. Otobüsümüzün şoförüne kadar tüm kadro davet edildik, yedik, içtik, onlarda 10-15 kişi bizle beraber yiyorlar içiyorlar. Menajerimiz hesap kesmek için konuya giriyor. Cevapları kesin.

“Siz konser grupları buraya geliyor, Fatsalıların parasını alıyor, ama o paraları Ünye’de otel ve restoranlarda yiyorsunuz. Bu yemeği biz size değil, siz bize ısmarladınız.” 40 kişilik yemeğin bizden kesilen bedeli o gece Fatsa konserinden alacağımız paranın yarısı idi, yevmiyemizin diğer yarısını ödediler. Şükür Allah’a ya paranın hepsini kesselerdi!

Her şarkıda sahnede kıpır kıpır oynayan orkestra elemanlarımdan Mete Duruman bir gün put gibi durmaya başlayınca,

“Neden hareket etmiyorsun?” soruma,

“Annem çok hareket yapma, bağırsakların düğümlenir,” dedi,” diyor.

1968 yazı Topkapı müzik festivalinde coca-cola reklam müziği yarışmasını, en iyi aranjman, en iyi beste ödüllerini, ertesi yıl spor toto reklam müziği yarışmasını Alagöz ailesi kazanıyor.

Karabük’te konser var, İstanbul karlar altında, şehirlerarası trafik durmuş. Menajerimiz Şinasi Çiçek:

“Gitmeyebilirsiniz. Tabii afet...” diyor.

Bizim minibüs yola çıkıyor. Yol mu tarla mı bilmediğimiz bir beyazlık üzerinde tilkilerle yarışarak Karabük’e geliyoruz. Kimse inanamıyor. Vali bizi kapıda karşılıyor.

2008 yılında Mason Locası’nda gitarımla verdiğim solo konserde başkan 1979 yılında Yalova Aydın Sineması’ndaki bizim konserimizde cereyanlar kesikken tanışıp evlendiği eşini bana takdim ediyor.

Gelibolu Orduevi'ndeki konserimizde biz Kızılderili kıyafetlerimiz içinde zıplaya zıplaya "My baby bala bala"yı söylerken kimsenin bizimle ilgilenmediğini, önümüzden geçip sokağa çıktığını görünce kızdım ve şarkıyı kestim.

"Noooluyor burada?"

Bir asker bana tavanda sallanan avizeyi gösterdi. Deprem oluyormuş. Herkesten önce ben sokaktaydım.

Deprem dedim de Kumburgaz'da yazlıktayız. Kayınbirader Serdar'la kumlarda tavla oynuyoruz. Beş tane kırık taşı var. Ben bütün taşlarımı toplamışım, ilk üç sırada alt tane pulum var.

"Hâlâ oynuyorsun oğlum. Kendini bu kadar ezdirme. Bu eli kurtarmanın imkânı yok."

"Enişteciğim, belli olmaz bakarsın deprem olur, oyun yarıda kalır." der demez bir başladık sallanmaya. Müneccimle akrabalığı yok, emin olabilirsiniz.

Elmalı'da Erkin Koray'la matine yapıyoruz, salonda sadece kadın ve çocuklardan oluşan 40-50 kişi var. Neden kalabalık olmadığını merak edince cevaplıyorlar:

"Suarede yer yok. Biletler karaborsa. Gündüz halk, yağmur duasına gitti. Bu sebeple kalabalık yok. Herkes akşam gelecek." Sahnede ikinci şarkım o anda yazıp bestelediğim 'Yağmur Duası' idi:

Allah'ım, bize yağmur ver.

Kuru günler artık yeter.

Allah 'ım bize yağmur ver

Yağmur yağsın, Amin yarabbim...

O kadar içten söylemişim ki bir saat sonra Elmalı'ya tarihinde ilk kez dolu yağdı.

Yaz başında Fahrettin Aslan beni çağırdı.

Cumhuriyet Gazinosu'nda grubunla Ajda Pekkan'a eşlik edeceksin. Ama sen şarkı söylemeyeceksin. Bir sonraki programa da kardeşin Rana Alagöz'ü çıkartacağım, dedi ve 1.500 lira yevmiye teklif etti. Ayrıca benim halkın arasında çok dolaşmamam gerektiğini, ancak beş çayında Hilton'da Zeki Müren gibi zirvedeki isimlerle görülebileceğimi

de ilave etti. Para iyiydi. Ajda'ya çalmak da onur verici idi. Ama iki problem vardı:

1) Seyirci mutlaka benden şarkı söylememi isteyecekti. Söylememem ters ve aleyhime olurdu.

2) Ben halk çocuğu idim. Minibüse, otobüse binmekten, maça, sinemaya, gitmekten, sokaklarda top oynamaktan, Beyoğlu'nda tur atmaktan büyük zevk alıyordum ve bunlardan vazgeçemezdim. Anlaşamadık. Bana küsen Gazinocular Kralı Fahrettin Aslan ancak 36 yıl sonra 2004'te bize gazinosunda çalışmamızı teklif etmek zorunda kaldı. Çünkü lokalini turistlere yönelik şova döndürmek istiyordu ve bu işi de Alagöz ailesinden iyi yapan yoktu. İki ay çalıştık, tam iş oturuyorken "İş yerimizi otel yapacağız," dedi ve dükkânı kapattı.

Rana gruba girdikten sonra konserlerimize ona yardım amacı ile annem Hacer Alagöz gelmeye başladı. Anneciğim kuliste elbiselerimizle ilgilenir. Rana'yı giydirir, biz sahnedeyken örgüsünü örer ve matine suare arasında yemeğe gitmeye zaman olmadığı günlerde kulise masa kurar bize yiyecek bir şeyler tedarik ederdi. Sadece bizim değil, tüm sanat camiasının annesiydi rahmetli annemiz. Gaziantep konserine giderken daracık, dimdik ve bol virajlı Gavur Dağlarından geçerken Annem:

"Bu Gâvur Dağı Müslüman olmadan bir daha buradan geçmem." derdi.

Mudanya'daki süper konserden sonra otelimizin önü hayranlarımız genç kızlarla doldu, görüşmek ve imzalı fotoğraf almak için birbirlerini yiyorlardı. Ben, rahmetli damat Taylan'la aynı odada kalıyorum, henüz Rana ile nişan, söz yok. Bizim odanın telefonu çaldı. Bir genç kız, adının Lale olduğunu ve Taylan'la buluşmak istediğini, otelin lobisinde onu beklediğini söyledi.

Git oğlum, belki bir arkadaşlık doğar, dedim, fırladı aşağıya indi, ben de arkasından. Lobiye hiç kimseyi almamışlar. Oturuyoruz, biraz sonra annem aşağı indi ve Taylan'a;

"Beklettim mi cicim, ben Lale." deyince ben kahkahadan kırıldım, kıpkırmızı olan Taylan:

"Ama teyze, naaaptın bana?" diyerek mosmor oldu. Dünya çapında solistlerle birlikte şarkılar söyledik. 1966'da İstanbul'a gelen Petula Clark'la Ancelo'da 'My Love' şarkısını söylerken çekilen fotoğraflarımızı Petula Clark, "With love to Selçuk," diye imzaladı.

Portekizli Fado kraliçesi Amelia Rodrigez'i o yıllarda başkan yardımcısı olduğum Türk Kalp Vakfı adına konsere davet ettik. Basın toplantısında onun popüler şarkısı "Duamor ey Portugal"ı birlikte söyledik. Çok beğendi, orkestra şefini çağırıp onun yanında bir daha söylememi istedi. Onlar şaşırınca bana ve bu olaya şahit olan vakıf üyelerine gurur duymak kaldı. Apollonia festivalinde Adamo, Delta Ritym Boys ve Sandy Show ile aynı sahneyi paylaştık. (İlerde bahsedeceğim.)

Gelelim kan grubumuza. 1968'de ehliyet almak için başvurduğumda kan grubum belirlendi A RH +. Ehliyetime yazıldı (babam ve kardeşlerimle aynı grup). 1971'de evlilik hazırlıklarında yine ölçüldü: A RH +. Birkaç yıl sonra bir akşamüstü Kocamustafapaşa'daki evimizin önünde, bir konsere gitmek için arabamıza müzik aletlerini yüklüyoruz. Açık olan radyoda bir anons...

"Kanamalı bir hasta için çok acele A RH + taze kana ihtiyaç vardır. Kan vermek isteyenlerin Cerrahpaşa Hastanesi kan merkezine müracaatları rica olunur." anonsunu duyar duymaz arabayı Cerrahpaşa Hastanesi'ne sürüp 10 dakika sonra ilk kan yetiştiren kişi olmak zevkini tattığımı zannederken kanımı alan hemşireden beni şok eden şu açıklamayı duydum:

"Selçuk Bey sizin kanınız A RH + değil, AB RH -."

Çok kızdım.

"Hanımefendi 30 yıllık kanımın markasını bana öğretmeye kalkmayın." Ertesi gün Çapa Kan Merkezinde kan grubu tespitine gittim. İnanamadım AB -. Peki biz kanımızı A + bilirken çocuklarımın doğumunda ya eşim Birsen ile kan uyuşmazlığı olsaydı. Allah korumuş. Şu anda Selma Hemşire'nin kurmuş olduğu AB - derneğinin onursal başkanıyım. Çok nadir bulunan bu kana sahip olan insanlar gerektiğinde kan bulabilsinler diye kurulan bu derneğin yurt çapında binden fazla üyesi var ve bunlar benim yazdığım 'AB RH Negatif' marşını ezbere biliyorlar.

Kanımız çok kutsaldır, pek nadirdir, bulunmaz.

Bir çat altındayız, böyle mutluluk olmaz.

Gönüllüyüz, dostuz biz, el ele birlikteyiz.

AB RH negatif ailesinin fertleriyiz.

Kocamustafapaşa'da on bir kişi birleştirdiğimiz iki dairede oturuyoruz.

Annem, babam, ben, Eşim Birsen, çocuklarım Sencer ve Banu, Rana, eşi Taylan, Ali, eşi Süheyla, kızları Ahu.

Her gün gelen orkestra elemanları ile nüfus 15-16.

Yemek masası 24 saat kurulu. İlk önce erkenden okula gidecek oğlum kahvaltı yapıyor. Arkadan sırayla herkes masada. Sonuncunun kahvaltısı bittiği anda birincinin öğle yemeği başlıyor. Kazan devamlı kaynıyor (all including menü - hepsi içinde).

Bu grup Avcılar'da çadırlı söğüt aile kampında kalıyoruz.

Çadırdan eve geçelim, dedik. Yazlık kiralık bir ev bulduk.

"Bu ev kaç oda?"

"4 oda bir salon, sahile bakan büyük bir teras."

"Tam bize göre, kirası ne kadar?"

"Selçuk Bey, biz sizin hayranınızız, müziğinizi çok seviyoruz, ama bu evi size kiraya veremeyiz."

"Neden?"

"Gazetelerde okuyoruz. Siz çok kalabalık bir ailesiniz. Bizim evin foseptik çukuru küçük. Siz gelirseniz çok çabuk taşar, bu sebeple veremeyiz, kusura bakmayın." Bu cevaba gülelim mi, ağlayalım mı karar veremedik.

Ezanla ilgili tam beş anım var.

Birincisi: Yıl 1964 Sultanahmet Camii'nde Alman bir grubu gezdiriyorum, cami imamı Emin Ağabey benim Kuran'ı Kerim'i hatim ettiğimi biliyor.

"Selçuk, abdestin var mı?"

"Var, Emin Ağabey."

"Bizim müezzin hastalanmış, çık minareye ezanı oku." Turistlerden izin isteyip minareye çıktım. Bir ezan okudum ki acayip konsantrasyon, ağlaya ağlaya. O anda kendimi hacca gitmiş gibi hissettim. Almanlar da beni 8 mm'lik filme çektiler (video nerdeeee o zamanlarda).

Sonraki anım: Aynı yıl mavi bir Volkswagen'le gelen iki İtalyan'ı

gezdiriyorum. Boğaza balık yemeye gittik. Onlar rakı, ben de bir bardak bira içtim. Dönüşte Fındıklı civarında benden ezan okumamı istediler.

Alkollü iken günah, okuyamam, dedim. Israr ettiler.

Allah kızar, bize ceza verir, dedim.

“Günahı bizim olsun” diye zorladılar. O sırada Karaköy’e doğru ilerliyorduk, ben ‘Allahü ekber’ diye ezana başlar başlamaz araba sallandı ve durdu. Ortadaki refüje çıkan arabanın çamurluğu kopmuş ve bir lastiği patlamıştı. Her üçümüz şok vaziyette birkaç dakika kıpırdamadan durduk. Sonra arabadan çıktık.

Üçüncüsü: Sahil yolu Armada Otel’de Türk Kadınlar Birli-ği’nin iftar yemeğindeyiz. Tutturdular:

“Selçuk Bey, ezanı siz okur musunuz?”

Yok, mok dinlemeden bir de baktım sahnedeyim. Alışılmış repertuarın dışına çıktık. 300 kişi huşu içinde bana bakıyor ve ben ekodaki hafif derinlikle süper bir ezan okuyorum. Hakikaten iyi okurum ezanı. Ezan bitti ve ilk kez müezzin alkışlandı. Ben de selam verip yerime oturdum, mutlulukla çorba tabağına daldım.

Ve dört: 2 yıl sonra aynı grubun iftar yemeğinde Ortaköy Mustafa Paşa Konağı’ndayız. Alıştırdık insanları ya, ille de ezanı ben okumasam olmaz. Apar topar sahnedeyim. Sanatçıdan şarkı bekleyenler edasında yüzlerce kişi bana bakıyor. Alışık olmadığım ezan okuma esnasında biriyle göz göze gelip gülmemek için sahnenin sağındaki duvara döndüm ve ezanı okudum. Önceden tembih ettiğim üzere alkış yapılmadı bu kez. Biraz sonra masama nur yüzlü, yaşlı bir teyze geldi:

“Evladım! Ben seni yıllardır zevkle dinliyorum, çok sevdim seni, ama bugün sana olan sevgim iki misli oldu. Çünkü ezanı kıbleye dönüp okudun.”

Son anım. 2003 Aralık ayında Tayland’ın Phi phi adasındayız. Bisikletten başka araç olmayan adada hep yaz yaşanıyor, hiç kar yağmamış.

‘Let it snow’ (kar yağsın) diye noel şarkıları söyleniyor. Adada Müslümanlar çoğunlukta ama radikal değil. Başı bağlı kadın bisiklete biniyor ve üstünde futbolcu Beckham’ın forması altında şort. Küçük bir cami var, masaj yaptırdığımız dükkânın tam karşısında. Genç ve

hiç müzik kulağı olmayan müezzin ezanı çok kötü okuyor. Do'dan hicaz makamında başladığı ezan, mi bemolden nihavent olarak devam edip, fa diyezden rast makamında sona eriyor. Uğraşsan beceremezsin. Oradaki Müslüman bir mağaza sahibine:

"Ezanı bir kez ben okuyayım da ada halkı ezan dinlesin. Kesinlikle bana camide iş teklif ederler." esprisini yaptım. Söylediklerimi ciddiye alan adam:

"Hadi, biraz sonra öğle namazı var, sıra senin." Hakikaten çok isterdim, ama üstümde mayo ve kolsuz atlet, ayağımda tokyo terlikle saygısızlık olur diye camiye girip ezanı okumadım.

Ertesi gün, akşamüstü aynı sokaktan geçerken beni gören Jim:

"Haydi, ikindiyi oku bari!" derken bu sefer de,

"Biraz evvel bir bardak bira içtim. Alkollü iken namaza yaklaşılmaz, günahtır," dedim. Sonra da bir türlü denk gelmedi. Ama Allah kısmet eder, bir daha o güzel adaya gidersem en güzel elbisemi giyip o camide bir ezan okumak isterim. (Tabii tsunami de o cami yıkılmadı ise.)

Tayland'ın Phi-Phi adasında çok güzel 25 gün geçirdik, yüzdük, barakuda dahil envai çeşit balık yakaladık. Ama en çok dikkatimi çeken olayı anlatmalıyım.

Hayvanlar dünyasında da bizimki gibi bir koşuşturma var. Her ne kadar bizim gibi senet, kredi kartı borcu ödeme, vize kuyruğunda bekleme yoksa da onların da kendi yaşam kuralları, trafikle sorunları hatta mesai saatleri var.

Adada med-cezir yaşanıyor. Öğle saatlerinde 500 metre kadar çekilen deniz akşamüstü dönüyor. Ben de gözümde gözlük, şnorkel billur suyun altındaki hayatı izleyip tanımaya çalışıyorum. Önce suyun çekileceği bölgede kumun üstünde birer metre arayla delikler olduğu ve bu deliklerin etrafındaki bir hareketin varlığı dikkatimi çekiyor. Dikkatle bakınca olayı çözüyorum. Denizin dibindeki kumlarda büyük bir inşaat olayı var ve buradaki iş birliğini kıskanıyorum. Yüzlerce deliğin her birinde bir karides ve bir kum balığından oluşan bir takım kuruluyor. Kum balığı kumun altında su çekildikten sonra 4-5 saat yaşamalarına yetecek kadar bir oda (çukur) inşa ediyor. Getirdiği küçük taşlarla deliğin ağzını örüyor, girişi kuvvetlendiriyor ve saatlerce aşağıdaki kumları yukarı çıkarıp deliğin ağzından dışarı atıyor. Karides ise deliğin ağzında erketeye yatmış, herhangi bir tehlike durumunda içeri girip kum balığını ikaz ediyor, tehlike

(genellikle suda yürüyen insanlar) geçince yine her ikisi yerlerini alıyor ve inşaat devam ediyor. Bütün çalışmanın amacı su çekilirken bu delikten aşağıda inşa ettikleri odaya girip içindeki suyla 4-5 saat yaşamak. Ve su çekildikten sonra onların üstünde top oynayan çocuklar zıplasalar da bu depreme dayanıklı çukurlara bir şey olmuyor. Böyle bir iş birliği ve organizasyonun dansı insanların başına.

Bu adada yaşadığım başka bir güzellik ise temiz suda yaşayan binlerce irili ufaklı balık. Sabah kahvaltısından sonra mayomun cebine koyduğum bir dilim ekmeği suyun içinde cebimden çıkarınca etrafım yüzlerce balık tarafından sarılıyor, onlar elimdeki ekmeği yerken ben de onları okşuyorum.

Adanın yakınında bir de maymun adası var, botlarla turistler gidip sahilinde yüzüyorlar. Ağaçlarda yüzlerce maymun. Ellerini uzatıp elimizdeki plastik şişelerdeki suları istiyorlar. Verdiğimiz şişelerin kapağını çevirerek açıp, önce yavrularına içiriyorlar, kalanı da kendileri içiyor. Annelik hissi bambaşka bir şey.

Balıkları ve maymunları izlediğim gibi sürmenaj olup tatile gittiğim Kemer'deki Olimpos Lodge'da da ördekçe konuşmayı öğrendim. Nasıl mı? (Aynı Ertuğrul Özkök gibi konuştum, gerisi 7. sayfada)

Olimpos denize sıfır, yeşillikler içinde 7-8 bungalovdan oluşan bir tesis. Hayvanlarla muhatap oluyorsun. Öyle hayvan değil canım, hakiki hayvan! Mesela içinden tatlı su çıkan deniz kıyısında yürüyorsun, arkanda bir sürü balık. Adımını kaldırdığın yerde oluşan çukura hücum edip bir şeyler yiyor, sen durduğun zaman da yürümen için ayağını ısırıyorlar. Bahçede kahvaltı yaparken tavus kuşları, tavuk, horoz ailesi ve üç ördek ailesiyle karşılaşıyorsun. Tavuklara bir parça ekmek attığımız zaman bunu gören ilk ördek:

"Vaaaaaak, vaaaaak, vaaaaak," diye uzun vakvaklarla bağırıyor. Bunun anlamı:

"Yemek var, çabuk buraya gelin."

Ördekler bizim masanın yanına gelince vak vak vak vak vak, kısa vaklarla:

"Bana da ver, bana da ver," diye bağırıyorlar. Yavrularını sevmek için elimize almaya kalkınca da vavaaak, vavaaak, va-vaaak (bir kısa, bir uzun vak) diyerek kaçıyorlar, bunun anlamı da "Kaçın tehlike var." demek. Böylece üç cümleden oluşan ördekçeyi Olimpos Dağı'nın eteklerinde öğrenmiş oldum.

Tekrar müziğe dönelim.

Atina Apollonia müzik festivaline Türkiye'den katılan 35 şarkı içinde benim bestem "Terk Edildim" finalde yarışmaya hak kazandı.

40 ülkenin yarıştığı festivalde 78 kişilik bir orkestrasyon yazmak gerekiyordu. Kısıtlı (Alman Lisesi'nde öğrenip biraz geliştirdiğim) nota bilgimle orkestrasyonu ben yapmaya karar verdim. Aranjman yapmak için enstrümanların ses kapasitesi ile ilgili kitaplar alıp okuyup parçamı aranje etmeye başladım. Sadece fagot, bariton saksafon gibi bir iki sazın hangi anahtarla yazılması gerektiği konusunda Şerif Yüzbaşıoğlu'ndan bilgi aldım. Atina'dan bana verilen talimata göre Türk ekibinin kadrosonu, solistim Rana, söz yazarı Ali, babam Bahattin Alagöz ve Erdoğan Sevgin, Erkan Özmen, Doğan Şener ve Şemsi Sıklım'dan oluşan basın mensuplarını ben seçtim. Organizatör olarak Muammer Yeşil, jüri üyesi olarak da Şerif Yüzbaşıoğlu geleceklerdi. Son dakikada organizasyon komitesi anlamadığım bir şekilde Erdoğan Sevgin ve Erkan Özmen'i listeden çıkarmış Zozo Toledo adlı tanımadığım bir kişiyi listeme eklemişti. Zozo ile havaalanında tanıştık. Zozo biz uçağa binmek üzere beklerken yanımızda duran genç bir Yunan kızını ikna edip ikimizin sarmaş dolaş fotoğraflarımızı çekmiş ve ertesi gün gazetelerde "Yunan Kızları Selçuk Alagöz'ü Paylaşamadı" başlığı ile festivalle ilgili ilk fotoğraflar ve asparagas haber çıktı. Uçakta yanıma oturan Zozo elindeki fotoğraf albümünü bana uzattı:

"Bak şu fotoğraflara."

Baktım, olamaz böyle bir şey. Resimlerde Zozo, Kennedy ile sohbet ederken, Frank Sinatra ile viski içerken, Jerry Levis ile koşu yaparken, Marilyn Monroe ile dans ederken, tüm popüler insanlarla çekilmiş fotoğrafları vardı. Okuma yazma bilmiyordu. Ama cin gibi bir fotoğrafçıydı.

Zozo ile unutamadığım, okuyunca çok şaşıracağınız bir maceram oldu.

Yarışma öncesi Atina'daki Mısır Konsolosluğu'nda bir kokteyle davetliydik. 40 ülkenin şarkıcı, besteci, söz yazarı ve basın mensupları davetli idi. Biz Zozo ile Mısır Konsolosluğumun kapısından girerken sokakta bir kadın bizi durdurdu. O yıllarda biliyorsunuz Mısır-İsrail savaşı vardı (Arap-İsrail savaşı her zaman devam ediyor, bitmedi ki!)

Kadın bana İngilizce olarak kendisinin bir İsrail gazetesinin muhabiri olduğunu, kokteyle giremediğini anlattı ve dedi ki:

"İsrail'i temsil eden şarkıcı kızımızın, Abdül Nasır'm duvardaki

tablosunun önünde fotoğrafını çekip bana verirseniz size istediğiniz kadar para veririm.”

Anlaşmıştık ve planı uygulamaya başladık. Ben elimde iki bardak şampanya ile Abdül Nasır’ın resmi civarında pusuya yatmışım, İsrailli şarkıcı kızın yaklaşmasını bekliyorum. 5-10 dakika sonra “hello,” diye lafa girip şampanyanın birini kıza verdim ve koluna girerek hedefimize doğru yürümeye başladım.

Ben Türk besteci Selçuk Alagöz. Biz Türkler İsrail şarkılarını çok seviyoruz. ‘Havva Nagilla,’ ‘Şalom Aleyhim’ gibi. Ayrıca ülkemizde birçok Yahudi asıllı vatandaşımız var. Yarışma sonrası bir konser vermek üzere sizi Türkiye’ye davet ediyorum gibi laflar bitmeden duvardaki 2 metreye 3 metre büyüklüğündeki kocaman Abdül Nasır’m tablosu önüne geldik. Arkamız tabloya dönüp sohbet ederken Zozo bizim fotoğraflarımızı çekti. Filmi sarıp makineden çıkardıktan sonra hemen sokağa çıktık ve köşede bizi bekleyen kadın gazeteciye filmi verdim. Kadın benim elime bir tomar para (hepsi yüz dolar) tutuşturdu, teşekkür edip ayrıldı. Ben paraları Zozo’ya teslim ederken şunu düşünüyordum. Kredi kartı olmayan bir dönemde yurt dışına çıkarken adam başı sadece 200 dolar çıkarmamıza izin varken Zozo malı götürmüştü.

Laf aramızda (işin şaka yanı) o paradan bana bir dondurma bile ısmarlamadı.

Aynı kokteylde kulis başlamış, Erovizyon’da olduğu gibi politika, müziğin önüne geçmişti. Herkes birbiriyle oy pazarlığı yapıyordu. Güney Amerika ve Orta Avrupa ülkeleri kendi aralarında kaynaştılar ve en kötü şarkı ve şarkıcı olan Kolombiya’nın şarkısı finale kalınca şarkının sahibi bile inanamadı. Maalesef İstanbul Hilton’da çalıştığı için bizim jürimiz Şerif Yüzbaşıoğlu (Bundan sonra sadece Şerif diyeceğim.) bu kokteyle gelemedi. Yarışma günü gelip kimseyle tanışmadan direkt jüri masasına oturdu. Ben ve Muammer Yeşil biraz kulis yapmaya çalıştık. Mısırlı jüri üyesine:

“Tüm komşu ülkeler grup olup birbirlerine oy verecekler. Biz de Müslüman ülkeler olarak birbirimizi destekleyelim,” dedim.

Cevabı kesin idi:

“Mr. Alagoz, size oy veremem, çünkü şarkınız çok güzel ve bize rakip olabilir.”

Türkiye müzik konusunda o zamanlarda da birçok Avrupa ülkesinden ileride idi. Kokteyl esnasında Mısır Konsolo-su’nun ricası üzerine her

ülkenin şarkıcısı, salondaki piyano eşliğinde bir şarkı söyledi. Türkiye anons edilince kardeşim Ali piyanoya geçti ve o günlerde Türkiye'de liste başı olan 'Damdaki Kemancı' filminin şarkısını 'If I were a rich man' diyerek söyledim.

Çok alkış aldık. Biz Türklerden hariç herkes şarkıyı ilk kez duymuştu. Ertesi gün yarışmanın ilk gecesiydi. Dört zenci şarkıcıdan oluşan misafir sanatçı grubu Delta Ritym Boys grubu sahnede "Damdaki Kemancı" şarkısını söylemeye başlayınca kokteylde o şarkıyı benden dinlemiş olan çeşitli ülke vatandaşı müzik otoritesi bana dönüp, "Tebrik ederiz. Sizin bestenizi çok güzel söylediler," diye beni kutladılar. Onlara bu şarkının benim bestem olmadığını söyleyemedim, bize sadece tebessüm etmek kalmıştı.

Aynı gün şarkı söyleyen çıplak ayaklı şarkıcı Sandy Show programını yaparken rüzgârdan uçuşan notalar, peşinden koşan müzisyenler ve kakafoni ile devam eden şarkı çok komikti. Ama Adamo'nun konseri harika idi.

Yarışma şarkılarından sonra oylar tasnif edilirken Adamo sahneye çıktı. Bizim şarkı 80.000 Yunan seyirciden büyük alkış alınca sevgili Doğan Şener hemen gazetesine telgraf çekti.

"Rana Alagöz finalde."

İlk elemede açık farkla birinci olan Jamaikalı zenci şarkıcının "My Wonderful You" şarkısı ancak 5. olabildi. Bizim beste de politik kulise rağmen çok az farkla ilk 10 arasına girmeyi kıl payı kaçırmış, uluslararası müzik aktivitelerindeki tecrübesizliğimize rağmen 40 ülke arasından on birinci sırada festivali bitirmişti.

38 yıldır hatırladıkça beni sıkan bu festivalle ilgili bir konuyu ilk kez sizlerle bu satırlarda paylaşıyorum.

Her şeyiyle Alagöz ailesinin malı olan bir parça olsun amacı ile parçayı tecrübeli ve benden daha bilgili, armoni okumuş bir aranjöre vermek yerine ben aranje ederken o parçayı Rana, mi bemol majörden daha iyi söyleyebilecekken orkestrasyon yazmak daha kolay olsun diye yarım ton daha kaim olan re majörden yazmıştım (Neyse söylenmiş bitmiş şarkının davası olmaz.).

Festival esnasında güzel olaylar yaşandı. Rumca konuştuğunu iddia eden Muammer Yeşil, peyniri, karpuzi, kavuni, musakka, cacuki, dedikçe bildiğimiz yemekler geldi ve biz de onun Rumcasıyla gurur duyduk. Atina'nın (Huysuz Virjin'in kulağı çınlasın, ne zaman Atina'nın desem, 'Katina'nın elinde makası, dikemez' şarkısı aklıma

geliyor.) en lüks otellerinden Kings Palace'da yemeklerin görüntüsü süper; fakat tatları çok yavan idi. Resim gibi mercan, çupura, acayip etler sunta gibi tatsızdı. Otelde çalışan 6-7 Eylül olaylarında İstanbul'dan Atina'ya göçmüş olan otelin aşçısı bizi aydınlattı.

"Türkiye'de çok nehir aktığı ve balıkların besleneceği gerekli vitaminli besinleri denizlere taşıdığı için, dağlarınızda yaylalarınızda her çeşit vitaminli otlarla hayvanlarınız beslendiği için, Yunanistan'da suni yemlerle beslenen hayvanlara kıyasla sizin et ve balıklarınız daha lezzetli oluyor."

Atina'da yaşadığımız bir olay da şöyle: Bütün ekip sokakta vitrinlere baka baka yürüyoruz. Yanımızdan genç ve güzel iki kız geçerken bana gülümseyerek bakıyor. Muammer Ağabey:

"Selçuk, iddiaya girerim şu kızları tavlayamazsınız."

"Tamam abi," dedim, iddiaya girdik.

Kardeşim Ali ile kızların arkasından yürümeye başladık. Rumca bir şeyler konuşup kıkır kıkır gülüşüyorlardı. Bizim kendilerini takip ettiğimizi görünce bir vitrinin önünde durdular. Yaklaştık. Bizim ekip de uzaktan bizi kesiyor.

"Hello, do you speak English?"

"No."

"Sprechen Sie Deutsch."

"Nein."

"Parle vu Franse, İtalyani."

Hiçbiri sökmedi Rum kızlarına.

Ne konuşacağız bunlarla, dedim Ali'ye. Kız cevap verdi: "Selçuk Bey ben sizin hayranınızım. Kadıköy Yoğurtçu Park ve Caddebostan Budak Sinemaları'ndaki konserlerinizi hiç kaçırmam. Ailem beni istemediğim bir adamla evlendirmek istedi. Ben de Atina'daki arkadaşım Aliki'nin yanına kaçtım. Burada beraber yaşıyoruz. Kızın ismini yazmıyorum.

Herhalde o da şu anda anneanne olmuştur. Aliki ve ismi üç harfli ve bir çiçek ismi olan Türk kızı bize dört gün ev sahipliği yaptılar. Bir taksi ile Pire Limanının en lüks lokalinde en popüler sanatçıları izledik. Her seferinde Aliki "Bende bozuk para var," diyerek paraları

ödedi. Bizim yurt dışına çıkarken en fazla 200 dolar almamız mümkün olduğu ve o zaman kredi kartı olmadığı için zaten ben ödeme yapabilecek durumda değildim. Ancak gecenin sonunda Atina'da birer dondurma yiyelim teklifi gelince bende bozuk para var," diyerek 2 dolar tutan dondurmaları ısmarlayıp erkekliği kurtarmış oldum.

Apollonia'daki şarkım "Terk Edildim"in şanssızlığı sonra da devam etti. Arya Plak Kenan Sezik Bey bu parçanın 45'lik plağını çıkarmak istedi. Dünyanın masrafını yaptı. 20 kişilik canlı orkestranın çaldığı ana bant fabrikada kayboldu. Parçamızın plağı bir kez bile çalınamadan çalındı!

Yurt dışına çıkmışken diğer ülkelerdeki bazı anılarımı yazmak isterim.

Hong-Kong'da çarşı ve minik bar-restoranların bulunduğu night markete (gece pazarı) gittik. Resim ve video çekmenin yasak olduğu bu çarşıda yılanlara canlı fareler verilmesi gibi minik gösteriler düzenleniyor. Kaplumbağalar tepedeki çengellere kuyruklarından baş aşağı asılmış, kafaları dışarıda duruyor, çengele asılı canlı yılanlar kesilmeyi bekliyor. Bu çarşıdaki bir anım şöyle:

Küçük bir açık hava barına dört tane genç Hong-Konglu geldi ve içecek bir şeyler istedi. Barmen çengelde asılı olan canlı yılanın göğüs kısmına boylamasına bıçakla bir çizik attı. Eline aldığı bir kap içine diğer eliyle sağdığı yılanın kanını biriktirdi. Raftan aldığı dört tane küçük likör bardağına bu yılan kanını bölüştürdü. Bir içki şişesindeki votka gibi bir alkollü içkiyi de bardaklardaki yılan kanının üstüne döktü. Daha bitmedi. Çengelde asılı olan canlı kaplumbağanın başını bıçakla kesip kaplumbağayı sırtüstü yatırıp satır gibi kalın bir bıçakla hayvanın kabuğunu delip küçük bir bıçakla hâlâ atmakta olan kalbini dışarı çıkardı. Tezgahın üzerinde kaplumbağa kalbini 4 eşit parçaya bölüp her birine bir kürdan batırdı. Her bardağa bir kalpli kürdan koydu. Gençler bardakları ellerine alıp ayağa kalktılar. Kalp parçalarına batmış kürdanlar ile içkilerini karıştırıp tekrar kürdanları bardaklardan çıkardılar. Hep birlikte "Yaa-am-Seng (şerefe)" diye bağırarak bir dikişte bardaklardaki alkollü yılan kanlarını bitirip kürdanlardaki kalp parçalarını da üstüne yiyerek, adam başı aşağı yukarı 2 dolar karşılığı bir Hong-Kong doları ödeyip ayrıldılar. Çok iğrenç geldi değil mi? Bir şey ilave etmek istiyorum. 20 gündür çekmekte olduğum boğaz enfeksiyonu ve öksürük krizleri her türlü ilaca rağmen geçmiyordu. Bu çarşıda benim devamlı öksürdüğümü gören bir Çinli eczacı bana yılan kanından yapılmış tek bir hap verdi. İlacı içtim. 10 dakika sonra ne öksürük kaldı, ne faranjit.

Hong-Kong'da sokakta leblebi çekirdek gibi kızarmış çekirge,

kaynamış horoz ibiği yiyorlardı. Biz de Chicken and rice (tavuklu pilav)ı tercih ediyorduk. Son gün güzel bir restorana girdik, İngilizce menüye baktım. En pahalı yemek (36 Hong-Kong doları) chicken legs without bones (kemiksiz tavuk bacağı) idi. Bunun tavuk butu olduğunu sanarak, pilavla birlikte o yemeği sipariş verdim. Gelen tabaktaki etleri dakikalarca çiğnemeye çalışıyorum. İmkânsız. Yiyemedim. Yan masadaki Çinli bana işaretle tabaktaki yemeğin sandığım gibi tavuk butu değil kemikleri çıkarılmış tavuğun nasırlı pençesi olduğunu elinin parmaklarını göstererek tarif etti. İğrendim yemeği geri yollamak üzere garsonu çağırdım. Yan masadaki Çinli yiyemediğim yemeği ona vermemi istedi ve iştahla yedi. Meğer İngilizce menüye chicken feet (tavuk ayağı) yazacaklarına tavuk bacağı yazmışlar ve en değerli yemek oymuş.

Meksika Cancun'da Eshkalet turuna katıldık. Tarihi yerleri gezdikten sonra plaja indik. Plaj girişinde yetkililer bizi karşıladılar.

"Lütfen güneşlenirken sürmek için getirdiğiniz krem, yağ vs. ne varsa bize bırakın. Biz size tabii maddelerden ürettiğimiz kendi güneş yağlarımızı vereceğiz. Dönüşte sizinkileri iade edeceğiz. Önce bir şey anlamadık ama sonra bunu okyanustaki balıkları, diğer yaratıkları ve faunayı korumak için yaptıklarını anladık. Bu sayede envai çeşit balıklarla yan yana yüzdük. Adamlar okyanustaki yaşamı koruyorlar. Biz iki kıtayı birbirine bağlayan dünya güzeli İstanbul Boğazı'mıza lağım akıtıp kedi büyüklüğündeki fareleri besliyoruz. (Sarıyer Çayırbaşı Bilice fırınının tam önünde esnaf bu kocaman fareleri ekmek atarak besliyor.) Ben karşı çıktığımda ise "Bunların zararı yok, sen sokaktaki başıboş köpeklere mani ol," diye fırça da atıyorlar.

Evet, Meksika'daki o güzel plajı anlatıyordum. Denizden 100 metre kadar yüksek olan girişte soyunup mayolarımızı giyiyoruz. Herkese palet, şnorkel, deniz gözlüğü veriyorlar. Hafif hafif akan bir suya giriyoruz. Bu suda balıklarla birlikte denize doğru akarken etrafımızdaki acayip meyve ağaçlarını ve bir gitaristin akustik müzik yaptığı minik bir anfi tiyatroyu geçerek okyanusa akan bu suyun sonunda seyahatimiz bitiyor. Plajdaki şezlonglara dağılıp, tabii güneş yağlarımızı da sürünüp, tatilin, sıcak Meksika güneşinin tadını çıkarıyoruz. Şezlonglarda güneşlenirken ileriden bize doğru etrafı gözleriyle tarayarak gelen 80 yaşlarında bir ihtiyar adam dikkatimi çekiyor. Adam boş şezlong arıyor. Kalabalıktan bulamıyor. Ben, eşimin şezlongunu paylaşırız düşüncesiyle adamı yanıma çağırıp şezlongumu ona vermeyi teklif ediyorum. Gülümsüyor ve bana Portekizce teşekkür ediyor.

"Obrigado." Adamın Brezilyalı olduğunu anlıyorum.

“You from Brazil?”

“Si (evet) you American?” diyerek benim Amerikalı olup olmadığımı soruyor.

“No, Turkish.” Adam düşünüyor ve bana “Ottoman,” diyor. (Osmanlılar devrini yaşadığı belli) Bozuluyorum.

“No Ottoman, Turkish Republik.”

“O yes, ATATÜRK.” Sıkıntım sevince dönüyor.

“Yes, Atatürk.”

“In Brazil we need one Mustafa Kemal Atatürk,” diyerek Brezilya’da acilen bir Atatürk’e ihtiyaçları olduğunu vurguluyor. Çok mutlu oluyorum ve onun bu görüşünü bozmamak için “Bize üç tane Atatürk lazım,” diyemiyorum.

Miami’de çok büyük bir gemiyle Bahama Adaları turuna katıldım. Gemi girişinde garsonlar bize hoş geldiniz kokteyli ikram ederken tattırdıkları şaraplardan akşam yemeğinde içeceğimiz şarabı seçmemize yardımcı oluyorlardı.

Tüm gemi personelinin yakalarında isim kartları vardı.

“Good morning sir, welcome on board,” diye bizi karşılayan garsonun isminin Fuat, diğerinin de Serdar olduğunu yakalarından okudum. Türk olduğumu belli etmeden yaptıkları şarap seçme programını bitirdikten sonra, tercih ettiğim şarabı sordular. Cevabım kısaydı:

“No, I didn’t like this wines, do you have Kavaklıdere or Doluca?” Kısa bir şaşırma anından sonra gülüşmeler ve “ağabey, hoş geldin,” kelimeleriyle kamaramıza geçişimiz.

Akşam yemeği muhteşem, özel içkiler hariç hepsi fiyatın içinde. Masamızı Amerikalı ve İsveçli iki çiftle paylaşıyoruz. Bir süre sonra canlı müzik yapan bir klasik gitar grubu masaları dolaşarak her dilden şarkılar söylemeye başladılar. Müzisyenlerin Filipinli olduğunu 20 yıllık turistik şovlarımızdaki tecrübem sayesinde hemen anladım. Bizim masamıza geldiler. Amerikalı ve İsveçli çifte ülkelerinin dilinde birer şarkı söylediler. Sıra bize geldi. Orkestra şefi sordu:

“Sir, where are you from? (Nerelisiniz)” Ben cevapladım: “Siz benim ülkemi bilemezsiniz.” İspanyol, İtalyan, Yunan tahminlerinden sonra Türk olduğumuzu söyledim. Şaşırdılar. Türkçe şarkı bilmediklerini

ama istersem İspanyolca söyleyebileceklerini dile getirdiler. Cevabım şöyleydi.

“Siz Türkçe şarkı bilmiyorsunuz, ülkemi de üç tahminde bulamadınız, ama ben sizin ülkenizi sormadan, sizin ülkenizin popüler bir şarkısını söyleyebilirim. Var mısınız iddiaya?” Bir şişe İskoç viskisine iddiaya girdik. Masadakiler de şahit oldular.

Ver bakalım oradan bir fa majör, dedim gitarcıya ve Filipinlerin en popüler şarkısını söylemeye başladım.

“Dahil sayyo, naish kung mabuhai.” Adamlar şaşırdılar ve parçayı çalarak benimle beraber söylediler. Yan masalardan gelen alkış seslerinden sonra dost olduk ve dört günlük gezi esnasında ileride gelecek olan Türklere rezil olmamaları için orkestraya “Hatırla ey peri, o mesut geceyi.” şarkısını öğrettim.

Finlandiya Konsolosluğu’ndan vize alacağım. Eva isimli Finli rehber arkadaşımıza sordum:

“Konsoloslukta arkadaşın var mı?”

“Hepsi arkadaşım.”

“Bana bir kart yaz da vize işimi çabuk halledeyim.”

“Anlamadım. Bizde öyle kart hamili yakınımdır kartları sökmez. Problemin yoksa beş dakikada vizeni alırsın.” Problemim yoktu, beş dakikada vizemi aldım.

80 kişilik bir arkadaş grubuyla sömestir tatilinde çoluk çocuk Avusturya’da Annaberg’e kayak kaymaya gideceğiz. İki otobüs kiraladık. Pasaportlar hazır, o zaman henüz Avusturya Türklere vize koymamış. Seyahatimize üç gün kala Avusturya Türklere vize koydu. İnsan der ki 10 gün sonra geçerli olacak vs. Adamlarda pratik Türk zekâsı yok. O anda geçerli karar. Konsoloslukta büyük kuyruklar oluştu. Ne yapalım da 80 kişiye vize alabilelim? Hemen aklıma Ankara’da Dışişleri Bakanlığı’nda müdür olan Alman Lisesi’nden sınıf arkadaşım Medi (Mesrure Akev) geldi. Aradım buldum.

“Avusturya konsolosu benim arkadaşım, hallederim,” dedi.

2-3 saat içinde 80 kişiden ikişer resim, doldurulmuş formlar ve pasaportlar toplandı. Bir arkadaşımızla Ankara’daki Avusturya Konsolosluğu’na gönderildi. Bu arada Medi konsolosa:

“Arkadaşım Selçuk Alagöz’ün bir vize sıkıntısı var.” demiş. Konsolos da:

“Göndersin evrakları hallederim.” demiş.

80 tane pasaport gidince konsolos bozulmuş.

“Ben bir aile zannettim. Bir ordu çıktı.” demiş. Şimdi düşün be kardeşim. Senin Avusturya’nı alıp İstanbul’a getirmeyeceğiz. 80 kişi ülkene en az 120.000 dolar döviz kazandıracak. İstanbul Teşvikiye’deki Avusturya Konsolosluğu’nda insanlara daha randevu bile verilmeden ben arkadaşım sayesinde 80 kişiye vize almış oldum. İşin kara mizahı şöyle gelişti. Üç gün sonra konsolosun doğum gününde Medi, kendi adına ve benim adıma teşekkür amacı ile bir büyük pasta yaptırıp, göndermiş. Klaus Amca ne yapmış biliyor musunuz? Pastayı geri yollamış.

Biz Avusturya’ya İtalya üzerinden Bolzano’dan giriş yaptık. AvusturyalIların İtalya’ya hediye olarak verdikleri Bolzano’da her tabela iki lisanda: İtalyanca ve Almanca. Kar az yağdığı için kayak malzemeleri çok ucuz diye Bolzano’da alışveriş yaptık. En komik olay ne biliyor musunuz? İtalya üzerinden Avusturya’ya pek Türk girmediği için gümrükteki görevliler henüz Türklere vize konduğunun bildirisini almamışlar. Vize, mize sormadan bizi içeri aldılar.

1982 Avrupa turnesinde de Avusturya sınırında komik bir olay yaşandı. Yaşlı bir akordeoncu vardı Safiye Filiz’in sazcıları arasında. Nüfus kağıdı ve pasaportunda doğum yılı 1341 (Hicri takvime göre) olarak yazılmış. Böyle bir şeyi ilk kez gören genç gümrük memuru, arkadaşlarına bağırdı:

“Çocuklar, çabuk gelin! Bu grupta 640 yaşında bir adam var.”

1986’da İsveç’te Stockholm radyosunda canlı yayına çıktım, orada yaşayan Türkler benden telefonla bazı şarkılar istediler. Türkiye’deki TRT Denetleme Kurulu’nun havasından çıkamamışım ki denetimden geçmemiş olan bir şarkımı söylerken suç işlemiş gibi kızardım, tansiyonum çıktı. Spiker:

“Selçuk Bey burası İsveç, istediğin şarkıyı söyle, denetim menetim yok.”

Yine İsveç’te Stockholm Caddelerinde dolaşıyoruz. Semt pazarı kurulmuş. Salata satan bir adam dikkatimi çekti. Burun yapısı ile tipik bir Karadenizliye benziyordu. Nasıl olsa Türkçe anlamaz diye bir laf attım.

“Temel nerededur daaaa?” anında cevap geldi.

“Namaza cittu, on dakkaya celur.”

Yurt dışı anıları devam ediyor. 1986 Şubat ayında Ürdün’de Amman San Rock Otel’de Türk haftası yapıyoruz. Alt katta gün boyu halı, bakır, takı vs. Türk malları satılıyor. Akşamları da bizim grup sevgili Göksenin İleri’nin folklor grubuyla konser veriyor. Şova başlamadan biraz önce bir Arap adam bana geldi ve bir anons yaptırmak istiyorum,” dedi.

“Nedir?”

“İsrail’e karşı savaşan Mısırlılara, Kuveytliler sevgilerini gönderiyorlar, dersen sana 200 dolar veririm.” O anda para benim cebime inmişti ve anonsu yaptım.

“People from Kuveyt send their love to Egypt, for fighting against İsrael.” İlk folklor grubu programını tamamlarken aynı adam yine yanıma geldi. 200 dolar daha uzattı. Ben yine anons. Gece bitene kadar yaptığım anonslar Kuveytliye 1200 dolara patlamıştı, Mısır’ın bu anonstan haberi bile yoktu ve benim müzisyenlerim nereden geldiğini bilmedikleri 150’şer doları ceplerine koymuşlardı.

Üçüncü gece sahnenin önüne özel bir protokol masası kuruldu, saraydan prensler bizi izlemeye geldiler. Dansöz ve müzisyenlere bol para dağıttılar. Program öncesinde San Rock Otel’i müdürü prensin program sonunda bizi yemeğe davet ettiğini söyleyince biz akşam yemeği yemedik. Program bitiminde protokol masası büyütüldü, Ürdünlü prens ve ekibine ilaveten Alagöz orkestrası, benim eşim Birsen ve kardeşim Ali Alagöz’ün eşi Süheyla katıldık. Masada kuş sütü dahil her şey vardı. Karnımız çok açtı. Prens denen 65 yaşlarındaki adamın bizim hanımlara yiyecek gibi bakmasına bir anlam veremedim. Daha ilk lokmalarımızı almadan prensin yardımcısı olan bir kadın, prensin eşim Birsen ile dans etmek istediğini söyledi. Bu yersiz teklif bizi şaşırttı. Ama kırıcı olmasın diye Birsen bir yalan uydurdu:

“Geçen hafta bir operasyon geçirdim. Rahatsızım, dans edemem.”

Prense sormadan aynı kadın Süheyla’ya döndü.

“O zaman sizi dansa kaldırıyor.” Biz bu yemeğin arkasındaki art niyeti anladık ve aç açına masayı terk ettik.

Beş dakika sonra odama otelin müdürü geldi:

“Siz prensi nasıl reddedersiniz!”

Bundan evvel buraya gelen Türk şarkıcılar prensle birlikte oldular ve büyük bahşiş ve hediyeler aldılar. Siz bu şansı kaçırdınız.

Müdür Bey dedim. Biz buraya ülkemizin müziğini tanıtmaya geldik, kadın satmaya değil. Tabii evvelce hangi sarışın güzel Türk bayanların sanatçı sıfatı ile organizatörlerce Amman’a gönderilip prensin koynuna sokulduğunu merak bile etmedim.

Aynı otelde gündüz Lut Gölü’ne gidip üstünde yüzüyor (çünkü su ağır olduğu için batamıyorduk), develerle gezip arada bir Downtown’a gezmeye gidiyor, boş zamanlarımızı da oteldeki Türk mallarının satıldığı bölümde geçiriyorduk. Bir gün son model bir BMW ile gelen bir kadın, iki tane Türk halısı satın aldı. O sırada orada olan ben ve Göksenin arabaya kadar kendisine yardım ettik ve halıları taşıdık. Kadın bize teşekkür etti ve ikimizin de elini sıktı. Ellerimiz ayrıldığında elimde bir şey olduğunu hissettim. Açtım, baktım 100 dolar. Göksenin’e de 100 dolar vermiş, böylece bahşişimi de almış oldum.

Ürdün ile ilgili iki küçük anım daha var.

Downtown’da gezerken restoranların ön vitrinindeki çeşit çeşit yemekler dikkatimizi çekti, bizimkilerle mukayese ederken bir restoranın vitrininde büyük bir tepsi içinde simsiyah bir yemek gördük. Bu ne yemeği acaba, derken içerdeki adam elindeki havluyu salladı ve tepsinin üzerinden yüzlerce sinek havalandı, biz de altta yatan beyaz pilavı görebildik. Bizi rahatsız eden o keskin yağ ve baharat kokularını duymamak için her restoranın önüne gelince derin bir nefes alıp geçince nefesimizi veriyorduk.

Son Ürdün anım da camide yaşandı. Arkadaşlarla Amman’da Cuma namazına gittik. 1000 kişiyle namaz kıldık ama gülelim mi, ağlayalım mı anlamadık. Biz beş arkadaş secdeye varıp kalkıyoruz, 995 kişi arkadan aynı hareketi yapıyor. Araplarla bir türlü senkron tutturamadık. Sonra öğrendik ki onlar namazı bize göre değişik kılıyorlarmış.

Şu sevgili Sezen Cumhur Önal’a da laf atmadan duramayacağım. Kendisi ile altı şarkı yaptık. Hatta Los Paraguayos’un çaldığı alt yapıya Rana çok güzel dört şarkı okudu.

Sezen ikide bir bana telefon açar: “Sen vakıf, derneğe ayırdığın vakti müziğe ayırsan dünya çapında bir müzisyen olursun.” gibi haklı olduğu konuda beni hırslandırmaya çalışır. Ben de kendisine “TV,

radyo programlarında ve gazete röportajlarında bizden başka çalıştığın herkesin adını sayıyor, bizi es geçiyorsun," diye cevap veririm.

Bir gün onun evinde çalışma yaparken benim yanımda Ertan Anapa'yı telefonla aradı. Makara band teyp ile de konuşmayı kaydediyor.

"Ertan biliyor musun, Berkant senin için ne dedi?"

"Ne dediyse dedi, boş ver." teybe bir şey kaydedemedi.

Bir süre sonra bu olayı benim yanımda yaptığını unutmuş, beni aradı.

"Selçuk, biliyor musun? Ertan senin için ne dedi." Ben hemen uyandım.

"Önce teybi kapat, sonra da başka şeyler konuşalım." Bizleri birbirimize düşürüp (tabii şaka olarak) gırgır geçecek ve sonra da kaydettiklerini bize dinletecekti herhalde.

Bir yılbaşında kart yollamış. Berkant, Kamuran Akkor, Ertan Anapa, Aydın Tansel, Selçuk Ural, Sadri Alışık'a kadar çalıştığı tüm şarkıcıları yazmış, ama Rana, Selçuk yine yok. Neyse bu ona son yazılı ikazım olsun. Kendisini severim. Onunla çalışırken de zevk aldım açıkça.

Bana yaptığı eleştiriye de kesin katılıyorum.

Şu vakıf, dernek işlerine ayırdığın zamanın yarısını müziğe ayırsan dünya çapında olurdun, lafından sonra düşündüm. Hakikaten Türk Kalp Vakfı, Böbrek Vakfı, Popsav Vakfı, Tesyev Vakfı, TURFAD, Sanatçılar, Sanatsevenler Derneği ve Kooperatifi, Alman Liseliler, Fenerbahçeliler, İktisat Fakültesi Mezunları, İşletme İktisadı Mezunları, Davutpaşa, Silivris-por, Sigarayla Savaşanlar, AB RH, Yeditepe Rotary Kulübü Dernekleri, Mesam, MSG, MÜYORBİR gibi Kültür Bakanlığı'na bağlı birlikler, TURSAB, Herkes için Spor Federasyonu, İstanbul Aydın Üniversitesi gibi sivil toplum örgütü ve kuruluşların, üyesi, mütevelli heyet üyesi, yönetim kurulu üyesi, başkanı, onur kurulu üyesi gibi görevlerde bulunmuşum ve halen bu görevlerimin büyük bir bölümü devam etmekte.

Sezen haklı, ama ben böyle yaşamaktan zevk alıyorum (Bir de şimdi başımıza bilgisayarda iskambil falı çıktı.)

2005 veya 2006 yılı Erovizyon yarışması öncesi gazeteciler anket yapıyor. Sezen Cumhur Önal ve bir Türkoloji profesörüne sormuşlar:

“Parçamız Türkçe mi, İngilizce mi okunsun?” İkisi de aynı cevabı vermiş:

“Türkçe.”

Ben buna çok kızdım. Birisi hayatını yabancı şarkılara Türkçe söz yazarak kazanıyor, diğerinin branşı Türk Dili ve Edebiyatı. Bana veya Rana’ya niye sormadınız? 25 yıldır dünyanın dört bir yanından gelen 5 milyon turiste canlı performans yapmışız. Kimin neden zevk alacağını biz biliriz. Bizce kesin onların anlayacağı dilde söylemeliyiz. Demis Roussos yıllar önce parçalarını söylerken araya tek tük Rumca kelimeler koydu. Popüler olduktan sonra Rumca söyledi.

My friend the wind will come from the far, derken agapi-mu (sevgilim), ledimu, mullamu gibi kelimeler yetti. Bu konu açıldığında Savaş Ay’a canlı programda bunları söyledim. Savaş Ay güldü.

Bağlayın kızım Sezen Cumhur’u telefona, haydaaa, iki arkadaşı birbirine düşürecek. Neyse o günlük konu tatlıya bağlandı.

Eşim Birsen’in Kıbrıs asıllı Londra’da yaşayan bir akrabası vardı. Ata dayı. Türkçe’yi İngilizce konuşurdu. Telefonu açınca:

Ata konuşur (Ata is speaking), derdi. Biz nişanlı iken 1971 yazında Türkiye’ye geldiler, arkadaş olduk. Onunla çok anım var, iki tanesi, tadından yenmez.

Ata dayının İngiliz plakalı küçük bir kamyoneti vardı, (normal arabadan bile küçük) Arabalı vapurla Üsküdar’a geçeceğiz. Bilet alıyor 7.5 lira. Arkamızda kocaman bir Chevrolet (bizim arabanın iki misli) bilet aldı 5 lira. Ata dayı memura bozuldu:

“Kocaman arabadan alırsın 5 lira, bizimki niye 7.5 lira?”

“Sizinki kamyonet, o binek araba.” Ata olay çıkardı, adamlar bizim bileti 5 liralıkla değiştirdiler. (İngiliz kafası bizim hesapları anlamadı.)

O zaman moda olduğu için ben uzun sakal ve uzun saç bırakmıştım. Ata dayıyla arabadan indik, vapurun yanaşmasını bekliyoruz. Bir dilenci geldi yanıma. Önce bizim plakaya baktı, sonra bana:

“Mister.. Allah rızası için mani.” İyi zamanıma gelmiş, çıkardım adama 5 lira verdim.

“Tenkü” dedi ve 2 metre arkamızdaki Chevrolet’e yaklaştı. İçinde puro içmekte olan şişman adama:

“Beyefendi! Allah rızası için bir sadaka.” Adam arabanın gözlerini aradı ve bulduğu 10 kuruşu dilenciye verdi. Dilenci çılgınca bağırmaya başladı:

“Adam, adam, altındaki o kocaman arabadan utan bari” deyip adama beni gösterdi.

“Şu Allah’ın gavuru 5 lira verdi, sen ne biçim Müslümansın!”

Allah rızası için diyorum, 10 kuruş veriyorsun, bana bakınca konuşmam gerektiğine inanarak “Tenk yu,” dedim.

“Ata dayı İngiltere’de yaşadığı için Türkçe konuşurken İngilizce terimleri kelime kelime Türkçe’ye çevirir ve çok komik konuşmalara sebep olurdu.

Futbol oynadıktan sonra kramponlu ayakkabı ayağını acıtınca da;

“Potinler ayağımı yedi.”

İskambil oyununda benim elim ondan iyi ise;

“Sen beni döven.” derdi.

Ata dayı soldan trafiğe alışmış, Aksaray Meydanına ters yönden girmiş, trafik alt üst. Karşıki arabanın şoförü ayıııııı,” diye bağırmış. Ata dayı etrafa bakınıyor, bir yandan da araba kullanıyor. Karısı sormuş:

“Ne bakınırsın be Ata?”

“Ayı ararım, adam ayı dedi.”

“Adam sana ayı dedi be Ata!” Konuşmasını müteakiben trafik polisi ters yönde dönüş yapıp trafiği felç eden Ata’yı durdurmuş:

“Niçin ters yönde gidiyorsun?”

“Sorry be ağabeycim, round about yapacağıdım, ama şort kestim (kestirmeden gittim).”

Yine Ata dayının küçük İngiliz arabası ile Taksim’den Fındıkzade’ye gideceğiz. Arabada 5-6 kişiyiz. Nişanlım ve kız kardeşi de var. Işıklarda trafik durdu. Kaldırımda bize bakan üç tane genç gördüm. Hemen turistçilik oynamaya başladım.

“Excuse me, how can we go to Aksaray?” Arabanın içi kıkır kıkır.

Çocuklardan biri diğerine:

“Ulan Halil, senin İngilizcen daha iyi, herif Aksaray’ın yolunu soruyor, sen tarif et.” Halil eliyle göstererek:

“Mister, go, go, go, left, go, go, go, right go, go,” diyerek bize Aksaray’a nasıl gideceğimizi çok kötü İngilizcesiyle tarif etti.

“Thank you!” dedim, güle oynaya eve geldik. Olay burada bitmedi. Aradan 1 yıl geçti. Anadolu turnesinde Batman’a gittik. Matine bitti, gençler sahne arkasına Rana ve benim imza lı fotoğraflarımızı almak için doluştular.

“Çocuklar turnemizin son günlerindeyiz. Fotoğraflarımız bitti, kusura bakmayın, seneye inşallah!” diye onları geri çevirdim. Gençlerden biri bana döndü:

“Selçuk Bey, bana bir imzalı fotoğraf borçlusunuz,” dedi.

“Nedenmiş o?”

“Ben Halil, geçen sene siz Tepebaşı’nda bir arabadan bize İngilizce olarak Aksaray yolunu sormuştunuz. Ben, yanınızdaki kızlara bozum olmayasınız diye sizi tanımamazlıktan geldim, yarım yamalak İngilizcem ile size Aksaray yolunu tarif ettim,” dedi. Çok şaşırdım. Adresini alıp Halil’e dönüşte, imzalı fotoğrafla bir de 45’lik plağımızı yolladım.

Batman’a gelmişken Malabadi Köprüsü’nde mola vermemiz lazım.

Yıl 1971. Anadolu turnesinde Safiye Filiz’le tüm yurdu geziyoruz. Diyarbakır’dan Batman’a hareket ettik. Yolda bir tarihi köprü dikkatimi çekti. Şoföre durmasını söyledim. Tarihi köprü sağda duruyor ve trafik solda açılmış olan ikinci bir köprüden sağlanıyor, (Çatakköprü). Büyük bir tabela var önde: Malabadi Köprüsü. 1147 tarihinde Artuklu Timurtaş tarafından yaptırılmış, 150 metre uzunluğunda, 7 metre eninde bu köprü. Orkesta arkadaşlarımı otobüsten aşağıya çağırdım.

“Şu tabelanın önünde bir resim çektirelim. Malabadi Köprüsü adlı bir beste yapacağım. Plağın kapağına da bu resmi koyarız.” Resim çekildi, köprü üzerinde tek başıma yürümeye başladım. Müthiş bir senaryo, sanki vahiy sureti ile beynime saplandı. Köprünün iki yanındaki iki aşiretten iki genç birbirlerine aşık oluyorlar. Bir seher vakti köprüde buluşuyorlar. Ama töre icabı kızın katı ve insafsız babası (şeyh) onları köprü üzerinde öldürüyor. Parçanın nakaratı sular seller gibi gelmeye

başladı. Çok duygulandım. Yanıma aldığım nota kağıdı ve kalemle 15 dakikada hem ağladım, hem yazdım. Bu eşsiz, belki de beni ben yapan bestenin müziği ve kısmen sözleri ortaya çıkmıştı. Akşamki Batman konserinden sonra da kaldığımız Batman TPAO tesislerinde plağın arka yüzü için 'Deliyim seviyorum'u besteledim. Malabadi'nin sözlerini ve akorlarını tamamladım. Düşünüyorum da, hayat hakikaten tesadüflere bağlı. Otobüsümüz o köprüden geçerken ben uyukluyor, gazete okuyor veya otobüsün sağ değil de sol tarafında oturuyor olsaydım, bugün yine bir Selçuk Alagöz vardı, ama Malabadi Köprüsü, oskarlı, altın plaklı, birçok ödüllü, yılın şarkısı seçilen, TRT'de o yıl en çok istek alan bestesi olmayacaktı.

Malabadi Köprüsü'nü anlattım ya Zeyno'nun hikâyesini de anlatmam lazım.

Askere giden Mehmet'in şehit olup nişanlısı Zeynep'e (Zeyno) dönememesinin hikâyesini yazdım, besteledim. İlk kez TRT'de yayımlandı. O yıllarda tek TV olduğundan herkes aynı şeyi izliyordu ve sanat camiasından bir arkadaşımız güzel bir şarkı yapmışsa telefon edip onu kutluyorduk. Özellikle Füsun Önal'la telefonlaşırdık. Şarkımın yayını bitti ve gözüm telefonda, kim arayacak diye bekliyorum.

Telefon çaldı, açtım, karşıda tanımadığım bir ses:

"Adi herif, utanmaz adam, mahvettin ailemizi!"

"Noooooldu kardeşim?"

"Kardeşin olmaz olayım." Biz mosmor kaldık. Beklemediğim bir tepkiydi. Biraz sonra telefonu daha yaşlı bir bey aldı ve üzgün bir sesle:

"Selçuk Bey, oğlumun kusuruna bakmayın. Tebrik ederim. Biz ailece sizleri çok severek dinleriz. Besteniz çok güzel olmuş, ama kızım Zeynep'in nişanlısı askerde. İsmi de sizin şarkıdaki gibi Mehmet. Sınırda kritik bir bölgede askerliğini yapıyor. Haftaya tezkere alacak. Şarkı kızıma çok dokundu, ağlamaya başladı. Bunu gören eşim heyecanlandı, bayıldı, yani aile dağıldı. Bizi böyle etkileyen bir beste yapıp söylediğiniz için sizi kutlarım."

İşte, dedim, gördük, bu şarkı tutacak.

Aslan burcunun özelliği midir acaba? Hata yaptığımı hiç kabullenemem. "Özür dilerim." lafını 65 yıldır hiç kullanmadım. Hata yapmadım mı? Çooook. Ama iki kez kesin özür dilemem gerekti,

yüzüm kızardı ama sessiz ve içimden özür diledim. Anlatayım.

Üniversiteyi bitirememenin sıkıntısı, er olarak askere gitme ihtimali omuzlarıma büyük bir yük olmuştu. Son sınav bitip mezuniyet belgesini alır almaz son süratle eve geldim. Arabayı park ettim. İner inmez karşıki dairenin camından tanımadığım bir adam bana bağırdı.

“Oraya park etme, orası benim yerim.”

“Allah, Allah, niye senin yerin olacak, satın mı aldın, belediyeden kiraladın mı?” Adam cevap verdi:

“Anlaman kıt mı senin, bir daha söyleyeyim mi?”

Kaç günlük stres, yorgunluk, okulu bitirmeyi başarabilmenin huzur ve mutluluğuyla karışık hislerle patladım:

“Bana bak senin karşında bir üniversite mezunu var. Tamam mı?”

Cevap kısa ve kesindi:

“Bana ne.”

O anda söylediklerimden utandım. Suratım kıpkırmızı oldu ve park konusunda haklı olmama rağmen arabanın yerini değiştirdim.

Şimdi anlatacağım olay, ondan daha kötü bir durum. 1983 yılının sonbaharı, yağmurlu bir cumartesi günü. Topağa-cı’ndaki evimizden Fulya’daki Beşiktaş Kulübü’nün salonuna gidiyoruz. Kızım Banu BJK kız Voleybol takımıyla antrenman yapacak. Ben arabayı kullanıyorum. Yanımda eşim Birsen.

Arkada Sencer ve Banuş. Yokuşun altında Cumartesi pazarı kapanmak üzere. Kaldırımdaki yersizlik nedeni ile caddenin ortasına kadar park etmiş bir kamyonun üstündeki satıcı, satamadığı lahanaları kamyona yüklüyor. Onun yüzünden trafik sıkışmış, geç kalacağız. Arabanın camları kapalı olduğu için ve adamın duymayacağına kesin inandığım bir sesle: “Eşşoolu eşek. Adam gibi park etmemiş. Onun yüzünden geç kalacağız,” diye tepki gösterdim. Adam dediklerimi duymuş. Elindeki lahanaları bırakıp aşağı atladı, beni şok eden ve ondan hiç beklemediğim şu konuşmayı yaptı:

“Beyefendi birine benziyorsunuz. Yanınızda eşiniz, arkada çocuklarınız var. Bana küfür ettiniz. Şimdi ben size karşılık versem, biz kavga etsek ailenizin yanında etrafa karşı ne duruma düşeceksiniz. Sizin gibi bir beyefendiye yakışır mı bu?” Hayatımda hiç bu kadar

utanmamıştım. İçimden çok çok büyük bir özür diledim. Adama da sadece elimi kaldırdım. (O da bir çeşit özür dilemekti).

Semazenlerden veya buz patencilerden daha hızlı dönen bir normal yurdum insanı gördünüz mü? Ben gördüm ve Allah beni korudu.

E-5 yolundan Avcılar istikametinde sol şeritten gidiyorum. Yanlara çelik bariyerler yapmışlar, insanlar sadece üst geçitlerden geçsin diye. Bu normal yurdum insanı elinde tahta bir asker bavulu, yanında karısı ve 4 çocuğu bariyerin altından sürünerek yola çıkıp karşıya geçmeye çalışıyor. Bir baktım ki önümdeler, vites küçültüp fren yaparak durmaya çalışıyorum. Kadın ve çocuklar solumdaki bariyere yaslanıp kurtuldular. Adam da onlar gibi yapacağına ailesini bana karşı korumayı amaçlayarak ve bana kızdığı için (eşek geçidi olmadığı için oradan geçmiş) kendisi de benim hafif sağ yapmamla kurtulmuşken birdenbire elindeki koca bavulu arenada boğalara gösterilen kırmızı örtü gibi bizim arabanın önüne doğru uzatmasıyla birlikte bommmm diye bir sesle bavula çarptım. Sol dikiz aynasından gördüğüm arkamdaki manzara şu idi: Adam bavulu elinden bırakmamış ve olduğu yerde dönüp duruyor. Sanki yüzlerce kez prova yapmış. Buz pateni hakemleri orada olsalardı, hepsi kesinlikle 6. 6. 6. 6. tabelalarını gösterirdi ve “six points” nidaları arasında adamcağız ülkemize asfaltta, yaya geçidi olmayan yerde arabalara çarpmadan döne döne karşıya geçiş branşında ilk altın madalyamızı kazandırırdı.

Biraz da aile hayatımıza girelim. Eşim Birsen ile üç kez tanıştık.

Şaşırdınız mı? ikişer yıl arayla üç kızla tanıştım. Ama üçünün de aynı kız olduğunu sonradan öğrendim. Nasıl mı?

Yıl 1966 Yenikapı GAR Gazinosu’nda çalışıyorum. Orhan Gencebay henüz popüler olmamış (bugünkü kadar). Ahmet Sezgin’in baş bağlamacısı (başını bağlamıyor, bağlamacıların şefi.) Yıldıray Çınar assolist. Sahnede tavuklar, kuzular vs.

Bir gün Juanito’nun meşhur “Gardiyan” isimli şarkısına komik bir söz yazdım.

“Gardiyan, kader bu, herkes pişman olurmuş, haber aldım, karım evde çocuk doğurmuş, hem de oğlan,” diye yazılmış sözleri hapse girmiş bir kişinin ağzından gardiyana değil de acıkmış bir obez adamın ağzından aşçıbaşına yazılmış şekle dönüştürdüm.

“Aşçıbaşı, kader bu, herkes şişman olurmuş, haber aldım. Karım evde pilav pişirmiş, hem salçası da varmış.” Tam kadınlar matinesinde söylenecek gırgır bir parça oldu. Kuliste bir aşçı elbisesi giydim. Saçım

kısa olduğu için kocaman aşçı şapkasını kafama takamıyorum. Peruk kullanmaya karar verdim, ama peruğu kafama tutturamıyorum. Soyunma odamın kapısı tıkladı. Açtım, 12 yaşında bir dünya güzeli.

“Selçuk Ağabey. Bana bir imzalı fotoğraf verir misiniz?”

“Tamam ama bir şartla...”

“Nedir?”

“Şu firketelerle bu peruğu ve aşçı şapkasını kafama tutturacaksın, düşmesin.”

İki dakikada iş bitmiş, güzel kız çocuğu imzalı fotoğrafımı alıp gitmişti. Ben de bir tepsiye biraz börek, karpuz, peynir vs. koyup elimde tepsiyle perde açıldığında aşçıbaşı şarkısı ile sahneye çıktım. Çok iyi anımsıyorum. Çünkü bu şarkıyı sahne hayatımda sadece bir kez söyledim. Bir elimde tepsi, bir elimde mikrofon, podyumun ucuna doğru yürüdüm. Yemeksiz bölümdeki 4-5 bayan ve üç çocuktan oluşan biraz evvelki kızın da olduğu masaya bir tepsi yemeği bıraktım. Beş yıl sonra evlendiğim Birsen bana o kızın ağzından o anımı anlattı ve imzaladığım resmi bana gösterdi.

1969 yılı bir yaz gecesi Bakırköy Bahçelievler’de bir bahçe sinemasında konser veriyoruz. İçerisi tıklım tıklım dolu. Sinemanın makine dairesinin üstünde sinema sahibinin evinin balkonundaki kızlar:

“Damdaki Kemancıııııı,” diye bağırıyorlar. Ben de onlara şu cevabı verdim:

“Şimdi damdaki bedavacılar için söylüyorum. Damdaki Kemancı.”

Konser bitimi kulis çıkışında o kızlar aşağıya inip teşekkür ettiler. Açık olan pastaneden birer limonata içip minibüsümüze binip bir saat sonra sahneye çıkacağımız Açık Hava Tiyatrosuna doğru yola çıktık. 3-5 dakika sonra kardeşim Ali: “Ağabey müzik aletleri çok sallanıyor. Arabayı yavaş sür,” dedi. Ben de:

“Bak araları doldur, boşluk kalmasın,” dedim. Ali bağırdı:

“Aaaaaaaaa, senin gitar yok.” Evet kızlarla limonata içelim derken gitarı arabaya yüklememişiz. 4000 dolarlık Fender Jaguar (1982’de antika oldu) kayıp. Hemen geri döndük. Pastanenin kapısında bir kız ve kardeşleri kimse götürmesin diye benim gitara sahip çıkmışlar, başında bekliyorlar. İki yıl sonra o kızın da eşim Birsen olduğunu

öğrendim.

1971 yaz başı. Avcılar Söğütlü kampında iki ayrı çadır grubu her hafta sonu iddialı voleybol maçları yapıyoruz. Baktım, seyirciler arasında bir afeti devran. Diğer takımın taraftarı ve grubunu bağırtıyor.

“Ya ya ya, şa şa şa, Selçuk, Selçuk baş aşşa.” Ben de muziplik olsun diye baş aşağı duruyorum. Gülüşüyoruz.

Maç sonrası tabii aynı imzalı resim istenmesi tekerrür etti ve ertesi gün ben o gruptan Cengiz adlı çocuğu sandalıma alıp balığa çıktım. Sohbet anında:

“Cengiz dün maçta sizi bağırtan kız çok güzeldi,” dedim. Cengiz annesine söylemiş. Ertesi hafta Birsenler yine o gruba misafir geldiğinde, benim beğendiğim kızı gören annem kızı istemiş ve hatta kayınvalidem:

“Verdik, vermeyiz,” diyemeden olay dolduruşa gelmiş. Biraz sonra ben oraya geldiğimde sözlenmiştik bile. İşte Allah karşıma değişik mekan, ortam ve zamanlarda üç kez çıkardığı kızla bizim hikâyemizi birlikte yazmış. İlk hayatım onun yanında sona erdi. Onun paniklemeden organize olması sayesinde ikinci hayatım da beş dakika sonra yine onun yanında başladı.

Kayınpederim Tahsin Uygun süper bir insandı. Her konuyu bilir, gerektiğinde herkesin yardımına koşardı. Ben onun soyadını Kışgörmez olarak değiştirdim. (3 yıl yazın İstanbul’da kışın Sydney’de yaşadı.) Bana tembih etti:

“Delikanlı sen sahnelerde ve her ortamda bulunabilecek bir kişisin. Nikâh yapana kadar aşırı samimiyet yok.”

“Tamam efendim. Bana da uymaz.”

Birkaç gün sonra bizim evde nişanlım Birsen ile biraz samimi sohbet ederken birdenbire kapı açıldı. Tahsin Bey içeri girdi.

“Hayrola?”

“Bir şey yok. Kızınıza mehtabı gösteriyordum.”

Tahsin Bey bir süre Almanya’da çalışmış. Yılbaşında Türkiye’ye geleceğini eşine yazmış. Kayınvalide de “Babam ne zaman gelecek,” diye ağlayan küçük Serdar’a “Duvardaki takvimin bütün yapraklarını yırttığımız zaman.” demiş.

10 dakika sonra Serdar'ın ağlama sesiyle odaya gelen Neriman Hanım, Serdar'm tüm takvim yapraklarını yırtıp yere attığını görmüş.

"Hani, babam niye gelmedi?"

13 Aralık 1971'de evlendik. Çifte düğün Ben Birsen ile, Rana Taylan ile imam nikâhımızı Mustafa Taşova kıydı. Eşi meşhur ve seksi şarkıcı İmamın Karısı Sevtap Çetinkale idi. Yani Mustafa Bey imamın karısının kocası. Düğünümüzü Egemen Bostancı'nın Lalezarinda yaptık. Salon 450-500 kişilikti. Bizim akraba, dost ve komşular, Taylan ve Birsen'in misafirleri, yakınları, basın ve sanat camiası, derken üç gün gazetelerde düğün haberlerimiz çıkınca bizi davet etmediniz, ama biz geliriz diyen birçok sevenimiz de geldi. Bunların arasında her yıl balo orkestrası olarak gittiğimiz, ağabey-kardeş gibi olduğumuz Eskişehir Şeker Fabrikası müdürü, Mersin Tüccar Kulübü'nün yöneticileri, Antakya Şehir Kulübü, Bursa, Ankara, Adapazarı, İzmit gibi yerlerden gelen dostlarımızla 650 kişilik bir düğün yaptık.

"Birsen düğün gecemizde kar yağsın," diye defalarca dilek tutmuştu. Açık bir havada girdiğimiz Lalezar'dan gece yarısı bembeyaz karlar altında bir dünyaya çıktık. O tek ve en büyük kudret o günden beri en sıkıntılı anlarımızda hep yanımızda oldu.

Düğün gecemizin devamı film gibi başladı, filmle devam etti.

Elmadağ Şişli Evlendirme Dairesi'nin şimdiki yerinde bulunan Lalezar'dan 01.00'de ayrılıp Kocamustafapaşa'daki Alagöz Apartmanı'na geldik. Alagöz Apartmanı'nı yapan Hasan Zengin (Gürcü asıllı) ve kardeşleri, biz de onlar gibi kardeşler bir arada çalışıyoruz, diye bu evde bize çok uygun fiyatla ve uzun taksitle iki daire ve soyadımızı da binaya verdiler. Rana ile Işıldaklar orkestrasının davulcusu olan ve sonra bizim gruba giren rahmetli eniştem Taylan Kök, Zengin kardeşlerin sahip olduğu Çoruh Sinemasindaki bir konserimizde tanışmışlardı ve de Hasan Zengin'in ısrarı üzerine gelin arabası olarak da onun özel arabasını kullandık.

Neyse, düğünümüzden eve gelip üstümüzü değişip balayı için iki oda ayırttığımız Yeşilköy Çınar Otel'e gittik. Bu arada Saklambaç gazetesi ve sevgili George Lutikov devamlı bizlerle. Damatların gelinleri kucaklayıp 410 ve 412 no'lu odalara girerken çektiği fotoğraf, manşette yarım sayfa olarak çıktı.

Sizce böyle yorgun ve önemli bir gecede çıkılan balayı ne kadar sürer? Bilemediniz, sadece üç saat sürdü.

Nerede biter, yine bilemediniz. Saat 03.00'de girdiğimiz otelden

kahvaltı yapamadan 06.00'da ayrılıp eve geldik, müzik aletlerimizi alıp Tepebaşı'nda bir platoda çekilecek olan 'Cilalı İbo Teksas Fatihi' ve 'Cilalı ibo Waşington'da, filmlerinde oynamak üzere yerimizi aldık. Buz gibi bir hava ve plato. Donduk, ama söz vermiştim, gidecektik. Aaah, şimdiki kafam olsa! Kesin çekimleri ertelettirirdim. Ayrıca bizim tek film diye oynadığımız, para aldığımız rol ve şarkılar sonra iki filme bölünmüş. Ayrıca balayımızda da Amerika'ya gitmeden gitmiş gibi olduk.

Sağlık oolsuuuuuuun, siz bozulmayııın!

11 ay sonra oğlum oldu. Tarih tekerrürden ibaret olmaya devam etsin diye Selçuk Sultan'ın yaptığı gibi oğluma Sencer adını verdik. Mustafa Sandal'ın "Onun arabası var" şarkısının benzerini üç yaşındayken kendi kafasına göre bestelemiş şöyle söylüyordu: "Ye güjel ayabaaa, ye güjel ayabaaa (ne güzel araba)."

Konser ve İstanbul dışı gazino programlarım yüzünden her iki çocuğum da küçük yaşlarda yüzümü çok az gördü. Turne maceralarım yoğundu.

Sevgili eşim Birsen ile evliliğimiz 38. yılında. Birsen kendini çok geliştirmiş, en iyi aşçı, en iyi terzi, en iyi doktor, en iyi şarkıcı, en iyi kardeş (böbreği iflas eden kardeşi Serdar'a kendi böbreğini verdi) ve hepsinden önemlisi ideal eş, ideal arkadaş, ideal dost. Benim başarılarımda, hem iş hem de özel ve sosyal hayatımızda Birsen'in kesinlikle büyük payı var. Evliliğimizin ilk yılları hep turneler ve konserlerle geçti, çocuklarımızı tek başına o büyüttü, terbiye etti. Son 25 yılda da her gece turistlere yaptığımız şovlar sebebiyle eve en erken 00.00'da gittim. Hasta da olsa yorgun da olsa hiçbir gece eve döndüğümde onu uyumuş olarak görmedim. Hep beni bekledi, yatmadan önce yorgun olan boğazımı dinlendirmek amacıyla içecek sıcak bir şeyler hazırladı ve programımın nasıl geçtiğini sordu. Onu dünyalara değişmem.

"Hey Amigo. Çe Sabata. I'll kill you," diye başlayan şarkıyı 1970'li yılların gençleri iyi bilir. Hapse giren bir jönümüzün kız arkadaşı ve yapımcısı olan Defne Haninim bir organizasyonunda Bayrampaşa cezaevinde bir konser verdik. Konser sakin ve kaliteli geçti. Sonlara doğru ritim hızlandı ve herkes şova katılmaya başladı. O günlerde tüm konserlerimizde revaçta olan bu "Hey Amigo, Sabata" şarkısı ile final yapıp cebimden çıkardığım oyuncak tabanca ile tüm orkestra üyelerine ateş ediyor, onlar da ölmüş gibi birer birer yere düşüyor, bateri çalmaya devam eden son eleman da düştükten sonra perde kapanıyor ve alkışlarla bis yapıp yeni bir şarkıya giriyorduk. Aynı

finali burada da yaptım, herkesi öldürdüm. Perde kapandı. O cıvıl cıvıl seyirciden alkış bekliyorum. Çıt yok, salon sessiz. Şaşırdık. Perde arasından bir baktım. Herkes ağlıyor. Meğer seyirci olarak sadece insan öldürmüş, katil olan tutuklular varmış, herkes ben ateş edince katil olduğu anı hatırlamış. Alkış malkış olmadı. Perde kapalı kaldı. Üzüldüm.

Birinci Altın plağımı aldığım "Edremit Van'a Bakar" türküsünü söylerken, seyirciler bana "Edremit nasıl Van'a bakar, biri Batı da, diğeri doğuda?" diye soruyorlardı. Van'da Edremit adında bir ilçe olduğunu biliyordum, ama muziplik olsun diye şöyle cevap veriyordum:

"Atlas'ta Türkiye haritasını ortadan ikiye katlayıp kapattığınız zaman Edremit tam Van'ın üzerine geliyor." Tam uymuyordu, ama bu espri iyi alkış alıyordu.

Benim Sabata'm bir başka güzeldi, her konserde en çok istek alan parçamdı. Birsen ile nişanlı iken onu ve kuzenlerini Çatalca'daki bir açık hava konserime götürdüm. Sahneye çıkarken de Çatalca Spor'un formasını giydim. İlk andan itibaren gençler "Sabata" diye bağırıyorlar. Çok istenince finalden önce parçayı söyledik, çaldık. Ama "Sabata" istekleri artan bir yoğunlukla devam ediyordu. Bir daha "Sabata"yı söyledim. Alkıştan sonra istekleri devam edince olaya bir anlam veremedim. Nişanlım bir şarkı istiyormuş gibi yaptı ve bir küçük kâğıt parçasını bana uzattı. Okudum. Güleyim mi, ağlayayım mı karar veremedim. Çatalcalı gençler "Sabata"yı istemiyorlarmış "Çatalca" diye bağırıyorlarmış.

Alın size iki küçük yanlış anlaşılma daha. Rana "Senden Başka Yok Mu?" adlı şarkımızı mart ayının ortalarında okudu. Günlerden 24 Mart. Evde parçanın bitmiş şeklini dinliyoruz.

Rahmetli annem "Çocuklar! Nisandan itibaren bu şarkıyı nasıl söyleyeceksiniz?" diye sordu. Önce anlam veremedik ama biraz sonra bir kahkaha tufanı ortalığı sardı. Annem "Başın havalarda, şımardın sonunda." sözlerini "Başın havalarda şu martın sonunda," diye anlamış.

Bir TRT programındayız. Çekilen program ertesi gün yayımlanacak. Milliyet müzik muhabiri telefonla aradı:

"Selçuk Bey, TRT'deki eğlence programında, hangi şarkıları okuyacaksınız, yarınki baskıya haberi yetiştirmeliyim." Şarkı isimlerini telefonda kendisine verdim. Ertesi sabah Milliyet müzik

haberlerinde çıktı, ama ufak bir hatayla: “Saklama Sevgini” (dibi dibi da) şarkısının ismi değişmiş ve “Patlama Sevgilim” olarak basılmıştı.

TRT dedim de... Evlere şenlik denetleme kurulu önce solisti denetler, ondan sonra her yeni şarkısını.

Kemanın akordu bozuk, şarkı yayımlanamaz raporu verdiği şarkımda keman kullanmamıştım. Ankara’da Dedeman otelde çalışıyoruz. TRT Pazar Eğlencesi için teklif geldi. Yabancı parça olarak da o hafta listelerde birinci olan Cengiz Kaan şarkısını Almanca olarak hazırladık. Prodüktörümüz Özkan’la parçayı denetletmek için cuma günkü kurula gittik. Denetleme kurulu üyeleri bir süre sonra beni içeri davet ettiler. “Siz Almanca biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Bu şarkının sözlerini Türkçe’ye çevirir misiniz lütfen?” Başladım tercümeye, ancak ikinci kıtaya girerken uyandım. Çünkü parçanın orijinalinde Cengiz Han’ı sevmeyen kadının daha dünyaya gelmediği ve çadırına kapattığı kadınlardan her gece yedi çocuk yaptığı söyleniyordu.

“Bana neden tercüme ettiriyorsunuz?”

“Sizin bu bestenizde TRT ilkelerine aykırı bir şey olmasın diye.”

“Hanımefendi, bu şarkı benim bestem falan değil. Şu anda sizin TRT’nizde ve tüm basında liste başı olan Örovizyon şarkısı.” İnanmadılar. Ankara radyosuna telefon ettiler. Saat 17.00’yi geçmiş, mesai bitmişti. Orada buldukları bir arşiv memurundan aldıkları onayla kerhen parçamızı onayladılar, ama sadece bir kez çalınmak üzere diye de altına şerh koydular.

O yıllarda popüler bir Türk Halk Müziği ustası, Türk Hafif Müziği Denetleme Kurulu Başkanı idi.

‘Benden Selam Olsun Bolu Beyine’ türküsünü çaldık, söyledik. Denetleme raporu geldi, (en az 20 gün sürüyor gelmesi).

“Ya-yım-la-na-mazzzzzz...” Hatamız yazılmamış. Gittim TRT’ye, başkanı buldum.

“Hocam yayımlanamaz demişsiniz. Hatamız nerede? gösterin, düzeltelim.”

“Yok kardeşim, hata mata yok, çok güzel çalmış ve söylemişsiniz.”

“Peki ama o zaman niye ‘yayımlanamaz’ diyorsunuz.” Kısık sesle şu cevabı verdi:

“Evladım benim bir sazla çalıp söylediğim şarkıyı siz 20 kişilik orkestrayla çalıp 3 sesli vokal yaparak söylemişsiniz. Ben buna izin verirsem halk bunu benden mi dinler, senden mi? Kendi ekmeğimle oynamak istemem. Siz beste falan yapın, bırakın halk müziğimizi bize.” Böyle dobra dobra bir cevap beklemiyordum.

“Helal olsun,” dedim, dışarı çıktım. Bu öyküyü, müziğimizin kimlerin etkisiyle nereden nereye geldiğini ifade etmek için anlatmam gerektiğine inandım. İşte bu olay Türk halk müzikçilerin, Türk hafif (pop) müziğinin yükseliş yıllarında koydukları engellere misal olsun.

1972 yılı yaz başı Edremit Akçay Müzik Festivali’ne gittik.

Üç gün ve üç gece süren festivalde birçok sanatçı arkadaşım sahne aldı. Organizasyon komitesi bizim ücretlerimizi net olarak ödeyecek ve imzalayacağımız gider makbuzu ile de vergilerimizi ödeyecekti. Üçüncü akşam gecenin assolisti ses düzenini beğenmediği için daha iyi bir tesisat kurulmazsa sahneye çıkmayacağını bildirmiş. Organize komitesi bana gelerek ücretini ödemek şartı ile bizim özel tesisatımızı (ses düzeni) son akşam çıkacak tüm sanatçılar için kiralamak istedi. Belli bir rakamda anlaştık ve emek karşılığı olmadığı için ben kendilerine bu kira bedeli karşılığında serbest meslek makbuzu kestim, ama bir bedelin tesisat kirası olduğunu yazmadım. İyi ki öyle yapmışım. Sonradan vergilerimizi ödememişler herhalde. Maliye de zabıt tutup araştırınca sadece Selçuk Alagöz ve ortakları aldığı ücret karşılığı makbuz kestiği için bize teşekkür edilirken diğer arkadaşlara ceza kesildi.

Akçay Festivali boyunca sahilde Öge Motel’de kaldık. Sevgili Esin Afşar ve kızı da bizle beraberdi. Akşam konser sonrası otelin kıyısındaki iskelede buluşur, şarkılar, fıkralar arasında bir şeyler içerdik. Moteldeki küçük bir süs havuzuna bira ve şişeli diğer meşrubatları soğuması için koyan otel müdürü, akşam şişeler çalınmasın diye içinden şişeler çıkamayacak şekilde yaptırdığı delikli bir kapakla havuzu kilitlerdi. Gece muhabbet uzadı ve içecekler bitti. Her türlü içeceği görüyoruz ama havuzdan çıkaramıyoruz. Aklıma bir cinlik geldi. Havuzun içindeki şişeleri teker teker boğaz bölümüne kadar çıkarıp, kapağını açıp, pipetlerle içip, içine su doldurup kapaklarını kapadık. Sabah otel görevlisi havuzun üstündeki kilitli demir kapağı açınca şaşırdı, ne bir şişe bira, ne de kola, gazoz kalmıştı. Tabii kahvaltıda tüm zararı ödedik, iyi ki bu yaramazlığı yapmışız, aksi taktirde gecenin tadını çıkaramamış olacaktık.

İzmir konserimizde Türk pop müziğinin en bilgili fan klüp üyesi Gürel Burteçin sahne arkasına geldi. Erkin Koray, Neşet Ruacan, Selçuk, Rana Alagöz'ün ayakkabı numaralarından en sevdiği yemek adına kadar her şeyi ezberlemiş. Sempatik geldi bize. Matine suare arasında bizi yakın bir restorana yemeğe davet etti. Vakit az, açlıktan ölüyoruz. Sokakta yürü yürü bizi gezdiriyor. Erkin fırçaladı:

"Oğlum ilk lokantaya girelim. Bizi fazla dolandırma." Erkin'den fırçayı yiyen Gürel benim yanıma geldi:

"Selçuk Ağabey, biliyor musun, Türkiye'de gitarı en iyi sen çalıyorsun." Tam bu laf ağzından çıkarken hiddetle arkamızdan yaklaşan Erkin'i görünce söylediklerini duymuş olabilir düşüncesiyle ilave etti:

"Bir de Erkin ağabeyim var."

Meğer, önceden haber verdiği arkadaşlarına hava atmak için bizimle onların bulunduğu yerlerden geçiyormuş.

Rana Fındıkzade'deki Selçuk Kız Sanat Enstitüsü mezunu. Popüler olduktan sonra onun okulunun bahçesinde öğretmenlerine ve yeni talebelere bir konser verdik. Bu konserde "To sir with love" filminin meşhur şarkısını Rana, Türkçe okudu. Sevgili Öğretmenim, sözlerini söylerken eski sınıf öğretmeniyle göz göze geldi ve ikisi de ağlamaya başladılar.

"Söylemeye devam et," diye bağırdım. Rana söyler, ben dahil herkes ağlar olduk. Türk halkı çok çabuk hisleniyor. Sıcak kanlılığımızdan herhalde.

Anadolu konserlerimize gidip gelirken yolda vakit kolay geçsin diye çeşitli oyunlar oynardık. En kolay ve zevkli oyun ise karşıdan gelen arabaların plaka numarasını bilmekti. Herkes 001'den 999'a kadar bir rakam söylerdi. Saatlerce süren yolculukta yüzlerce araba geçtikten sonra hangimizin söylediği plaka gelirse o kazanırdı. Bizimle aynı istikamette giden arabalar sayılmazdı. Ben genellikle ilkokul numaram olan 410'u tutardım. Rana da yine onun okul numarası olan 741'i tutardı. Bir gün Adana'dan Ankara istikametinde gidiyoruz. Minibüsü ben kullanıyorum. Tam arkamda Rana ile annem oturuyor. Karşıdan gelen arabalarda iki saattir kimsenin tuttuğu plaka gelmemiş. Birdenbire solumuzdan bir polis arabası bizi sollayarak geçti. Polis arabasının plakası Rana'nın tuttuğu 741 idi. Araç karşıdan gelmediği için sayılmazdı. Rana polislere doğru telaşla "Git, geri dön, karşıdan gel." gibi bazı işaretler yaptı. 2 dakika sonra kavşakta yolu kesen polis

arabasındaki polisler bizi durdurdular.

Herkes aşağı insin, komutundan sonra Rana'ya "Hanımefendi, iyi misiniz? Çekinmeyin, söyleyin, biz polisiz, sizi kaçırıyor veya tehdit ediyor olabilirler." deyince hep beraber gülmeye başladık. "Biz Selçuk-Rana Alagöz grubuyuz. Konserden dönüyoruz. Araba plakası oyunu oynuyorduk. Sizin plakanız da Rana'nın tuttuğu numara olduğu için telaşlandı," dedik, gülüştük yola devam ettik.

Ahmet Özhan, biz, Müjdat Gezen, Seyyal Taner turnedeyiz. İskenderun'a geldik. Matineye bir saat var. Otobüs kulis kapısına yanaştı. Dışarıda yüz-yüz elli kişi civarında hayranımız bizi karşılıyor. Müjdat:

"Hadi iddiaya girelim. Hangimizi daha çok tanıyorlar, seviyorlar? En çok hangimizle ilgilenecekler?"

Tamam, dedik. Kapı açıldı, otobüsten önce en önde oturan Ahmet Özhan, sonra ben, Seyyal, Rana ve Müjdat indik. Hepimiz vasat ve eşit bir tezahürat aldık. Seyyal'in yardımcısı olan Kadir Kök otobüsten inerken bir uğultu, alkış tufanı arasında halk bağırmaya başladı:

"Kadir Kök buraya, Kadir Kök buraya." Hani bu olay şimdi olsa kamera şakası diyeceğiz. Meğer Anadolu'da o TV'siz dönemde yerli filmler çok seyredilirmiş. Kadir de Cüneyt Arkın'dan yumruk yedikten sonra en iyi havada uçup yere düşen figüranmış. Herkes tanıyor. Buna benzer bir olayı Gemlik'te oturan teyzemin oğlu Kemal ile Beyoğlu'nda gezerken yaşadık. Kemal barda oturup bira içen bir adamı bana gösterdi.

"Ağabey, bu adamı tanıyon mu?"

"Yok Kemal, tanımıyorum."

"Nasıl tanımazsın ağabey. Gemlikte çok meşhur bir figüran bu adam. En son filmde Sadri Alışık ve İzzet Günay barda adamlarla kavga ederken bu adam kapının yanındaki masada oturuyor, bira içiyordu. Kavga esnasında suratına tabak gelmişti. Yandan bak hatırlarsın."

Muzaffer Hepgüler, rahmetli, Türk tiyatrosunun duayenlerinden. Tiyatroyu bıraktı, sevgili Rıza Pekkutsal ile ikili bir komedi grubu kurdu. Turneye çıktık. Güneyde her gün kebap, lahmacun, kuzeyde bir hafta boyunca hamsi yemekten bıktık. Trabzon'a geldik, karnımız acayip acıkmış. Bir lokantaya girdik.

"Yemeklerden ne var oğlum?" dedi.

“Hamsi buğulama, hamsi mücver, hamsili pilav, hamsi tava...”

“Hamsiden başka bir şey yok mu?”

“Var abi, Çerkez tavuğu var.”

“Getir bize duble Çerkez tavuğu, bir de mısır ekmeği.” Biraz sonra yemek geldi. Ekmekleri suyuna banıp yemeye başladık ama sade su sanki, içinde hiç malzeme yok. Muzaffer ağabey garsonu çağırdı:

“Oğlum bir Çerkez tavuğu daha getir, ama tavuğu çok, Çerkez’i az olsun.” Gülmekten kıyamet koptu. Bu olayı yıllar sonra TRT’de bir programda anlattım. Makaslamışlar, yayımlanmadı. Sebep ne biliyor musunuz?

Çerkezler alınır ve kızarlarmış!

Aynı hafta içinde üç ayrı şehirde, üç komik olay oldu. Biz bunları:

“Kadın ne dedi?”, “Kız ne dedi?” ve “Adam ne dedi?” diye hatırlıyoruz.

Kadın ne dedi?

Adapazan’na girmeden Eşme’de çok güzel bir ayva çeşidi yetişir. Kadınlar yolun kenarına 5’er kiloluk poşetler içine ayvaları koyarlar, geçen arabalardan inenler ayvanın poşetini 5 liraya alırlardı. Minibüsle Adapazarina gidiyoruz. Konsere geç kalacağız, ama ayvasız da olmaz.

“Kimse inmesin, araba yavaşlar, ben basamaktan 5 lirayı kadına verip ayva poşetini alırım, vakit kaybetmemiş oluruz,” dedim.

Araba yavaşladı. Bizi gören kadın çömeldiği yerden ayağa kalktı. Yanındaki tek ayva poşetini eline aldı. Ben kadının elindeki poşeti almaya çalışıyorum, araba yavaş yavaş gidiyor. Kadın ise beni ittirip bizim minibüse binmeye çalışıyor. Ayvaları da sımsıkı tutmuş. İtiş kakış anlaşamadık. Araba mecburen durdu.

“Nooluyo be teyze? Ver şu ayvaları, al paranı.”

“Oğlum ayvaları çocuklara aldım, ben Adapazarina gidiyorum. Kapının ağzında oturt beni muavin bey. Kimseyi rahatsız etmeden inerim. Kaç para vericeem?”

Kız ne dedi?

Bir gençlik matinesi sonrası orkestra üyelerim gençlerle konuşuyorlar. Mete Duruman güzel bir kızı karşısına almış, arkadaş olmak amacı ile etkilemek istiyor, hayatını anlatıyor, kız da dinliyor. 20 dakika sonra hayatı bitiyor, yarım saatte zevklerinden bahsediyor. Sonunda kız:

“Bitti mi?”

“Evet bitti.”

“Bir saattir konuşuyorsun, sözünü kesmek istemedim, pekiyi bunlardan bana ne?”

Adam ne dedi?

Mersin Ataş rafinerisinde çalacağımız yılbaşı balosu öncesi baloya gelemeyecek olan orada çalışanların çocuklarına, anlaşmamız gereği 45 dakikalık bir mini konser verdik. Konsere gelen 15 yaşlarında 2- 3 kız, Ali Alagöz ve Feridun Hürel’i

“Ailelerimiz evde yok. Bizim lojmanda size bir şeyler ikram edelim,” diyerek evlerini tarif etmişler. Bizim çocuklar müdür lojmanları arasında kızların evini ararken o anda eve gelen kızın babasına kendi evini sormuşlar. Çocukların benim orkestra üyelerim olduğunu henüz bilmeyen adam kızmış:

“Bizim kızların peşinde dolaşmayın, bir daha sizi buralarda görürsem kırarım bacaklarınızı.”

Bu arada sevgili dostum Taner Şener’i rahmetle anmak istiyorum. 1975-77’de birkaç kez İzmir Kadifekale’de kendisiyle süper programlar yaptık. Taner bir gün sohbet anında bana bir dileğini açıkladı.

“Selçuk biliyor musun? Hayatta en çok ne istiyorum?”

“Nedir Taner?”

“Hürriyet gazetesinin ilk sayfasında fotoğrafım çıksın istiyorum,” dedi. Bir süre sonra hakikaten Hürriyet’in ön sayfasında fotoğrafı çıktı. Ama haber çok kötüydü:

“Şarkıcı Taner Şener’in kızı denizde boğularak vefat etti.”

Dil bilmek güzel bir şey. İnsana çok şey kazandırır. Bana da kazandırdı. Ama bugüne kadar iki yerde dil bilmem beni kayba uğrattı. Büyük kayıplar değil, ama arada espri olsun, anlatayım.

1982 yılı. Almanya Berlin’de çalışıyoruz. Büyük alışveriş mağazası

Kaufhof'ta Rana ve Birsen alışveriş yapıyor. Ben de kapı girişinde lotto oynuyorum. Almanya lottosunda o yıllar bir de kupona verilen ödül vardı, adı 77 oyunu. Bir kupon numarası çekiliyor, tutturana 7777 mark son 4 rakamını tutturana 777, üç rakamı tutturana da 77 mark ödül veriyorlar. Berlin'de 4 hafta kaldık ve ben her hafta 2 kupon lotto oynadım. O gün bayiden iki adet lotto kuponu aldım. Birini doldurup yatırdım. Kupon numarasını tam hatırlamıyorum ama son üç rakamı 112 idi. Tam ikinci kuponu doldururken Rana geldi: "Abi dükkân kapanacak saat, 18.00. Şurada bir tabak takımı beğendik. Gel bizim için Almanca pazarlık et." Gidip tercümanlığımı yaptım; ancak 2. kuponu götürdüğümde bayi kapanmıştı. O akşam lotto çekildi, tercümanlık yapmam uğruna yatıramadığım kuponun son 4 rakamı tutuyordu ve 777 DM kaybettim ama tabak pazarlığında 20 DM indirim yaptırabilmiştim.

Apollonia Müzik Festivalinin tanışma kokteylindeyiz, yıl 1970. Dünya güzeli bir şarkıcı kız İsviçre'yi temsil ediyor ve 40 ülkeden gelen bütün erkeklerin gözü onda. Uzaktan uzağa ben de kızı kesiyorum. Bir ara göz göze geldiğimizde şampanya bardağımı kaldırıp "zum Wohl" (şerefe) diye işaret ettim. Gülümsedi ve uzaktan bana kadehini kaldırdı.

Tamam Selçuk, dedim. Bu konuyu hallediyorsun. Yavaş yavaş kıza doğru yürümeye başladım ki o anda yanıma festivalin Türkiye temsilcisi Türkiye Müzisyenler Sendikası Başkanı Muammer Yeşil geldi:

"Selçuk baksana, şu adam ne diyor?"

Sırası mı şimdi? diyemeden Kanadalı besteci ile Muammer ağabeyi simültane tercümeyle konuşturdum. Her iki ülke birbirine iyi şanslar diledi. Tam döndüm İsviçreli kıza doğru. Muammer ağabey bir daha beni esir aldı. Lübnanlı şarkı sözü yazarı ile az sayıda olan Müslüman ülkeler birbirini desteklesin gibi temennilerden sonra serbest kaldım. İki bardak şampanya alıp kıza doğru yürüdüm ki ne göreyim! Mısırlı ekip sarışın kızı aralarına almış, hatta birisi ellerini tutmuş, sohbetteler. Bardağın birini bir dikişte bitirdim, diğerini bir sehpa üzerine koydum, döndüm bizim ekibin yanına, İsviçre güzeli kızı Mısırlı erkeklere kaptırmıştım.

İşte bu iki misalde görüldüğü gibi lisan bilmenin bazı dezavantajları da var.

Yurt dışında ilk turnemiz, 1982 Almanya. Bizim minibüsle (yerli Ford Transit) yolculuğa başladık, Edirne'den çıktık ki sol arka lastik

gümledi, paramparça. Stepneyi taktık ama araba çok yüklü acilen bir lastik almamız lazım. Bulgaristan'da rastladığımız ilk tamirhaneye girdik. Lastik sorduk. Adamlar minibüs lastiği bulmanın çok zor olduğunu; ancak o civarda oturan yaşlı bir Bulgar kadında bulunmaz Hint kumaşının bile bulunabileceğini söylediler. Haber saldık, kadın geldi. Lisan falan bilmiyor. İşaretle parçalanan lastiği gösterdik, elime de 10 dolar aldım kadınla işaretleşiyoruz. Kadın birdenbire benim ayağımdaki kot pantolona yapıştı, bırakmıyor ve Bulgarca bir şeyler söylüyor. Biraz Almanca bilen bir Bulgar bana döndü:

"Kadında istediğiniz araba lastiği varmış, karşılığında para değil, senin ayağındaki kot pantolonu istiyor." 10 dakika sonra bagajdan indirdiğim bavulumdan aldığım başka bir pantolonla üstümü değişmek üzere tuvalete girerken adamlar bizim boş janta kadının verdiği lastiği takıyorlardı.

Söylediğim gibi minibüsümüz Otosan'ın yaptığı yerli Ford Transit. Normal Ford minibüsler sacdan yapılırken bizimki bakalitten yapılmış. Görüntü aynı, ama malzeme farklı. Berlin'de alışverişten döndüğümüzde bizim arabanın etrafında biriken kalabalığı görünce telaşlandık. Adamlar arabamızı hilkat garibesi görmüş gibi inceliyor, kaportasına tık tık diye vurarak çıkan sese şaşırıyorlar. Ford görünümlü yerli Ford'umuza binip uzaklaştık.

Avrupa'da, özellikle Almanya'da insanların sokakta dudak dudağa öpüştüklerini duymuştuk. Türkiye henüz 1982'de o kadar modern olmamıştı. Almanya'ya geldiğimizin ikinci günü Münih sokaklarında kalabalık bir kavşakta, Safiye Filiz ve orkestra arkadaşlarımın arasında eşim Birsen'le öpüştüğümüzü ve ekibin bizi alkışladığını unutamam.

Yine Almanya'da Schrot denilen araba mezarlığında minibüsümüze ucuz aksesuar almaya karar verdik. Schrot'ta bizim arabanın aynısının Alman versiyonunu bulduk. Bulgar kadının verdiği lastiği yedeğe alıp o minibüsün iki lastiğini pazarlıkla jantları ile birlikte 40 mark'a satın aldık. Adamlar lastikleri değiştirirken bize kahve ikram ettiler. Kasaya 40 markla yanaştığımızda kasiyer borcumun 55 mark olduğunu söyledi.

"Vergi falan mı?" dedim.

"Hayır lastik takma parası."

"Otomatik aletlerle 2 dakikada taktınız. 15 mark fazla değil mi?"

"Hayır. Bu iş otomatik olmayan malzemelerle, el krikosu ve bijon anahtarı ile 15 dakikada yapılırdı, biz 2 dakikada yaptık, ama 15

dakikalık işçilik parası alıyoruz, böylece 8 saatlik mesaide 20 saatlik iş yapan personelimize daha çok ücret ödüyoruz.”

Aynı Schrot’ta bizim minibüsün şoför koltuğunun orijinali ve kızaklı olanını beğendik. Alman kasiyer güldü:

“Verin 65 mark, komple koltuğu söküp kendi arabanıza takın, biz takacaksak 65 Mark da söküp takmaya alınz.” Vazgeçtik.

Bildiğimiz MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) hatalı istihbarat alır mı? Alır.

Anlatayım.

1975 yazı. Menacerimiz Şinasi Çiçek telefon etti:

“Selçuk, salı günü Çanakkale’de bir açık hava konseri var. Sizi istiyorlar. Kaç para diyelim?”

“Abi 5000 liraya yol bizden gideriz. Otel masrafımızı onlar ödesin.”

Biraz sonra yine aradı:

“O iş tamam, avansını aldım.”

İşin mahiyetini; konser mi, düğün mü, balo mu sormak aklıma gelmedi. Salı sabahı minibüsümüzü yükledik. Gelibolu, Eceabat’tan arabalı vapurla karşıya geçeceğiz.

Baktım iskelede büyük bir kalabalık. Ellerinde kurt resimli bayraklar, bağırıyorlar:

“Başbuğ Türkeş...” Bizim arabayı gören bu kalabalık hep birden bağırmaya başladı:

“Bozkurt RANA, Bozkurt SELÇUK.” Tamam bir problem yok, ama ben hayatım boyunca siyasetin dışında kalmışım, hiç taraf olmamışım. Biraz sonra vapur hareket edince olay anlaşıldı. MHP’nin Çanakkale mitinginde meydanda konser vermemiz için bizi seçmişler.

“Tamam, problem yok, biz slogan falan atmayız. Konserimizi bitirip döneriz.” Ancak o günkü Çanakkale Belediye Başkanı (başka partidendi herhalde) miting için yazılı izin alınırken konserden bahsedilmediği için bu mitingde bizim sahneye çıkmamızı yasakladı. MHP’li gençler de büyük saygı göstererek bizim paramızı verdiler ve şöyle dediler:

“Selçuk Bey, özür dileriz. Konsere izin verilmedi. Buyurun borcumuzu. Dönebilirsiniz. Ama siz de uygun görürseniz sizin bu akşam Çanakkale Orduevi’nde subaylar ve aileleri için bu konseri vermenizi rica ediyoruz. Karar sizin.” Biz de teklifi uygun gördük, yapmadığımız konser için para almış olmak istemedik ve MHP’li gençlerin hediyesi olarak o akşam orduevinde süper bir konser verdik. Buraya kadar her şey tamam. Gelelim şimdi MİT’e. O gün mitingi izlemek için Çanakkale’ye giden MİT mensupları hemen benim adımın karşısına yazmışlar: MHP sempatizanı. Yıllar sonra bunu MİT mensubu olan bir beyden duydum.

SİZ EVLENECEKSİNİZ

Yıl 1969. Fındıkzade Kızılelma Caddesi'ndeki evimizden 30 günlük bir konser dizisi için turneye çıktık. Akşam gazetesi okurlannca yılın Beat topluluğu seçildiğimiz için arada bir gün ödül töreni için İstanbul'a, Spor ve Sergi Sarayı'na (şimdiki Lütfü Kırdar), uğrayıp tekrar devam edecek gibi programı yaptık. İzmit, Adapazarı, Bilecik, Bursa, Çanakkale, Gelibolu, Keşan, Edirne, Çorlu, Tekirdağ konserlerinden sonra döndük. Ödül töreni gece geç saatte bitti. Turne otobüsünü bizim Kızılelma Caddesindeki evin önüne çektik. Birkaç saat sonra Gemlik konseri için hareket edeceğimiz için arabayı boşaltmadık. Sabah 06.00'da otobüse binerken araba kapısının açık olduğunu gördük. Benim elektro-gitarım, ses ve gitar amplifikatörlerim çalınmıştı. Karakol faslından sonra Tünel'deki müzik mağazalarından çalınan aletlerin yenisini aldık, yola devam ettik.

10 gün sonra Diyarbakır Dilan Sineması'ndaki ilk konserimiz bitti ve Hürriyet muhabiri Ertuğrul Pirinççioğlu bizimle iki şov arasında bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Üstümüzdeki Kızılderili kıyafetlerimizi, suratlarımızdaki boyaları (suare için yeniden hazırlanmak zordu) çıkarmadan il sınırında bahçe içinde bir kulübeye Emine Bacı'ya fal baktırmaya gittik. Emine Bacı ve komşuları hayatta görmedikleri kıyafetlerin içindeki bizlere acayip acayip bakıyorlardı. Falcı, bir fincan suya herkesin parmağını batırttıktan sonra konuştu. Önce bağlamacı Aşık Dursun'a döndü:

"Senin abin çok uzak bir ülkede. Bu günlerde sana para gönderiyor." Adam şaşırdı. Abisi Almanya'da işçi idi ve onun gönderdiği parayı bir hafta önce almıştı. Kadın Rana ve Taylan'a döndü:

"Siz evleneceksiniz." Biz şaşırdık. O an henüz Taylan'm Rana'yla evlenmek istediğinin izini bile görmemiştik (2 ay sonra nişanlandılar, 2 yıl sonra evlendiler.)

Kadın bana döndü:

"Senin bir şeylerini evinin önünden aparmışlar (Çalmışlar). Bu bir saza benziyor ama çok parlak, ışık gibi (Hayatında hiç görmediği elektro gitarı tarif ediyor.). Çalan ya geri getirecek ya da delirecek. Ayrıca sen bir ay sonra başka birkaç memlekete uzun bir yolculuk yapacaksın."

"İşte burada çuvalladın," dedim içimden. Okuldan belgeli olduğum için Askerlik Dairesi'nden yurt dışına çıkma iznini almam imkânsızdı.

Benden önce ve sonra fal baktığı orkestra elemanlarım Rana, Taylan, Ali, Nurhan ve Feridun'a da yurt dışına aynı yolculuğu yapacaklarını söyledi. Benim gibi Ali, Taylan ve Nurhan'ın da askerlik durumları sebebiyle yurt dışına çıkmaları yasaktı.

Turne bitti, eve döndük. Ertesi sabah evin önünde güller vardı. Arabanın kapısında, anahtar deliğinde insan pisliği gürdük. Biz salonda bunları konuşurken "şangırt," diye bir sesle salonun camı tuzla buz oldu. Karşı kaldırımda bir adam bizim eve bir taş daha atmaya çalışırken alt kattaki dükkân personeli (Karbüratörcü Ateş Usta) adamı yakaladı. Elindeki kamayı alıp karakola götürdük. Baş komiser onu görür görmez bağırdı:

"Yine mi sen ulan..." Adam boynunu büktü. Başkomiser anlatmaya başladı:

"Selçuk Bey, Bu adam 20 gündür her gün karakola geliyor ve 'Komiserim, beni tutukla da hapiste uykumu uyuyayım.' diyor. Anlattığına göre gece tam yatağına yatıyormuş. Sen odasının tavanından ona sesleniyormuşsun. 'Kalk, giyin, Topkapı'ya yürü. Samsun otobüsüne bin.' Adam Samsun arabasına biniyormuş. Samsun'a bir saatlik yol kaldığında in arabadan.' Ankara arabasına bin diyormuşsun, saatlerce geziyormuş. Seni karakola şikâyet etti."

Anladık ki orada bir fırında çalışan çocuk Falcı Emine Bacı'nın dediği gibi kafayı yemiş. Ama çalınanları bulamadık. Hiçbirimizin Avrupa'ya gitme ihtimali olmadığından, bu konuda Emine Bacı'nın açığını yakalayacağımızı kesin biliyordum. Ne zamana kadar? İlk pazartesi sabahına kadar. O gün hiç beklenmeyecek olay oldu. Sabah telefonumuz çaldı.

"Alo Selçuk, ben Hulusi ağabeyin, hani eski baterist Hulusi."

"Ha evet, tanıdım Hulusi ağabey."

"Ben iki yıldır müziği bıraktım. Denizyollarında çalışıyorum. Yirmi beş gün sonra Akdeniz ülkelerine yapacağımız seyahatte Ankara gemisine seni ve arkadaşlarını gemi orkestrası olarak almak istiyoruz."

"Hulusi ağabey, sağ ol bizi düşündün ama biz gelemeyiz."

"Nedenmiş o?"

"Ağabey biz hepimiz asker kaçağıyız, pasaport alamayız." Güldü.

"Pasaporta gerek yok oğlum. Ben sizlere birer gemici kartı

çıkartacağım.” Şoke oldum, dilim tutuldu. Bana bakan yakınlarıma 5 dakika sonra olayı anlattım. Herkes şaşırdı ve ağızlarından tek söz çıktı.

“Vayy be, Emine Bacı’ya helal olsun!” Bir ay sonra Kıbrıs, Yunanistan, Beyrut, Mısır gezmediğimiz sahil kalmadı.

İlk önce Kıbrıs’a uğradık. Bizim geleceğimizi duyan Lefkoşe’li Türkler gemi kaptanımızı telsizle arayarak Kıbrıs’ta kalacağımız 8 saat içinde bir konser vermemizi rica ettiler. Biz sevinerek kabul ettik. Nicosia Limanı Rumların elinde. Türk grup gemiden çıkaracağımız müzik aletlerini tekrar geri getirmeyi Rum Liman Müdürü’ne garanti ettiler ve aletlere biçilen değer kadar (55.000 dolar) depozitoyu onlara verdiler. Gemideki Türkler otobüslerle Kıbrıs turu yaparken bize katılmak isteyen birkaç yolcuyla birlikte konser vereceğimiz Lefkoşe’ye geldik. Ağzına kadar dolu bir sinemada iki saatlik süper bir konser verdik. Çıkışta bu organizasyonu yapan yardım derneği yöneticileri Lefkoşe Saray Otel’de bize bir öğlen yemeği ikram ettiler. Dernek başkanı konuşmasında konserimizden güzel para kazandıklarını, bunu Kıbrıs’taki Türklerin sosyal ihtiyaçları için kullanacaklarını söyledikten sonra:

“Sizlere bir ücret ödemek isteriz. Ancak kanunlar gereği bunu yapamayız. Yine de küçük bir jest yapmak istiyoruz,” dedi.

“Sayın Başkan biz sizden herhangi bir ücret talep etmedik. Aldığımız en büyük ücret, siz Kıbrıslı kardeşlerimize şarkılarımızı söylerken sizlerle kucaklaşabilmekti. Çok mutlu olduk,” dedim. Başkan bizi Saray Oteli karşı sırasındaki sahip olduğu çok büyük bir mağazaya götürdü. Her birimize bir bavul hediye etti.

“Lütfen mağazamı gezin ve ne beğeniyorsanız bavulunuza koyun. Herkese bir bavul dolusu hediye bizden. Biz Kıbrıslı kardeşlerinizin bu hediyelerini kabul edin,” dedi. Şaşırdık ama daha çok sevindik. O yıllarda Türkiye’de pek bulunmayan ipek gömlek, kemer, pantolon, iç çamaşırı, kazak, eldiven, atkılar ile bavullarımızı doldurduk. Hatta Feridun Hürel bir şemsiye aldı. Bavula sığmayan şemsiye de ona hediyeleri oldu.

İkinci çıktığımız Pire Limaninda Emine Bacı şerefine hayatımızda ilk kez yabancı gazozlar içtik. Ama nasıl? O zamanlar bizde yerli gazozlardan başka meşrubat yoktu. Limandaki bir büfeden beş ayrı marka cola ve gazoz, beş tane de pipet aldık. İlk gazozu açtık. Beş kişi birden pipetleri aynı şişeye sokup içiyoruz, diğer şişeye, sonra diğerine derken beş ayrı tat almış olduk. Önce eski alışkanlıkla gazoz

kapaklarını yere attık. Etraftaki Yunanlıların şaşkın bakışlarını görünce yanlış bir şey yaptığımızı düşünüp yerdeki gazoz kapaklarını alıp cebime koydum ve o gün, çeşitli ülkelerden topladığım gazoz kapağı koleksiyonum başlamış oldu.

Gemimiz sonra Lübnan Beyrut Limam'na uğradı. Burada alışveriş süperdi, harp öncesi Beyrut'a "Doğu'nun Paris'i" deniyordu. Karton kutuda meşrubatı (domates suyu) ilk orada gördük. Limana iner inmez bir taksiye bindik ve Yurdaer Doğulu'dan adresini aldığım süper bir müzik mağazasına gittik. Onların almış olduğu "Vox" marka gitar, gitar telleri ve bas amplifikatörlerinden biz de aldık, ayrıca iki adet mikrofon ve bazı aksesuarlar, flüt vs. aldık Bu arada gemide bir grup yolcu ile her gün poker oynuyordum. Oyunda tanıştığım Kemal adında temiz yüzlü bir genç pek oynamaz, beni seyrederdi. Ben de ara sıra ona bir viski ısmarlardım. Talebe olduğunu söylemişti. Kıbrıs konserimizde de bulunmuş, büyük keyif almıştı. Bana yanaşan güzel kızlarla onu da arkadaş edince iyice samimi olduk. Beyrut Limanı'nda kaldığımız ilk gece alkolü biraz kaçırınca:

"Selçuk'çuğum, sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Ben talebe değil sivil gümrük polisiyim. Seyahatlerde insanların satın aldığı ülkeye girişi yasak olan şeyleri not ediyorum. Çıkışta hepsi yakalanıyor. Kimseye söyleme," dedi.

O akşam herkes birbirini kamarasına davet ediyor ve aldıklarını gösteriyor, dönüşte gümrükten geçebilmek için bavulun neresine saklaması konusunda tartışmalar oluyordu. Kemal de gizli gizli notlarını alıyordu. Beyrut'un en büyük kumaş mağazası Türklerle dolmuştu. Ülkemizin çok popüler bir assolisti sahne kıyafeti için alacağı kumaşın rengini beğenmemiş, Arap tezgâhtara Türkçe olarak:

"Kırmızısı var mı?" diye soruyordu. Adam bir şey anlamayınca bizimki anlaması için yavaş ve tane tane:

"Kıır mm zıı sıı vaaar mı?" deyince tezgâhtar kendisine bir kalem kâğıt verdi. Solistimiz kağıda:

"Kırmızısı var mı?" yazdı. Adam okudu bir şey anlamadı. Artık gülmemek için kendini zor tutan ben adama İngilizcesini söyledim ve solistim kırmızı kumaşını aldı. Rana ve ben de sahne de giymek üzere birer elbiselik kumaş aldık.

Bu gezide en komik olaylar Mısır'da Kahire ve İskenderiye Limaninda başımıza geldi.

Çölde 217 kilometre gittik, kumdan başka bir şey yok. Babam

otobüsün camından fotoğraf çekecek. Arap rehber: “Yasak. Military (askeri bölge)” diyor. Babam bozuldu. “Neresi militeri ulan bunun? Allah’ın kumu.”

Kahire’de ana caddede yol kenarında bir ağacın dibinde üç Arap çömelmişler, sohbet ediyorlardı. Üstlerinde bildiğimiz beyaz tek parçalık giysileri vardı. Biraz sonra üçü de ayağa kalktı. Onlar giderken çömeldikleri yerde garip bir şey dikkatimi çekti. Araplar konuşurken yere büyük tuvaletlerini yapmışlardı, iç çamaşırı giymemişlerdi. Dinimizin gereğine göre de ne kadar temiz oldukları tartışılırdı. Allah bilir o vaziyette abdest alıp namaz bile kılarlardı.

Yine Kahire’de bir tramvay dikkatimi çekti. İçindeki 20 kişi arka kapıya asılarak dışarıda seyahat ediyordu. Biletçi arkaya yürümeye başlayınca hepsi birden sokağa atlayıp koşarak ön kapıya asılıyorlardı, beleş seyahat güzeldi herhalde.

Son anlatacağım Mısır hatırası Ankara Vapuru’nun demirlediği İskenderiye Limaninda yaşandı. Gece 21.00 civarında güvertede oturmuş, tek başıma viskimi içiyorum. Aşağıdan bir taksi şoförü bana bağırıyor.

“Hey, mister, mister!”

“Ne var?”

“En az 20 kişi olursanız size güzel ve ucuz bir gece turu yaptırırız.”

“Nedir program?”

“Taksilerle sizi müzikli bir kulübe götürmemiz, orada birer bardak viski veya ne isterseniz içmeniz, dans edip, müzik dinleyip 2 saat sonra yine taksilerle gemiye getirmemiz karşılığı adam başı 5 dolar alırız. Senden almam.” Tamam, dedim. Salona dönüp anons ettim. 5 dakika sonra rıhtımda 40 kişi toplandık, 10 arabayla yola çıktık.

Liman sonunda loş bir gece kulübüne geldik. Sahnede bir piyanist, bir kontrbas ve bir baterist var ki (Vasfi Uçaroğlu onların yanında torunları gibi kalır.) yaş ortalamaları 75-80 civarı. 1945’lerin müziğini çalmaya çalışıyorlar. Arada birkaç konsomatrist kadın dolaşıyor. Viskiler sipariş edildi. Bu arada orkestra üyeleri bizim sulu rakıya benzeyen birer duble içkiyi bizlere “şerefe” diyerek bir dikişte bitirdiler. İçkiyi merak ettim ve garsona İngilizce olarak:

“Orkestra üyelerinin içtiği içkiden bana bir bardak getirir misiniz?” dedim.

“Yes sir,” dedi, bara koştu, orkestra birer bardak daha içerken benim içkim hâlâ gelmemişti. Garsonlara birkaç kez daha orkestra üyelerinin içtiği içkiden istediğimi söyledim. Orkestra altıncı bardağı bitirmiş, üçü de zurna olmuş, bitiremedikleri ‘Besame Muço’ya takılıp kalmışlardı ki vazgeçtim. Ben de bir viski aldım. Şoförle anlaşmamıza göre tüm parayı dönüşte verecektim (40 kişi x 5 dolar = 200 dolar). Kapıdan çıkarken garson geldi:

“Beyim sizin 54 dolar ekstra borcunuz var.”

“Nedir o?”

“Orkestra üyelerine altı kez içki ısmarladınız.” 15 dakika münakaşadan sonra adamların benim İngilizce söylediğim lafı yanlış anladıkları ortaya çıktı. Bir şey ödemeden gemiye döndük.

Tur dönüşü önce İzmir’de inecek olanları gümrükten geçirerek bıraktık. İstanbul’da inecek yolcuların 2 saat süre ile İzmir’de gezmek için gemiden çıkabilecekleri anons edildi. Bir bankanın İstanbul Mercan Şube Başkanı olan dostumuz:

“Gel Selçuk bir tur atalım,” dedi. Dışarı çıktık. Kendi bankasının en yakın şubesini bulduk, içeri girdik. Müdürün odasına geçtik. Arkadaşım ceketini çıkardı, gömleğini çıkardı. Şaşkın bakışlarımız arasında gemiden inmeden vücuduna sarmış olduğu iki metre kumaşı çıkarıp tekrar giyindi. Müdüre:

“Bu kumaşı lütfen bankamızın Mercan Şubesi’ne gönderir misiniz?” dedi.

Milletin TIR’larla her türlü malın kaçakçılığını yaptığı bir dünyada bir takım elbiselik kumaş da gümrükten geçmiş oldu.

Tabii İstanbul gümrüğü bir curcunaydı. Kemal sayesinde en gizli yerlere saklanan her türlü muzur şey yakalandı. Bizi hiç aramadılar. Sanki biraz torpil vardı gibi geldi bana.

Biraz da TRT’den ve Türkiye’de TV yayınlarının başlangıcından bahsedelim.

1965-66 yıllarında salı ve cuma günleri akşamüstü iki saat yayın yapan İTÜ’deki televizyon programının orkestrası bizdik. Program sonrası hava atarak Beyoğlu’nda turlardık. Herkes:

“Aaaaaaaaaa bak kimler geçiyor! Demin televizyonda gördüklerimiz,” falan derlerdi. Çarşamba günleri İstanbul Radyosu’ndaki emisyon

programlarımız devam ediyordu.

31 Ocak 1968 günü TRT'nin ilk resmi yayını başladı. O gece Ankara'dan naklen yayımlanan eğlence programına biz de katıldık. Programda birden cereyan kesildi. Merdivenlere oturup sevgili Emel Sayın'la tanıştık, sohbet ettik. Ses yarışmasını kazanmış, genç yaşta sahnelere atılmıştı. Emel'i ailece çok severiz. 2007'de kalbim durduğunda hem hastanede hem de evdeyken birkaç kez aramış, geçmiş olsun demişti. Ama telefon beklediğim, müziğimizin zirvesindeki o en büyük isimli bayanlardan, hastalığımın birçok kez TV ve basında gündeme gelmesine rağmen hiç hatır soran olmadı. Kimler mi? Onlar kendilerini bilirler. TRT'nin Tepebaşı'nda kendi binasında yapılan 40. yıldönümünde de, benden başka hatırlayacak kimse yoktu orada, yayın arasında yine cereyan kesildi, yayın aksadı, ne tesadüf değil mi?

Tepebaşı deyince aklıma geldi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a sormuşlar (Milliyet gazetesi):

"Siz hiç gençliğinizde dansa, eğlenceye gitmez miydiniz?"

"Ben gençliğimde sadece Tepebaşı Gazinosu'nda Selçuk-Rana Alagöz kardeşleri dinlemeye giderdim," demiş. Oturduğu Kasımpaşa'nın hemen üstündeki Recep Özgen'in bu gazinosunda yıllarca ülkemizin en popüler sanatçıları konserler verdi. Başbakanımızın sadece bizi dinlemeye gelmiş olması beni gururlandırdı.

Altın Mikrofon'dan sonra "Edremit Van'a Bakar" ve" Her Şey Bitmiştir Artık" gibi birçok 45'lik ve LP yaptık. Sonra Arya Plak Kenan Sezik'le hâlâ maçlarda söylenen hey hey hey bölümü benim buluşum olan "Düğün Alayı" plağını yaptık. Plak birdenbire zirveye çıktı. Sirkeci Şah-AS Han ve Doğu İş Hanlarının bodrum katında, plak şirketlerinin merkezleri bulunuyordu. Arya Plak'ta bir saatte 200 tane satan Rana Alagöz'ün "Düğün Alayı" plağının korsanı tam karşıdaki korsan plakçıda. Plak da 300 tane satıyor ve biz bir şey yapamadan öyle bakıyorduk.

Doğan Plak ve İhsan ağabey yeni yaptığımız "Malabadi Köprüsü" ve "Deliyim Seviyorum" bestelerimin bantını dinlemek üzere bir gün saat 12.00'de beni Unkapanı'na çağırdılar. Kendileri buluşma saatinde namaza gittikleri için (bunu sonradan söylediler, bilsem beklerdim) ben ve damat Taylan bir şeyler yemek üzere dışarıya çıktık. Nasıl oldu hatırlamıyorum ama 20 dakika sonra Odeon (Polydor) yetkilileri parça kayıtlarını beğenmişler ve anlaşma teklif etmişlerdi. İhsan ağabey rekor satan, Altın Plak, Hey dergisi müzik oskarı dahil birçok

ödül alan bu parçaları kaçırmış oldu. Kent Plak'la 1992'de Esin Engin işbirliğiyle yaptığımız nostalji LP'si herhalde tarzının ilklerinden olduğu için pek tutmadı. Ama 2009 Şubat'ında piyasaya çıkan ODEON arşivini kapsayan 1968-84 yıllarındaki popüler şarkılarımızdan oluşan albüm özellikle son aylarda eskiye rağbet modası akıntısıyla hak ettiği yeri bulacaktır sanıyorum. Maddi açıdan bir beklentimiz yok. Dijital kayıtlardan korsan bile mağdur oldu. Amacımız bizi seven "Biz sizin şarkılarınızla büyüdük," diyenlere biraz nostalji yaşatmak, onların çocuklarına da "Vay be Alagözler de süper müzik yapmışlar," dedirtmek. Tabii bu sayede belki bizi tanımayan gençlerin herhangi bir ortamda "İsminiz ne, size ne diyelim efendim?" gibi gıcık kaptığım sorularından kurtulmak. Bu sebeple albümümüzün adını "BİZ SİZİN ŞARKILARINIZLA BÜYÜDÜK" koyduk.

SİZ BENİM SÜNNETİMDE ŞARKI SÖYLEMİŞTİNİZ

Bugüne kadar yüzlerce kez, tanıştığım insanlar “Biz sizin şarkılarınızla büyüdük,” diye söze girmişlerdir. Bu konuda en ilginç olay şöyle gerçekleşti:

Yılını hatırlamıyorum. 29 Ekim Resepsiyonu için Cumhurbaşkanı Necdet Sezer, eşimle beni Çankaya Köşkü’ne davet etmişti. Tabii davetin sanat yaşamımla alakası yok, Sigarayla Savaşanlar Derneği Başkanı olarak davetliydim. Davette bakanlar, milletvekilleri, valiler, diplomatlar, büyük iş adamları vardı. Cumhurbaşkanı ve eşi Semra Sezer derneğime ilgilerini esirgemiyorlardı. Elimizde şarap bardakları dolaşırken bir grubun arasında bulduk kendimizi. Gruptakiler kendilerini tanıtıp gerek müzik, gerekse sigaraya karşı savaştaki başarılarımı övüyorlardı.

Selçuk Bey, dedi gruptan birisi. Ben hemen bana “Biz sizin şarkılarınızla büyüdük,” diyecek diye aklımdan geçirdim. Oysa sözün devamı tüm grupta kahkahalara vesile oldu.

“Selçuk Bey, ben Kastamonu Valisi Kemal (ismini ve şehir ismini atıyorum). Siz benim sünnetimde şarkı söylemiştiniz.”

“Sayın Vali’m, torununuzun sünnetinin eğlence programını da ben organize edebilirim.” Nejat Uygur’un dediği gibi üç nesle hitap ettik, dördüncüsü Allah kerim. Gazanfer Özcan’ın toprağı bol olsun.

Necdet Sezer ve eşi bizden birileriydiler. Semra Hanım tanıştığımızda bana:

“Ben üniversite talebesi iken Ankara’ya çalışmaya gelmiş, karşımızdaki evi bir aylığına kiralamıştınız. Siz evde müzik provası yaparken ben de perde arkasından gizlice sizin evi dikizlerdim.” deyince bunu anladım.

Cumhurbaşkanı’ndan söz etmişken Türk Kalp Vakfı’nın Altın Kalp ödülünü Süleyman Demirel’e veriyoruz. Yer, The Marmara Oteli-Taksim. Alagöz Kardeşler olarak biz ve Ajda Pekkan birer sevgi parçasıyla aktiviteye katıldık. Basın mensupları salonda bulunan 20-30 civarındaki sanatçının Süleyman Demirel ile fotoğrafını çekmek istedi. Sahnedeki Cumhurbaşkanlığı amblemli kürsü, fotoğrafta

herkesin görünmesine mani oluyordu. Sevgili Cumhurbaşkanim Süleyman Demirel bana:

“Selçuk’çuğum, tut şunun ucunu da yana çekelim,” diye kürsünün bir ucuna yapıştı. Korumalar uyanıp gelene kadar biz ikimiz kürsüyü arkaya çekmiştik bile.

Turgut Özal, Malatyalılar gecesinde Hilton’a Malatyalı şarkıcıları davet etti. Şarkılarımızı dinleyen annesi Hafize Özal da bizi tebrik etti. Hafize Özal’ı Malatya İlköğretim Müdürü olan dedem Ali Alagöz öğretmen tayin etmiş ve latin alfabesinin halka öğretilmesinde görev vermiş. Hafize Hanım bana:

“Sen de baban gibi yakışıklısın. Ayrıca onun yüzünde çiçek bozuğu vardı, sende yok.”

Rana’ya ise:

“Kızım güzel söyledin ama eteklerin biraz kısa, uzat onları. Rana’nın cevabı ise şöyleydi:

“Sağ olun efendim. Önemli olan insanın kafasındaki eteğin kısa olmaması.” Cuk oturdu.

Kayısı Festivali için Malatya’ya konsere gittik. Balo orkestrasıydık. Arada beni masasına davet eden Cumhurbaşka-nımız Turgut Özal:

“Neler yapıyorsun Alagöz?” diye sordu.

“Bir defter fabrikamız var. Adı Özyıldız. Anadolu’ya toptan defter satıyoruz efendim,” diye cevapladım, etrafındakilere döndü:

“Neden bizim Malatyalı esnaf defterlerini Selçuk Alagöz’den almıyor?” Bir cümle yetti. Ertesi sabah otelde kahvaltıya indiğimde tanımadığım 15-20 kişilik bir grup beni bekliyordu. Bir ellerinde sipariş listeleri, diğer ellerinde çek karneleri. O hafta Malatya’ya 10 kamyon dolusu defter sattım. Defter konusu uzun hikâye, ama iki-üç küçük anı: Gaziantepli toptancıları geziyorum. Yedi müşterim var. Misafirperver Anadolulu halkımın bazı inançları var. Dükkâna girer girmez misafire çay ısmarlanıyor. Alışveriş bitene kadar bardak tazeleniyor. İçmezsen hakaret etmiş oluyorsun. İlk dükkândaki beş bardaktan sonra, ikinci müşteriyi üç bardakla idare ettim. Ama baktım ki idare edemiyorum. Son beş dükkâna girer girmez, müşterimi konuşturmadan:

“Hacı, senin çayın da çok güzel ama bugün adak orucumu tutuyorum, iftardan sonra içeriz.” yalanı ile vaziyeti kurtardım. Tabii akşam rakı

masasında yakalanmasaydık daha inandırıcı olmuş olacaktım. Akşam yemeği anlayışları ise bambaşka idi. Herhalde değişmemiştir. Yazın sıcak havada akşam yemeği, binaların damındaki restoranlarda yeniyordu.

Benim şerefime şehrin ileri gelenlerinden oluşan 10-15 kişilik grupla restorana geldik. Masada kuş sütü hariç her şey var. Çorba, sıcak lahmacun, kebap çeşitleri, salata, peynir, kavun, tatlılar, çiğ köfte, içli köfte, ballı kaymaklı dondurmalı muz vs. vs. Tüm menü aynı anda servis edilmiş.

Daveti veren kişi:

“Şerefe!” dedi. Herkes bardaklara konan rakılarından birer yudum aldı. Ben “Çok acıkmışım, önce ne yiyeyim?” diye düşünürken ve henüz hiç kimse bir lokma bile almamışken yine davet sahibi “Kalkın gidek!” diye bağırdı. Bu adeti bilen herkes ayağa kalktı. Patron masanın yüklü hesabını ödedi ve yan damdaki yeni bir lokantaya geçtik. Aynı masa orada da kurulmuş. Burada oturur oturmaz kimseye çaktırmadan bir içli köfteyi bir lokmada yuttum. Cebime bir avuç Antep fıstığı atıp aynı şekilde ekiple beraber o lokantayı da terk ettim. Aynı masanın kurulduğu üçüncü restoranda üç saat yenildi, içildi.

Yine defter pazarlamak için Mardin’deki toptancı müşterim Beşir Kaya’yı ziyaret ettim. Adamın dükkânında şaşkınlıktan dilimi ısırdım. Aynı anda benimle Türkçe konuşurken, bir müşteriyle Arapça, diğeriyle Kürtçe, üçüncüyle de Farsça konuşuyor. Beni yolcu ederken “Sen yolu bulamazsın, ben seni çıkarayım,” diyerek caddeye kadar bana eşlik etti. Yıl 1983. Mardin’de Türkiye Cumhuriyeti’nin belediye otobüsü durdu. Beşir Kaya şoföre beni göstererek Arapça “Bu adam yabancı, lisan bilmez. Onu garajlarda indir,” dedi. Şoför “Ayva, ayva!” dedi ve yola çıkabildim.

ARAMIZDA ÇOK GÜZEL SESLİ BİR BEY VAR

İsmimi soranlardan gıcık kaptığımı söylemiştim. Müziğimizin zirvesinde olduğumuz yıllarda (Bana mı öyle geliyor, gelsin.) bir bankaya gittiğim zaman müdür beni kapıda karşılar, odasında çay ikram eder, o arada işlemimiz sıraya girmeden biterdi. Şimdi para çekeceksin "Hüviyet rica ediiim Selçuk Bey, soyadınız neydi?" sorusuna "Bu soruyu sıkıysa Bülent Ersoy'a sor. Kafana çantayı yersin," diye cevap veriyorum. Bazen de ismimi soranlara "Mustafa Şimşek," diyorum.

"Sigaraya Son" panelinde sevgili Hülya Koçyiğit'le Bahçeşehir Belediyesi'ndeyiz. Tüm sokaklar bizim isimlerimizin yazılı olduğu afişlerle donanmış. Takdimci genç kız, açılışı yaptı:

"Bugünkü panelimizde Hülya Koçyiğit ve Selçuk Alagöz bizlerle olacaklar." Başkan konuştu, beni ve Hülya Hanım'ı sırayla davet etti. Konuşmalarımızı yaptık, alkışlarla ön sıraya başkanın iki yanına oturduk. Bizi anons eden kız bir koronun solistiymiş. Biraz sonra kız koro grubuyla ve saz ekibiyle sahneye çıktı ve Hicaz makamı başladı.

"Göööönlüüümdeeee, aaaçmadaan solan bir gülsüüüün." Takdimci ve solistimiz ikinci şarkıya geçerken seyirciler olan bizlere "Lütfen siz de katılın," diye rica etti. Ben de söylemeye başladım: "Saabreet gönüüül bir güüün oluuur." Benim gür ve düzgün sesim kızın dikkatini çekmişti ki ara soloda parmağıyla beni göstererek anons yaptı.

"Sevgili Bahçeşehirliler. Aramızda çok güzel sesli bir bey var, kendisini koroya katılmak için sahneye almak istiyorum. İsminiz neydi beyefendi?"

Salonda soğuk bir rüzgâr esti. Biraz evvel beni alkışlamış olan bayanlardan gülüşme sesleri, Belediye Başkanı'nın asılan suratı ve benim cevabım kahkaha tufanına sebep oldu:

"İsmim Mustafa Şimşek. Biraz sonra başkandan fırçayı yiyen dikkatsiz kız defalarca özür dilerken benim ikinci adım (soranlara söylediğim) verilmiş oldu: Mustafa Şimşek.

Biraz evvel Turgut Özal'dan bahsederken aklıma bambaşka bir anım geldi:

1984'ten sonra kesintisiz 20 yıl çalıştığımız Kervansaray'da (Kervansaray anılarım ileride gelecek.) çocukları ve torunlarıyla birlikte saz çalan darbukacı Hasan Aga'nın karısı çoktan ölmüş, Hasan Ağa da Kasımpaşalı kızı yaşında bir kıza aşık. Ama tavlayamıyor. Bana açıldı:

"Selçuk ağabey. Bu kıza astayım (Hastayım demek istiyor) Bir kaaaramanlık yapıp gözüne girsem yumuşaycek."

"Sen bana bırak Hasan Ağa."

İki gün sonra yeni satın aldığım süper bir BMW ile The Marmara'da Türk Kalp Vakfı'nm bir aktivitesine gidiyordum. Üstümde siyah bir takım, kırmızı kravat. Çevre yolundan Taksim'e çıkarken Hasan Aga ve roman sazcıların çıktıkları kahvenin önünden geçiyordum. Birden onunla konuştuklarım aklıma geldi. Kahvenin önünde durdum. Bütün kahve halkı dışarı fırladı. Bugüne kadar o kahvenin önünde iki tekerlekli, çöp topladıkları arabalardan başkası durmamıştı. BMW'ye şaşırdılar. Kahveci geldi:

"Buyur Selçuk abi."

"Hasan Aga burada mı?"

"Yok aaaabi."

"Çabuk bulun. Beni Cumhurbaşkanı Turgut Özal yolladı. Akşam yemeğinde Amerikalı misafirleri varmış. Dansöz var, biz varız, ama Turgut Özal: Hasan Aga darbuka çalmadan ben bu geceyi başlatmam. Selçuk git bul Hasan'ı, yıkansın, giyinsin, gelsin," dedi.

Gazladım gittim. Bir saat sonra bütün Yenişehir çalkalanıyor:

"Ulan biliyor musun? Turgut Özal Selçuk Alagöz'ü yollamış. Hasan Aga olmadan olmaz diyormuş." Bu dedikodu yetti. Mahallede kırk beş hava basan Hasan Aga üç gün sonra sevdiği kızı koluna takmış sinemaya götürüyordu.

Sevgili Erol Evgin ile 1974 yılında Akbank'm reklamlarında oynadık. Her hafta bir yerde birer (yarımşar) şarkı söylüyorduk. Eğlence 74 isimli bu reklamlarda bir gün Yeniköy'de bir konakta çekim yaptık. Alman Lisesi'ndeki "Faşing"lerden esinlenerek bir kıyafet balosu düzenledik. O yıllarda komşuluk bir başkaydı. Şimdi yan daireden cenaze çıkıyor, haberiniz olmuyor. Bizim Kocamustafapaşa'daki Alagöz Apartmanımdaki tüm komşularımıza bir hafta önceden haber verdik. Herkes kıyafetler hazırladı. Özel bir otobüsle Yeniköy'e gittik.

Annemin köfte ve biber dolmalarını yedik, şarkılar söyledik. O güzel günü unutamıyorum.

BİRAZ DA ASKERLİK ANILARI

Polatlı Topçu Okulu'na teslim oldum, 1976 Nisan. Kemal Yüzbaşı beni hemen kendi bölüğüne bölük kıdemlisi olarak aldı. Kendisine yanımda getirdiğim Long-Play'imi hediye ettim.

"Oğlum, komutanlar astlarından hediye almaz! Bu LP'yi saklayalım. Dönem sonunda bölüğümüzün atış birincisine veririz."

"Komutanım, ben lunaparklarda çok güzel atışlar yaptım. Ya ben birinci olursam!"

"Hass. oğlum. Aranızda bir başkomiser, dört tane de polis var, herkesi geçsen onları geçemezsin." Atış talimleri başladı. Herkes kendi zimmetli tüfeği ile atış yapıyor. Bölük komutanı Kemal Yüzbaşı'nın yardımcısı Ali Rıza Üsteğmen beni çok seviyor. Bir gün beni kenara çekti:

"Selçuk, yaptığın atışlarda hiza tamam. Ancak attığın mermi hedefin 2 ile 5 santim altına düşüyor. Bu tüfeğinin yapım hatası olabilir, senden de kaynaklanabilir. Eğer hedefin 3-5 santim üstüne nişan alırsan tam hedefi vurursun." Bu tüyo beni bölüğün atış birincisi yaptı. Komutan LP'mi ders birincisine vermeye karar verdi. Az farkla onu kaçırdım. Ders dördüncüsü oldum.

Arazideyiz. Herkesin dili kurumuş. Komutan su içme molası verdi. Ben bölük kıdemlisi olarak su bidonunun önündeyim ve sırası gelen suyunu alıyor. Tam 8-10 kişi kalmıştı ki komutan:

"Safta toplan marş marş," diye bağırdı. Herkes saflara geldi ama susuzluktan ölmüş ve ancak su içme sırası gelmiş olan birkaç arkadaşım tereddüt edip su almak uğruna emre uyamadılar. Kemal Yüzbaşı hayatımızın dersini verdi. Dilini dışarı çıkardı, bembeyaz.

"Bakın ben sizin kadar genç değilim. Ben de susadım ama içmedim. Emir geldiği zaman anında uyacaksınız, harpte düşman beklemez. O kaybettiğiniz 5-6 saniyede düşman sizi öldürür. Selçuk hiç kimse bugün su içmeyecek, dök o bidonda kalan suyu yere." Ben bidonu boşalttım. Komutan emre uymakta gecikenlere ceza vereceğini, odasındaki meşhur sopasıyla ellerine onar kere vuracağını söyleyerek emir erine bağırdı:

"Hüseyin, git benim odamdaki sopayı getir." Hüseyin gitti, 750 metre

uzaklıktaki bölük odasından sopayla bir türlü gelmiyor. İki saat sonra uzaktan yaklaşan dört tane askeri izledik. Hüseyin başlarında ve suratı, üstü başı simsiyah:

“Komutanım soba yanıyordu, söndürdüm, soğumasını bekledim onun için geç kaldım.” Hüseyin sopayı soba anlamış.

Bütün subay aileleri beni görmek istiyorlardı. Tabur komutanımız Bnb. Tuğrul Sungar 600 kişi saçsız, sakalsız, bıyıksız, aynı yanık suratla ve aynı kıyafetle birbirimize benzediğimiz için çözümü buldu.

“Selçuk bayrak töreninde taburun bayrağını en önde sen taşıyacaksın. Seni görmek isteyenlere kolaylık olsun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Üç hafta eğitimden sonra cumartesi günü ilk ziyaretçileri kabul ettik. Annem, Birsen ve dört yaşındaki oğlum Sencer ziyarete geldiler. Türkiye Judo Milli Takımı Kaptanı Resul Yolcu ile beraberiz. Molalarda 4 kişi uğraşıp güreşte onu yenemiyoruz. Resul’ün ziyaretine gelen bir arkadaşına bir küçük şişe cep kanyağı ve çikolata aldırdık. İçkiyi özlemişiz ama nerede içebiliriz ki... Resul ve ben bizim koğuşun tuvaletine girip bir dakikada şişeyi boşalttık. Ama boş şişeyi nereye atacaktık. Bulunursa yanardık. Aklıma bir fikir geldi:

“Resul, al beni sırtına. Rezervuardaki suyun içine şişeyi atayım.” Fikir benimsendi. Resul beni sırtına aldı. Uzandım, kapağı kaldırıp şişeyi suya bıraktım. Şimdi siz okuyucularıma soruyorum. Şişeyi suya atınca nasıl bir ses çıktı:

Clup mu, dediniz, hayır yanıldınız.

“Şangırt” diye bir ses çıktı, çünkü bütün koğuş arkadaşlarım bizden önce içtikleri içkilerin şişelerini aynı yere atmışlardı.

Komutanlarımdan hep övgü aldım. Neden? Bilemediniz. Anlatayım.

Asker mektuplarımızı zarfı yapıştırmadan verirdik. Bazıları okunur öyle yollanırdı. Herkesten önce benim mektuplarımın okunacağını kesin bildiğim için her mektupta:

“Komutanlarım çok iyi, bize askerliği sevdirdiler. İyi ki askere gelmişim.” gibi şeyler mutlaka yazardım. Bu mektuplar tüm komutanlarca okunurdu ve beni görenlerin sırıtmasından mektubumu okuduğunu anlardım.

Bir akşam birinci bölük dershanede ertesi günkü sınav için çalışıyoruz, Ben en öndeki sıraya yaslanmış bölük kıdemlisi olarak arkadaşlarıma sınavda gelebilecek sorular hakkında bilgi veriyorum. Kapı açıldı ve bir yüzbaşı içeri girdi. Baktı ki herkes oturuyor ben ayakta:

“Naapıyosun ulan sen orda?”

“Komutanım ben.”

“S...rim komutanını, o sıraya niye yaslanmışsın, o devlet malı, sen evli misin?”

“Evet komutanım.”

“Gavat!” Beni tanımayan yüzbaşı, hiçbir suçum yokken bana çok kötü küfretmişti. Cevap vermedim, ama çok kötü oldum, o anda bayılabilirdim. Ertesi gün bizim Ali Rıza Teğmen’den ismini aldım ve yazdım.

Polatlı Topçu Okulu’nda gördüğümüz süper eğitim beni de her an savaşabilecek bir Türk askeri yapmıştı, görev verilseydi, ben de sınıra gitmekten zevk duyardım. Bu hislerle Polatlı Topçu Okulu Kurslar Alayı’ndan tayinim çıktığında “Kurslar Alayı” marşını besteledim ve hediye ettim.

Bağımsız bir ülkenin dört bir yanından gelen / Biz motorlu topçular korkmayız hiç ölümden / Bağlılık ve birlikte, birbirine kenetli / Yağız delikanlılar hepsi güçlü, kuvvetli / Nerde rap rap sesiyle dağlar birleşse gökle / Bil ki Kurslar alayı gelir şan ve şerefle / Türk bayrağı yükselsin topçuların elinde / Şerefle dalgalansın vatanın göklerinde / Güven içinde yatsın, ana, kardeş, bacımız / Bilsin bütün uluslar, barıştır amacımız / Nerde rap rap sesiyle dağlar birleşse gökle / Bil ki Kurslar alayı gelir şan ve şerefle

Önemli itiraf: Besteyi yaparken ‘Kurslar Alayı’ yerine ‘Birinci Bölük’ yazmıştım. Marşı çok beğenen tabur komutanımız Binbaşı Tuğrul Sungar’ın ricası ile ufak bir değişiklikle marşımı sadece birinci bölüğe değil, tüm birliğe mâl etmiş oldum.

Ankara’ya tayinimden sonra tabur komutanım bana bir haber yolladı.

29 Ekim Balosu’nda Polatlı Topçu Okulu’nda benim bestem olan Kurslar Alayı Marşını tüm subaylar eşleriyle söyleyeceklerdi. Koroyu benim idare etmem isteniyordu. Eşimle gittim. Paşamız Galip Yiğitgüden önce tüm subay ve eşlerini sahneye aldı ve sonra alkışlarla beni davet etti. Ben sahneye geldim. Bana küfür etmiş olan yüzbaşı da

eşiyle birlikte oradaydı, ama o küfrettiği adamın ben olduğumu bilmiyordu.

“Komutanım, Yüzbaşı Hasan bana bütün bölük arkadaşlarımın yanında çok kötü bir küfür etmişti. Önce benden özür dilesin. Sonra marşımı söyleyelim.” Adam mosmor.

“Vallaa ben sizin Selçuk Alagöz olduğunuzu bilmiyordum, özür dilerim.”

Ohhhh, dedim rahatlamıştım ve marşı yönetmek için elime aldığım bagetleri havaya kaldırdım.

Polatlı’dan özel kura ile Almanca tercüman olarak Ankara Harita Genel Müdürlüğü’ne geçtim. İlk gün paşa tüm asteğmenlere hoş geldiniz dedi, Ankara’da kiralık ev bulmanın zor olduğunu söyleyerek aramızda evli kimse olup olmadığını sordu. Ben el kaldırdım.

“Git, sana iki hafta izin, kiralık ev ara.” Ben doğru İstanbul. İki hafta sonra döndüm.

“Ev bulamadım komutanım!”

Bana Sıhhiye Orduevi’nde bir oda ayarlandı. Taşınma bahanesiyle bir hafta daha izin verildi. Harita Bölge Müdürlüğüne gittim. Bağlı olduğum albay babamın arkadaşı çıktı.

“Seni 45 gün araziye yolluyorum” dedi.

Eyvah, derken güldü.

Marmara Bölgesi’nde araştırma. Geldim Kumburgaz’a 40 gün tatil, 5 günde görevi tamamladık.

Netice olarak iki aydır orada askerim ve bana nöbetçi subaylığı sırası geldikçe görevde olduğum için nöbet tutamıyorum. Bölük kıdemlisi olduğum için Polatlı’da da hiç nöbet tutmamıştım. Döndüğüm gün bir binbaşı beni yakaladı:

“Asteğmenim 2 aydır seni arıyorum. Bu akşam nöbetçi amirisin.”

“Emredersiniz komutanım!”

Akşam merkezden bana gizli zarfla günün parolası geldi: Parola Baykuş, İşareti... (Hatırlamıyorum) Bana sadece parola lazım, nöbetçiler sorunca parolayı söylerim,” diye sadece baykuşu ezberledim. Gece nöbet bölgelerini geziyorum. İlk nöbetçi bağırdı:

“Dur. Kimdir o?”

“Nöbetçi amiri.”

“Baykuş.”

Eyvah baykuşu ben söylerim diye diğer kelimeye bakmadım!

“Oğlum baykuş ben diyecektim.”

“Yaklaşma komutanım, vururum (Paşa’nın emri varmış, ben bile parolayı vermezsem beni vurun, demiş.)”

Neyse yanımdaki çavuş parolayı ve işaretini biliyormuş, söyledik ve geçtik.

Bana gıcık olan binbaşı ile bir kez daha karşılaştım. Harita Genel Müdürlüğü’nün Astsubay Gazinosu, Subay Gazinosu’ndan daha hareketliydi. Evlerden getirilen mezelerle rakılar içiliyor, saz çalınıp fasıl yapılıyor, saat 22.00’den gece yarısına kadar da açık poker oynanıyordu. Ben genelde kazanan kişi oluyordum. Biz bir akşam oyunun en civcivli yerindeyken o binbaşı içeri girdi, tüm astsubaylar ve ben asteğmen olarak ayağa kalktık. İçkiliydi. Benim oyun masasında olduğumu görünce karşımda oturan Ali Başçavuş’a.

“Kalk, senin yerine ben oynayacağım,” dedi. Oturdu, İlk el dağıtıldı, bana iki tane as kapalı geldi, yere de önce iki tane papaz, sonra da sırayla iki tane as daha açıldı, oldum mu kare as, ama vuruş yapmıyorum. Karşımdaki binbaşının da görülen açık kartları iki tane papaz. Bana rest dedi. Ondan daha iyi olduğum kesin idi. Restini kabul ettim. Binbaşı dört tane papazı masanın üstüne açtı ve hemen yerde birikmiş paraları önüne çekmek için uzandı.

“Kare Rua.”

Bir dakika komutanım, dedim, elini tuttum, benim elim sizden daha iyi. Kare as. Dört tane birliyi açıp masanın üzerine dağıttım. Komutan kıpkırmızı oldu, biraz titredi, elini beline götürdü, silahını çekti ve tabancayı masanın üzerindeki dört adet papazın yanına koydu.

“Bu da joker, beş papaz oldum, ben kazandım...” O anda yapılması gerekeni yaptım, para tomarını onun önüne ittim: “Sizin eliniz benden iyi komutanım” dedim.

28 Ekim günü beni orduevinde görmüş olan Genel Kurmay Başkanı Semih Sancar’ın emriyle Sıhhiye Orduevi’ne geçici görevle tayinim

çıktı. Odamın kapısında “Düğün Salonu Amiri ve Caz Müfreze Komutanı,” yazıyordu. Ertesi akşam 29 Ekim balosu var. Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk, Başbakan Ecevit, Genel Kurmay Başkanı, tüm ordu komutanları orduevimizde. Sahneyi kurdum. Orkestra çıktı. Bir saat geçti. Devamlı enstrümantal çalıyorlar. Çağırdım caz çavuşunu: “Oğlum orkestrada solist yok mu?”

“Komutanım dün tezkere aldı, eve gitti.”

“Oğlum madem 29 Ekim Balosu var. 2 gün bekletememişler mi?” Baktım olacak gibi değil fırladım sahneye, gitariste: “Ver oğlum bana bir do minör.” Başladım ‘Green Fields’ söylemeye. Yarım saat dans müziğinden sonra sahneden indim. Cumhurbaşkanı sormuş:

“Kim bu solist?”

“Selçuk Alagöz.”

“Çağırın masama, eşini alsın gelsin.”

Orduevi müdürümüz Kazım Albay biz subaylara balo esnasında yemek yememezi söylemiş ve “Misafirler gittikten sonra biz ailece yeriz.” demişti. Ama Cumhurbaşkanı isteyince iki dakika sonra ben ve Birsen, Ecevitlerin masasında önümüzde altın kaplama çatal bıçakla yemek yemeye başladık. Cumhurbaşkanı masasıyla o akşam Orduevi Müdür Yardımcısı Mergup Yarbay ilgileniyordu. Cumhurbaşkanımız yarbaya döndü:

“Alagöz’e içki getirin.” Benim amirim olan yarbay bana sordu:

“Ne emredersiniz asteğmenim?”

“Viski lütfen, buzlu olsun.” Balo bitti, giden gitti, orduevi personeli biz bize masamızı kurduk. Yarbay Mergup, Orduevi Müdürü’ne döndü:

“Komutanım bir yarbay gastritine rağmen üç saat aç kalıp masa yanında ayakta dikiliyor, ama bir asteğmen oturmuş amirinden viski istiyor.” O akşam şarkılarımla baloyu kurtarmam müdürümüzü memnun etmiş ki:

“Her asteğmen o masaya oturamaz, o Selçuk Alagöz olduğu için oturdu.” cevabını verdi. O geceyle ilgili bir anım daha var.

Çocukluğumda komşu olduğumuz, ara sıra benim orkestramda da teknisyen olarak çalışan bir Çetin Erdoğan vardı. Turnelerde ona takılırdım, askerde komutan olup seni yanıma aldıracağım” diye.

Çetin kısa süre önce Sivas Askerlik Dairesi'nde er olarak göreve başlamıştı. 29 Ekim balosu bitince orduevi kapısında o günkü Genel Kurmay 2. Başkanı Org. Vecihi Akın

"Selçuk, harikaydın, teşekkürler, dile benden ne dilersen, sana asker sözü veriyorum, dileğini yerine getireceğim," dedi. Hemen aklıma Çetin geldi.

"Komutanım arkadaşım Çetin Erdoğan şu an Sivas Askerlik Dairesi'nde askerlik yapıyor. Onu benim yanıma aldırır mısınız?"

"Tamam oğlum merak etme, iş bitmiştir."

Bu konuşmadan 8-9 saat sonra yani 30 Ekim sabahı bir asker, yatmakta olduğum odanın kapısını çaldı. Balo biteli sekiz saat olmuş.

"Komutanım ziyaretçiniz var. İndim aşağıya. Aaaa, baktım Çetin kapıda, elinde bavulu!"

"Hayrola Çetin?"

"Selçuk ağabey, gece yarısı Sivas Askerlik Dairesi'ne genel kurmaydan bir telefonla emir gelmiş. Bavulumu elime verip beni buraya yolladılar. Öğlene doğru Vecihi Akın Paşa beni aradı:

"Oğlum biraz zor oldu, önce Çankaya Askerlik Dairesi'ne, oradan da geçici görevle senin yanına orduevine aldırdım. Gece ve tatil günü olduğu için formaliteleri arkadan yaptırıyorum."

"Sağ olun Komutanım!"

Orduevi düğün salonu amiriydim ama malzemeler Sinan Başçavuş'a zimmetliydi. Bir gün yarbay aradı:

"Teğmen'im (son iki ay teğmen olmuştum), şu malzemeleri sana zimmetleydim. Hem de sayım yapmış oluruz."

"Komutanım, ben bir ay sonra hür general oluyorum. Bu kısa süre için değer mi?"

"Olsun, olsun."

Askerlerim salonun ortasına yerleştirilen masaların üzerine bütün malzemeyi dizdiler. Zimmet defterine bakarak sayım yaptım.

650 adet çatal, 644 adet bıçak, 605 adet kaşık, 1023 adet tabak; avize, masa, sandalye, kepçe, tencere, halı, perde, müzik aletleri hepsini tek

tek saydım ve üzerime zimmetlendi.

Bir ay sonra askerlik bitti ve orduevinden ayrılmadan zimmetli malları başka bir subaya devretmek üzere salonda toplandık. Bu arada yarbayın sırıtması beni gıcık etmişti. Sayım yapıldı ve Aaa! 70 çatal eksik, 121 kaşık, 98 bıçak, 200 tabak, fincan, vs. her şey eksik. Sıkıntıya bak!

“Eksik olanı yerine getirmen, ödemen lazım, lafı üzerine komutandan bir saat mühlet aldım, topladım askerlerimi salona.

“Arkadaşlar, size iyi ve rahat bir askerlik yaptırdım, isteyene gizli izin verdim, çoğunuzu saç kesilmesi ve dayaktan kurtardım. Ne yaptınız ulan bu çatal, kaşıkları?” Beni çok seven erlerim itiraf ettiler:

“Komutanım hiçbir şey kayıp değil. Burada zimmet sayımı hep böyle yapılır. Siz zimmeti alırken bir saatliğine ordu-evinin diğer iki salonundan çatal, bıçak vs. eksiklerimizi ödünç aldık. Sayımdan sonra geri verdik. Onlarda sayımda bizden ödünç alıyorlar. Komutan bunu biliyor.” Hemen emir verdim.

“Gidin, hemen eksik malzemeyi diğer salonlardan her zamanki gibi alın, sayım ertesi iade ederiz.” Onlar bu konuyu hallederken hiçbir şey bilmiyormuş gibi amirimin odasına çıktım.

“Komutanım.”

“Yandın oğlum, eksik malları ödeyeceksin, oyuldun.” Kafam iyice bozuldu. O ama amirime karşı gelmemem gerekirdi. “Komutanım ne kadar ödeyeceğim?”

“Valla, eksik malların satın alındığı fiyattan geri ödenmesi gerek, yine ballısın, değer artışlarını hesaba katmıyoruz.”

Biraz düşündükten sonra:

“Komutanım, salonun ortasında tavandan sarkan kristal avize kaç paraya zimmetli.” Orduevinin ilk inşa edildiği gün (belki de Atatürk zamanında) alınan bu avizenin değeri o gün itibarı ile en az 10.000 dolar ederdi. İnanmayan şimdi gitsin, baksın, hâlâ duruyorsa muhteşem bir avize.

Yarbay zimmet defterine baktı:

“O zaman 50 liraya alınmış.”

“Bu durumda ben elime bir sopa alıp bu avizeyi paramparça edersem, size 50 lira mı vereceğim?”

“Evet.”

“O zaman buyurun 50 lira. Ben avizeyi parçalamaya gidiyorum.”

Küçük bir tereddütten sonra:

“Teğmenim gel, seninle uğraşılmaz. Hallederiz,” dedi. Bu arada askerler eksik malzemeleri geçici bir süre için tedarik etmişlerdi. On dakikada zimmeti teslim ettim ve ödünç aldığımız malları geri yolladım.

Bir gün Sıhhiye Orduevi’nde oturuyorum. Bir er geldi: “Komutanım size telefon var.”

“Alo!”

“Selçuk selam, ben Mehmet Dalmaz (Mehmet o yıllarda Cem Karaca’nın menajeri idi). Cem’in Ankara’da konseri var çabuk gel, seni bekliyor.” Atladım bir arabaya, doğru Cem’in konser vereceği sinemaya...

Mehmet Dalmaz beni kulis kapısında karşıladı.

“Çabuk gel, Cem içerde seni bekliyor.”

Kulise girdim, Mehmet bir perdenin arasından beni itti. Bir de baktım sahnedeyim. Sinema ağzına kadar dolu ve bir anons “Huzurlarınızda misafir sanatçımız Selçuk Alagöz.” alkış kıyamet. Orkestra girdi, ben 34 parça söyledim. Alkış gırla gidiyor. 20 dakika sonra kulise döndüm. Cem beni tebrik etti, öpüştük. O ana kadar bir şey anlamamıştım, sonra olay bana anlatıldı.

Cem Karaca, Yeşilköy’de Ankara uçağını kaçırmış, bir sonraki uçakla gelmiş. Seyirci konser, saatinde başlamayınca tepki göstermiş. Mehmet Dalmaz da beni sahneyi doldurup vakit kazandırayım diye sinemaya çağırmış.

Cem Karaca, yani Almancası Kem Karaka ile Harbiye Açık Hava Tiyatrosu’nda konser veriyoruz. Yıl 1968-69. Temmuz ayının bir Pazar gecesi. Ertesi gün, iş günü olduğu için insanlar yavaş yavaş salonu boşaltıyorlar. Gençler de 1 lira karşılığında taş zemine oturulmasın diye kiraya verilen minderleri frizby gibi fırlatmaya başladılar. Cem önüne düşen bir minder sonucu şarkıyı kesti ve şunları söyledi:

“Sağ olun gençler. Biz size Anadolumuzun dertlerini sunduk. Siz bize minder fırlattınız.” ve sahneyi terk etti.

Askerlik anıları çok uzun, anlatmakla bitmez. Son bir anımı kısaca anlatıp askerliği bitirelim. Evvelce bahsettim. Üniversiteyi bitirmemin ana amacı askerlikte subay olup düğünlerde şarkı söylemeye mecbur olmamaktı. Orduevine geldiğimde Kazım Albay beni anladığını, ama subay ve ailelerini benim güzel şarkılarımdan mahrum etmemem gerektiğini ima ederek:

“Oğlum ben sana emir vermiyorum. Rica ediyorum. Arada bir bize birkaç şarkı söyle.”

“Komutanım bu nazik yaklaşımınız için sağ olun (Askerlikte teşekkür etmek yasaktır). İki haftada bir cumartesi akşamları sahneye çıkarım, ama bütün sazlar topluca bana eşlik edecek, orkestra üyelerime benim programım için özel sahne kıyafeti alınacak ve benim onayım olmadan benim askerlerimden hiçbirinin saçı kesilmeyecek, program gecesi benim orkestrama nöbet yazılmayacak.”

“Tamam oğlum.”

İlk cumartesi akşamı yer kapmak için Ankara’nın tüm askeri zevatı yarış ediyorlardı. Batı müziği, Klasik müzik ve folklor sazlarından oluşan 36 kişilik orkestra arkamda. Ankara radyosunun saz ekibi, Cem Karaca’nın gitarcısı, öksürsen müzik oluyor. Her gece bir makam, bu akşam rast, ertesi programda hicaz ve tabii ki pop müzik şarkılarım ve türküler. Şimdi büyük solistlerimizin arkasındaki o büyük orkestrayı ben Sıhhiye Orduevi’nde 1976’da kurmuştum.

Bazı muvazzaf subayların beni kıskanması sonucu yaşanan nahoş olaylardan gıcık kapmıştım. Bir cumartesi günü bir yüzbaşı bana biraz sert çıktı. Çünkü onlar Ankara’nın bir ucundan sabah 07.00’de servise binip işe gelmeleri için saat 06.00’da uyanmaları gerekiyordu. Ben orduevinde yattığım için sabah 08.30’a kadar uyuyup saat 09.00’da Kazım Albay’ın odasındaki subaylar günlük toplantısına katılıp sonra yine odama dönüyor ve eşim Birsen’in hazırladığı kahvaltıyı çocuklarım Sencer (5 yaşında) ve Banu (2 yaşında) ile birlikte yiyorduk. O günkü sıkıntı ile akşam sahneye çıktım, askerliğimin son günleriydi. Arzu üzerine ‘Zeyno’ adlı bestemi söyledim. TRT’den aynı zamanda aile dostumuz olan Handan Kocabalkan da binbaşı olan eşiyle oradaydı. Bu bestemde askere giden ve şehit olan Mehmet ile yüzbaşıdan fırça yiyen kendimi özdeşleştirdim. İçim bir tuhaf oldu ve şarkıyı söylerken ağlamaya başladım. Parçanın havasına giren tüm izleyenlerin gözleri doldu, “Şarkıyı kesme, hem ağla, hem söyle.”

sesleri arasında şarkımı bitirip, programın yarısında sahneden indim. Yine de bunlar basit olaylar. Askerlik yaparken hem mutlu oldum, hem kendimle gurur duydum. Hem de bir bakıma yıllarca yoğun bir şekilde çalışan bir kişi için daha sakin bir hayat, hava değişikliği, sorumsuz bir yaşam sundu bana askerlik. Tabii ki sınırda anarşistlerle çarpışan arkadaşlarıma göre çok şanslıydım.

Geldik kitabımızın en zor bölümüne, Bu anlatacağım anımı yazıp yazmamak konusunda çok tereddüt ettim, ama yazacağım. Kitabım çok konuşulsun, tiraj yapsın diye değil, 58 yıldır kimseyle paylaşamadığım bir sıkıntımı atıp psikolojik olarak rahatlamak için ve en azından insanlara ders olabilecek olan yurdumun bir sorununa dikkat çekebilmek için.

SANA BİR AT İSMİ VERECEĞİM

At yarışlarından bahsedeceğim. Ben 6 yaşındaydım. Yan komşumuz Hikmet Abla'nın "Sevim 2" adlı bir atı vardı. Bir pazar günü bu atı özel aşı ve iğnelerle yarışa hazırladıkları ve kesin kazanacağı bilgisi ile babam ve komşular Veli Efendi'de yarış seyretmeye giderken babam beni de yanına aldı.

Babam Yenice sigarası paketinin arkasına not tutuyor, herkes 10-20 liralık oyun oynarken o öğretmen maaşının izin verdiği ölçüde 1 veya 2 liralık oyunla yarışı bitiriyordu. Hiç unutamam, sıcak bir yaz günü olduğu için üzerimde kısa kollu bir gömlek, altımda da gri bir şort (muhtemelen bacakları annemce kesilmiş bir pantolon) vardı. Babamlar yarışları tribünden seyrederken ben de atları yakından görmek amacı ile yarış koşulurken 3-5 dakikalığına yarışın tam bitiş noktasında boyum yetmediği için yarı belime kadar bariyerlere tırmanıp orada biriken Osmaniyeli gençlerin bağrışmaları arasında yarışı seyreder, sonra tekrar babamlarla buluşurdum. Bir yarış bitti. Etrafımdaki kalabalık dağıldı. Ben de bariyerden aşağı atladım. O anda baldırımda bir ıslaklık hissettim (Yazamıyorum yahu!). Elimi şortumun arkasına doğru götürdüm ve elime sümük gibi bir şeyler bulaştı. Ne olduğunu anlamak için çok gençtim, daha çocuktum. Tiksindim. Önce babama bunun ne olduğunu sormak istedim, ama sonra babam pantolonumu kirlettiğim için bana kızar düşüncesi ile vazgeçtim. Orada bulduğum gazete kâğıtları ile şortumun popo kısmındaki sümükleri sildim. Çocukluktan erkekliğe geçtikten sonra 16-17 yaşlarındayken bir gün birdenbire bu yaşadığım olay aklıma geldi ve kustum. O gördüklerim sümük değilmiş. Arkadaşları tarafından etrafa karşı korunan bir sübyancı ben bir şey anlamadan üzerime boşalıp kendini tatmin etmiş. Lanet olsun böyle insanlara!

Şu satırları yazarken gazetelerde bir haber gözüme ilişti. Bir gazetede yazar olan yaşını ve başını almış bir beyefendi küçük yaşta bir kıza cinsel tacizde bulunmuş ve çocuğun ruhsal sağlığı bozulmadığı için adam suçlanamıyor. Ağzımdan (kalemimden) kötü bir laf çıkacak ama o yaratığın (?) ruhsal sağlığını bozarım diye çekiniyorum.

At yarışlarıyla ilgili çok anım var. 60-70'li yılların usta jokeyleri Salih ve Sami kardeşler, jokey olan arkadaşım Sinan Harlıova (isimleri değiştirdim) sohbet anlarında anılarını benimle paylaştılar. Kimseye söyleme dedi, ama aradan 35 yıl geçmiş. Kızmasın bana, yazmam lazım.

İzmir yarışlarının son günü, İstanbul'a dönecek olan jokeylerin otel ve diğer borçlarını ödeyecek paraları yok. Son yarışlardan birinde yedi at koşuyor, beşi kuvvetli atlar ve bunlara bizim arkadaş grubu biniyor. Birinin aklına bir cinlik geliyor ve diyor ki:

"Diğer iki zayıf ata binen arkadaşlara bir şey söylemeyelim. Biz yarışta geri kalalım ve bırakalım onlar kazanıp sürpriz yapsın. Biz de o iki at üzerine oynayıp, para kazanıp borçlarımızı ödeyelim." Anlaşıyorlar, borç harç 2700 lira toplayıp diğer iki at üzerine bahis oynuyorlar (Rakamı bile unutmamışım). Yarış başlıyor. Bizimkilerin bir kısmı startta kalıyor, bir kısmı ise gayet yavaş koşarken zayıf olan diğer iki at arayı çok açıyor.

"Çocuklar," diyor Sinan, "çok geri kaldık, dikkat çekmeyelim. Kimse uyanmasın, birazcık hızlanalım, yalnız Hazım (Hazım değil tabii, ama esas ismini yazmak istemedim. Soran olursa söylerim) , senin atın çok huylu dikkat et huylanır koşarsa tutamazsın, sen geride kal." Diğer dört at aniden hızlanınca huylanan Hazım'ın atı öndeki iki ata yaklaşmaya başlıyor. Atın birisi birinci olarak bitiriyor yarışı, ama ikincisi tam eşek, sürüne sürüne giden o ata son metrelerde Hazım'ın bindiği at yetişiyor ve foto finişle ikinci oluyor. Tabii tüm paralar yatıyor.

Bir gün at yarışlarında yanıma bir adam yanaştı:

"Sana bir at ismi vereceğim, istediğin kadar oyna kazanmazsan paran bende, kazanırsan sahibi olduğum Osmaniye'deki sinemada grubunla bedava konser vereceksin," dedi. Hemen uyandım. O yarışta bize bedava konser verdirecek kadar büyük sürpriz olan bir tek yedi numaralı at vardı.

Hayır, çok oynamıyorum zaten diyerek oradan ayrıldım, ama yedi numaraya da bir miktar oynayıp kazandım.

Bir gün son yarışta bir çok atı yazmışken bende olmayan tek at olan 'Never on Time' isimli at kazandı ve ben tek başıma altılı ganyanı bulacakken kimse bulamadı, para devretti.

Veli Efendi'de turşu satan yaşlı bir adam vardı. Birisi ona acımış ve oynadığı 1 liralık bileti hediye etmiş. Kaybedince adam bileti yere atmış. Ancak yapılan faul sonucu sonuç değişince kazanmış olduğunu anlayıp yerdeki bileti almak için eğilirken o sırada atılmış bilet arayan Osmaniyeli bir genç, bu turşucu ihtiyar adamın eline basarak bileti almış.

"Evladım o bilet benimdi, ben attım."

“Hadi oradan moruk, sen kim yarış oynamak kim.” Bir münakaşa başlamış ve itiş kakış arasında ihtiyar kalp krizi geçirmeye başlamış. Gelen ambulansa koyulduğu anda adamın son nefesini verdiğine şahit oldum. Bu hikâyeyi de olayı izleyenler anlattı.

1998 yılbaşı gecesi TRT’de yayımlanan programda, Hilton’a gelen en az yirmi ülkenin konsolosluk mensuplarına ve davetlilere bir konser verdik. Sanki yer yerinden oynadı. Ertesi gün tüm gazeteler, İstanbul ve Paris’ten yayına katılan birçok sanatçı arkadaşım varken sadece Alagöz kardeşlerin başarısından bahsediyordu. Genel istek üzerine bizim katıldığımız bölüm 5 Ocak günü yeniden yayımlandı.

Bir hafta sonra bir telefon geldi:

“Selçuk Bey, ben at sahibi ve yetiştiricisi Yücel Birol. Yılbaşında yabancılarla birlikte her dilden söylediğiniz şarkılardan oluşan program beni hem ağlattı hem de bir Türk olarak gururlandırdı. Siz de uygun görürseniz yeni doğmuş olan bir İngiliz tayıma sizin adınızı vermek istiyorum.”

“Tabii, neden olmasın.”

Birkaç gün sonra Jokey Kulübü teknik bürosunda muvafakatnamemi verdim ve 3-5 ay sonra ‘Selçuk Alagöz’ adlı tay yarışlarda koşmaya başladı. Tabii espriler de ortada dolaşmaya başlamıştı. Bir de ‘Ajda’ adlı at vardı. Arkadaşlar “Bugün bakalım Selçuk Alagöz’e kim binecek? Ajda’ya Ahmet Atçı binecek.” gibi esprilerle beni kızdırmaya çalışırlardı.

Osman Yağmurdereli’nin atıyla Selçuk Alagöz’ün aynı gün koştuğu bir yarışta TJK’nin TRT 3’ten yaptığı canlı yayında Yücel Bey bana yeni doğan bir dişi tayını hediye etmek istediğini söyledi. İsim istedi. Ben de kızım Banu’nun lakabı olan ‘Garfield’ adını seçtim. Atların ne kadar özel yaratıklar olduğunu İzmit’teki harada Garfield’i görmeye gittiğimiz ilk gün anladım. Benim yoğun işlerim sebebi ile atımızı görmeye bir ay sonra gidebildik. Bütün taylar bize gelip sırnaşırken Garfield bizden kaçıyordu.

Haradaki yetkili bu durumu bana şöyle izah etti:

“Bütün tayların sahipleri gelip atlarını sevip okşadılar. Bu kız da siz uzun süre gelmeyince size darıldı. Bir kesme şeker verip okşayın, barışırsınız.” Hakikaten bir kesme şeker ve birkaç okşamayla Garfield’le tanışmış ve barışmış olduk.

Ama beni hislendiren olay 20 gün sonra oldu. Bizi İzmit’te 10 dakika

görmüş olan Garfield, İstanbul Veli Efendi'deki ahırına getirilmişti. İlk galoplarını izlemek üzere ben de hipodromun padok bölümüne gittim (Atların yürüyüş yaptıkları bölüm). Padokta en az 20 at, seyisleri tarafından gezdiriliyordu. Etrafta da bu idmanı seyreden at sahibi, antrenör ve yarış severlerden oluşan kalabalık bir grup vardı. Benim atım hangisi diye aranmaya başladım. Aynı anda padokta devamlı tur atan atlardan birisi turunu yarıda kesip benim yanıma gelip başını göğsüme dayadı. Kızım beni tanımıştı. Çok duygulandım. Garfield 5 yarış koştu, ilk yarışında sahalarda görülmemiş bir finişle son 100 metreye 9. olarak girip, jet gibi tüm atları sollayıp ikinci oldu. Bir birinciliği var. Sonra hafif bir sakatlık geçirdi ve yarış hayat bitti. Şimdi Garfield'in kızı Queen Lady'yi izliyoruz.

At yarışı konusunda son sözüm şu, Türk Kalp Vakfı'nın Başkan Yardımcısı olduğum dönemlerde Jokey Kulübü yönetimi ile bir anlaşma yapıp ananevi Türk Kalp Vakfı koşusunu başlattım. Her sene yapılan bu koşuda kupa verme töreninde bulunurken gururlanıyorum.

Rahmetli Cenk Koray ile iki anım var. Bir gün birlikte çıktığımız bir TV programı öncesi kuliste otururken annem şişmanlığın dezavantajlarından bahsetmeye başladı. Cenk:

"Teyzeciğim, çok iyi bir zayıflama metodu biliyorum."

"Nedir?"

"Her gün bir kilo pirinç..."

"Pilav mı yapacağız, dolma mı?"

"Hayır teyzeciğim, yere dökeceksin, teker teker eğilip toplayacaksın."

İkinci anımız Fenerbahçe-Botev maçı için Bulgaristan'a yaptığımız seyahat. Hasta Beşiktaşlı Cenk Koray'a Fenerbahçe forması giydirdim ve Fenerbahçe oley," diye tezahürata katıldı. Şimdi birbirine düşman olan fanatik taraftarlara örnek olsun.

Bulgaristan'daki maçta Cenk'le oturan arkadaşım benden daha hasta Fenerli olan Güneri Özsoy Fenerbahçe'nin ikinci golünü attırdı. Nasıl mı?

Rıdvan topu rakip ceza sahasının köşesinde kaptı. Arkası kaleye dönüktü ve kalecinin ileri çıkmış olduğunu görmüyordu. Bütün stadyumda Güneri'nin o davudi sesi çınladı: "Rıdvan, kale booooş!" Bunu duyan Rıdvan kaleye arkası dönük bir pozisyonda arkasına bakmadan bir topuk vuruşu ile topu kalecinin üstünden aşırıp golü

buldu. Aynı seyahatle ilgili bazı anılar şöyle:

Bu geziyi arkadaşlarım Cantur acentesi sahipleri Muammer ve Muzaffer organize etti. FB'liler derneğinde adam başı 200 dolar alıp kayıt yapıyoruz. Bir delikanlı geldi, pasaportunu verdi.

"200 dolar."

"Ne doları hocam, ben para mara vermem, erkeksen beni götürme."

Arkadaşlara anlattım.

"Aman ağabey, o amigo, tehlikeli adamdır, para alma." "İyi de ben eşime, çocuklarıma ödeme yapıyorum, geziyi ben ayarladım, onun parasını niye biz verelim?"

Herif bedava geldi arkadaşlar. Bir de Pamparova Dağlarındaki otellere yerleşirken kavga çıkardılar. İki otele dağılmıştık. Bizim kaldığımız otelde akşam şov ayarladım. Selçuk-Rana Alagöz ve Grup Gündoğarken (İlhan, Burhan, Gökhan Şeşen) şarkılar söyledik. Şeşenler popüler bestelerinin sözünü değiştirip söylediler:

Olacaaak, olacaaak, olacak o kadaaar Fenerbahçe Botev'e koyacak o kadar...

Amigolar eğlencenin yapıldığı otelde değil de yandaki otele yerleştirilmiş olmaktan dolayı rahatsız oldular. Acenta sahibini hırpaladılar. Bu kargaşada eşim Birsen Alagöz mikrofonu kaptı ve "Noooluyor orada, ayıp değil mi? Ne biçim Fenerli, ne biçim Türksünüz siz, ben Beşiktaş taraftarıyım. Sizlerle Fenerbahçe'yi desteklemeye geldim. Burada Fenerbahçe maçında sizlerle beraber Türkiye'yi temsil ediyoruz. Utanın biraz!" diye bağırınca kavga bitti.

Aynı kişiler maç öncesi stadyuma toplu girişimizde müstehcen küfürler ediyorlardı.

"Arkadaşlar; hanımlar, çocuklar var aramızda, lütfen efendi olalım!" diye müdahale edince şu cevabı aldım:

"Getirmeseydin çocuklarını ulan! (yorum yok, siz yorumlayın)"

Konu futbol olunca aklıma geldi.

Yıl 1983. Fenerbahçeliler Derneği'nin yönetim kurulu üyesiyim. FB-GS maçında İnönü Stadı'ndayız. Tam fanatiklerin olduğu tribünün üst kat ön sırasındayım. Aşağıda hasta GS'li Salim Dündar (Deli Salim) yer

bulamamış bana bağırıyor:

“Selçuk yanında yer var mı?”

“Gel, ama burası Fener tribünü. Hareketlerine dikkat et, dayak yeme.” Geldi. İlk golü GS attı. Salim “goooooool,” diye bağırınca etrafımdaki amigolar:

“Selçuk Ağabey, bırak dövelim şu adamı” dediler.

“Salim, hemen terk et burayı, karışmam,” dedim. Anında kayboldu.

FB’nin bir maçı öncesi, kapalı tribünde vakit geçiriyoruz. Önümüzde oturan adam, etrafındakilere bir şeyler anlatıyor. O anda FB futbolcuları bize yakın bir kapıdan stadyuma girdiler. Bizim adam bağırdı.

“Cemiiiil, merabaaaa.” FB’li Cemil döndü, güldü ve el salladı.

“Ziyaaaa,” dedi. Ziya selam verdi. Havalara giren adam bizlere döndü:

“Bu Cemil ve Ziya’yı takıma ben aldırdım. Açtım başkana telefon, alın bunları, paranız yetmezse ben tamamlarım. Transfer parasının yarısını ben verdim.”

“Afferin aaabiii, helal olsun sana!” cevaplarıyla havaya giren adam konuştukça konuşuyor. 15 dakika hiç susmadı, konudan konuya geçti ama son sözü hepimizi kahkahalara boğdu.

“Aaabi biletler çok pahalı, kapalıyı 25 lira yapmışlar bilet alıp maça giremiyoruz!”

12 Aralık 1976. Zamanaşımına uğradığı için yazıyorum ve tüm Galatasaraylı arkadaşlarımdan özür diliyorum. Ankara Orduevi’nde asteğmen olarak görevdeyim. O akşam Ankara’da FB ve GS’nin özel bir maçı var. GS yöneticisi Turgan Ece’nin oğlu askerlik arkadaşım Murat Ece geldi:

“Hadi maça gidiyoruz.”

20 dakika sonra şeref tribününde Deniz Kuvvetleri Komutanı Hilmi Fırat Paşa’yla oturmuş laflıyoruz. Maça 40-50 dakika var. Murat koşarak yanıma geldi:

“Selçuk senin İngilizcen iyi değil mi?”

“Evet.”

“Çabuk gel, GS hocası Allison’un tercümanı gelmemiş, yardımcı ol.”

Biz dooooğru Galatasaray soyunma odasına. Allison taktik veriyor, ben tercüman.

Verdiği taktiği tercüme ettim ama şeytan (Rıdvan değil, esas şeytan) dürtmeye başladı. Karşı koyamadığım bir kuvvet beni Fenerbahçe soyunma odasına attı. FB’li oyuncu arkadaşım Nevruz’u bulup bana güvenen adamlara yanlış yapıp tercüme ettiğim taktiği ona söyledim ve haberi FB antrenörü Tomislav Kaleperoviç’e ulaştırdık.

Maç başladı, Bir süre sonra verilen taktik gereği Cimbom yanlarda çoğalır çoğalmaz FB ortadan geldi ve 1-0. Goller 2, 3, 4 olunca Murat yanıma geldi:

“Ulan i... Taktiğimizi ispiyonlamadın değil mi?”

“Yok yaaa, ayıp ettin oğlum, yakışır mı bize?” Ve maç Fenerbahçenin 6-1 galibiyeti ile bitti. Bu sonuçta benim etkim olup olmadığını bilemem. Hakikaten ilerideki yıllarda bu konunun muhasebesini çok yaptım. Bana yakışmamıştı. Fair-play yanlısı bir sporseverde FB aşkı daha baskın çıkmıştı. Bu arada şunu da söylemem lazım ki bu olaydan 8 sene sonra Fenerbahçeliler Derneği’nin bir yönetim kurulu toplantısında arkadaşlarımdan biri “Biz GS-Monako maçında Monako’yu tutarız,” diye konuşunca “Arkadaşlar, ben önce Türk’üm, sonra Fenerliyim. Yabancı takımlara karşı kim olursa olsun ben Türk takımını tutarım,” diyerek yönetim kurulundan istifa ettim.

Fenerbahçeliler Derneği’nden önce uzun süre Davutpaşa Spor Kulübü’nün Başkan Yardımcılığı’nı yaptım. Bir röportajımda Hürriyet muhabirine:

“Fenerbahçe Bulgar Mehmet’i Davutpaşa’ya versin, ben de tüm popüler sanatçı arkadaşlarımla bir FB gecesi organize edeyim.” demiştim. Bu haber yarım sayfa yayımlandı. Birkaç gün sonra Edirnespor - Davutpaşa ikinci Profesyonel lig maçımız var. Maç pazar günü. Bir gece evvel Gelibolu’da konserimiz var. Konser bitti. Ben orkestramı İstanbul’a yollayıp Gelibolu’da kaldım, sabah Çanakkale üzerinden gelen Edirne otobüsüne binip öğleye doğru Edirne’ye geldim. Bizim takım daha gelmemişti. Pazar günleri Edirne’de köylü pazarı kurulurdu. Pazarda mallarını satan köylüler, bir birahanede birer bira içip, videoda film seyredip vakit geçirirler, saat 14.00’e doğru da Edirnespor’un maçı varsa maça giderlerdi. Saat 11.00 civarı gidecek bir yer bulamayıp ben de bir birahaneye girdim. Köşede kuytu bir yerde ayakta bir bira, leblebi, fıstıkla vakit dolduruyorum.

Mallarını satıp bitiren pazarcılar salonu doldurmaya başladılar. Hem film seyrediliyor hem de biten bira bardaklarının etkisi ve tipik Trakya köylüsü şivesiyle sohbet koyulaşıyor.

Köylünün biri sordu:

“Abe bugün maçımız vaa mı beyaaa?”

“Var, var.”

“Kiminle oynayacaaaaaz bugün? Maç var,” diyen adamın aklına bir türlü Davutpaşa Kulübü’nün adı gelmiyor, düşündü, düşündü, etraf sessiz, onun cevabını bekliyorlar.

“Abe sakallı bir şopar vaaa ya, televizyona çıkar, şarkı söööler, işte onun takımıyla beyaaaa.”

“Tamam Selçuk Elagöz’ün takımı, Davutpaşa.” Kuytuda biramı içerken hiçbiri beni görmüyor. Ben ise gülmekten katılacağım, adamların dikkatini çekmemek için kendime çimdik atıyorum. İki saat sonra şeref tribününde Edirne Valisi’nin yanında maç seyrederken bar komşularım bana uzaktan el sallayıp:

“Selçuk aaabi, oş gelmişin beyaaa,” diye seslendiler.

Teşvik priminin şike olmadığını varsayarak Davutpaşa Kulübü ile ilgili son anımı anlatayım.

Sarıyer, lig lideriydi. İki hafta sonra birinci lige çıkacak. Sarıyer’in iki puan arkasından Düzcespor geliyor. Benim Davutpaşa’m sonlarda. Vefa Stadı’nda Sarıyer’le oynuyoruz. Yenilirsek küme düşme riskimiz doğuyor. Oyuncularımıza galibiyet primi verecek paramız yok. Maçtan iki gün önce gelen bir telefonla Polatlı Topçu Okulu’nda aynı bölükte askerlik yaptığım bir arkadaşım benimle görüşmek istediğini söyledi. Buluştuk. Konu maçlara gelince para sıkıntımızdan bahsettim. Arkadaşım:

“Zaten ben şenle bu konuyu konuşmak için geldim. Ben Düzceliyim. Siz Sarıyer’i yenerseniz Düzcespor’un şampiyonluk imkânı doğacak. Bu sebeple galibiyetiniz durumunda sizin kulübünüze ve sporcularına 300.000 lira (bir daire parası) prim vermeye hazırız. Para bir çanta içinde maça gelecek. Sizin bir arkadaşınız ile bizim yetkilimizin bacakları arasında duracak, galip gelirseniz çantayı sizin arkadaşınız alacak, Sarıyer’i yenemezseniz maç bitiminde çanta bizim arkadaşta kalacak.” Gel de kabul etme.

Maça çıkarken yönetim kurulu olarak galibiyet halinde bu paranın tümünün sporcularımız arasında bölüştürülmesine karar verdik. Soyunma odasında anons ettik:

“Arkadaşlar, Sarıyer’i yenin, 20'şer bin lira priminiz yanımızda, maç bitimi hediye.” Çocuklar şaşırdı, çünkü o ana kadar hiçbiri 20.000 lirayı yan yana görmemişti. Ben, Rana’nın kocası, bateristimiz rahmetli Taylan Kök’ü görevlendirdim. Taylan maçı sağ bacağına dayalı, içinde 300.000 lira olan çantanın heyecanı ile seyretti. İlk devre 0-0, biz bastırıyoruz ama bir türlü gol gelmiyor. Şutumuz auta gidince, “Aaaahhhhh” sesleri, ağzımızdan daha içten çıkıyor. Bildiğimiz bütün duaları onar kez okuyoruz! Arkadaş son dakikada (genelde hep öyle olur), Sarıyer bize bir gol attı. Maç 0-1 bitti, adam çantayı aldı, gitti, gidiyor, haaayırrr, olmamalı, vayyyy beee, tuhhh beeee! Arkasından bakakaldık.

Siz hiç 30.000 kişi, yani 60.000 göz ve en az 7-8 TV kamerası karşısında işediniz mi? Ben yaptım, nasıl mı? Anlatayım.

Türk Kalp Vakfı Başkan Yardımcısı’ydım. Nisan ayında kalp haftalarını kutluyoruz ve bu kutlamalar çerçevesinde, popüler sanatçılar ve eski meşhur sporculardan oluşan iki takım arasında bir gösteri maçı organize ediyorum. Bu maç o haftanın FB, BJK veya GS maçları öncesinde oynanıyor. Hatırladığım kadarıyla kadroyu sayayım:

Lefter, Alparslan, Osman Arpacıoğlu (FB), Tezcan (BJK), Basketbolcu Efe, İbrahim Tatlıses, Cem Karaca, Fedon, Coşkun Sabah, Kerem Yılmazer, Enis Fosforoğlu, Burhan-Gökhan Şeşen, Ersan Erdura, ben, Sezen Cumhur Önal, Selahattin Duman, Fatih Erkoç, Osman Yağmurdereli, Günay Tuncel (Günay Restoran sahibi) Koral Sarıtaş vs. Sahaya çıktık, Beşiktaş-İstanbulspor maçı öncesi oynayacağız. Saat henüz erken. Stadyum biraz dolsun diye vakit geçiriyoruz.

Benim tuvalet ihtiyacım geldi, soyunma odasına doğru yöneldim, sahaya çıktığımız kapı kapalı. Sahadan çıkış yok, otuz bin kişi bize bakıyor, naaaapıcaaaz?

Dikkati çekmeden yavaşça saha kenarına çıkıp kale direğinin yanında yere oturdum. Elimdeki Futbol topunu iki dizimin arasına sıkıştırıp pozisyonu sotaladım, şortumun paçasının arasından gerekli tertibatı alarak 30.000 kişi ve 60.000 göze görünmeden çimleri sulayıp ayağa kalktım. İnönü Stadının deniz tarafındaki numaralı tribüne bakan sol direk civarındaki çimler sararmışsa benim yüzümden, gür çıkıyorlarsa benim sayemde.

EN ÇOK KIZDIĞIM VE DEĞİŞMESİ GEREKEN ŞEYLER

Göbek adı.

Hayatta hiçbir işe yaramaz, bazen zorluk çıkarır. Öldüğün gün ailenin gazeteye verdiği ilanda göbek adını da yazdırdıkları için en yakın arkadaşların bile okudukları ismin senin olduğuna uyanamazlar, çünkü 50-60 yıldır Kemal Soysal diye tanıdıkları arkadaşlarının adı ölüm ilanında Mustafa Kemal Soysal diye geçer. Ben bu sebeple 30 yaşında iken Abdullah olan göbek adımı mahkemeye müracaat ederek (iki şahitin hakime, biz kendisini Selçuk diye tanırız demesi sonrasında) sildirdim. Geçtiğimiz hafta vefat eden tek ve öz halam Türkan Demirtaş'ın da göbek adının Fatma olduğunu öldükten sonra oğlu Dr. Murat'ın verdiği gazete ilanından öğrendim. Bilsem müdahale edip ilana yazdırmazdım.

İstiklal Marşı'mızı milli maçlar öncesi Türklük hislerimiz kabararak gırtlaklarımız patlarcasına söylerdik. Bir süredir (milli bütünlüğü sağlamak amacıylaymış) her maç öncesi milli marş okunuyor, her kafadan bir ses çıkıyor, ritm birbirine giriyor, fanatik futbolseverler ayağa kalkmaya bile üşenerek bir an evvel bu seremoni bitsin ve maç başlasın arzusuyla isteksiz söyleyince insan kendi milli marşından da soğuyor. Futbolumuzu yönetenlere sesleniyorum. İstiklal Marşı'mızı sadece milli maçlar öncesi söyleyelim.

Bu konu ben bu satırları yazdıktan bir ay sonra yazılı ve görsel basında ele alındı. Ben sonradan yazmış gibi olmayayım. 4-5 yıl önce Futbol Federasyonu Başkanı seçimleri öncesinde Ayhan Bermek'in tanıtım toplantısında bu konuyu gündeme getirmiştim. Başta milli kalecimiz Turgay Şeren olmak üzere birçok kişi bana hak ve destek vermişti.

Tabuta Türk bayrağını sarmak. Eskiden sadece vefat eden asker, subay ve şehitlerin tabutu cenaze töreninde bayrağa sarılırdı. Şimdi canı isteyen yapıyor. Yanlış!

Bez afişler. Hiç kimse oyunu daha fazla afiş asıp masrafa ve görüntü kirliliğine sebep olan partiye vermez. O zaman her bayram, kandil, kurtuluş günü, takımın üst lige çıkması, devlet büyüğü veya parti başkanının ilçeyi ziyaret edişinde o ilçedeki tüm siyasi partilerinin bez afişlerle caddeleri donatması çok saçma ve ekonomimize de zarar.

Hatta bir gün Sarıyer'deki bir siyasi partinin ilçe başkanı bir Anadolu kulübünü üst lige çıktığı için bez afişlerle kutlamıştı. (Sarıyerlileri alakadar etmez kardeşim, istiyorsan git o şehirde as afişini) Belediye Başkanı halk konseri organize ediyor. Solist Ahmet Özhan'ın sol başta küçük bir fotoğrafı var, sağ başta Başkan Bey'in fotoğrafı iki misli büyük, sanki assolist kendisi. 23 Nisan'da asılan afişlerde Belediye Başkanı küçük çocukları kucağına oturtmuş, bayramlarda ise yaşlı bir teyzenin elini öperken çektirdiği fotoğraflarla ilçeyi donatıyor. Sağ olsun!

Sarıyer'den Levent istikametinde her üst geçitte boydan boya afişler:

"SÖZ VERDİK YAPTIK" (Tabii yapacaksın, senin görevin, bunun için para alıyorsun). Bilmem kaç tane alt geçit, üst geçit, otopark, yan yol, kavşak yol düzenlemesi yaptık, yaptık, yaptık. Şehirde dolaşan üstünde Büyük Şehir Belediye Başkanı'mızın büyük resmi olan minibüsten broşür dağıtılıyor ve anons yapılıyor:

"137 tane kavşak yaptık, İstanbul trafiğini rahatlattık." Anladık sayın Başkan çok şey yapmışsın da anlamadığım bir şey var, sen bunları yapmadan önce Sarıyer'den Levent'e 20 dakikada giderken şimdi neden 2 saatte gidemiyoruz?

Yenikapı tren istasyonunun yanındaki üst geçitin yüksekliği yetersiz olduğu için haftada en az bir kez yabancı plakalı tırlar geçide çarpıp parçalanıyor. Paramparça buzdolapları, arabalar ortalığa dağılıyor. Yolları defalarca kazıp yeniden dolduran yetkililerin aklına üst geçidi yükseltmek gelmiyor. Tamam belki bu zor. Peki burada yolu 30 cm alçaltmak da mı gelmiyor akıllarına? Gar Gazinosu'nda ülkemize gelen turistlere şarkı söylerken büyük bir gürültü ile gazino sallanıyor, anlıyorum ki bir araç üst geçide çarpmış, yazık...Ayrıca siyasi partilerin araçla dolaşan ekipleri çok komik. Sizin önünüzden geçerken sadece:

"Sayın İstanbullular" sözlerini duyuyorsunuz ve her 100 metrede bir:

"Partimizin..."

"Başkan adayı..."

"Bekliyoruz." gibi birer kelime duyup hiçbir şey anlamıyorsunuz. Bir cümleyi söylerken 500 metre gidiyorlar. Dur da konuş evladım.

Kadıköy yakasında oturup Avrupa yakasında çalışanlar. Bize çok borcunuz var.

Haftada 5 gün x 52 haftada 260 gün x 10 yılda 2600 gün işe giden bir Avrupa yakası sakini, sizlerin köprü yollarında tıkadığınız trafik sebebiyle sabah ve akşam birer saatten 2600, günde (10 yıl çalıştı varsayıyoruz.) 5200 saat yani 241 koca gün kaybetmiş oluyor. Bu da 8 ay yapar. Tabii buna Maslak'ta yolu kapatan servis arabalarını binalarının bahçesine sokmayıp anayolda bekleten büyük holdingler de ortak oluyor.

Cumhurbaşkanı, Başbakan geçecek diye anayola çıkan tüm yan yolları çok önceden kapatıp insanları saatlerce bekleten zihniyet. (Sevgili kardeşim Burhan Şeşen'in oğlunun cenazesine bu yüzden 3 saatte gidebildim.)

Sokak lambalarının yanmaması, yanınca da sadece kendini aydınlatması.

Büyükdere'deki askeri birliğin girişinde (Sahil Güvenlik Komutanlığı.) "Denizi kirletenleri 158 numaraya telefonla bildirin" yazısının hemen yanından, dünyanın iki kıtasını bağlayan en değerli yeri Boğaz'a lağım akması ve kedi büyüklüğündeki farelere sebep olması, semt esnafının da bu fareleri yemek artıklarıyla beslemesi (Sarıyer Belediyesi'ne şikâyet ettim.)

Yüksek seçim kurulunca seçim öncesi açıklanan adaylık şartlarında evvelce suç işlemiş kişilerin nasıl aday olabileceği şıkkının büyük yer kaplaması, 450 milletvekili sayısını 550'ye çıkarırken kimsenin karşı çıkmaması, milletvekilinin milletten daha iyi şartlarda emekli olması, hiçbir özel ve resmi sigorta, üyelerinin diş tedavi masraflarını karşılamazken, milletvekili ve yakınlarının implant (diş ekimi) masraflarının dahi karşılanması.

Ayrıca Gazoz Sevmeyenler Derneği'nin kurucusu olmak için bile istenen sabıka kaydı, milleti yönetmek isteyenlerden istenmemekle birlikte, evvelce suç işlemiş kişiler milletvekili olamamalı, yok mu ülkemizde temiz, suçsuz 550 kişi?

Sporda takımların haberlerinin Efeler, Panzerler, Portakallar, Boğalar, Tarzan (Manisa), Horoz (Denizli), Yiğido (Sivas), Dadaş (Erzurum) adı ile verilmesi, Türkcell Süperlig, Beko Basket Ligi, Bank Asya 2. Ligi, FB Ülker, GS Cafe Crown, BJK Colaturka gibi adlarla asırlık büyük takımlarımızın adının değiştirilmesi, çubuklu Sarı lacivert ve sarı kırmızı formalarını gören rakiplerin ayağını titreten FB ve GS'nin beyaz, siyah veya turuncu formayla sahaya çıkarılması, maç naklinde topu havaya diken futbolcu için "Topa yükseklik kazandırdı." denmesi, "Top kale çizgisini geçti mi?" diye o anı tekrar gösterirken

tam kale çizgisine gelen yere reklam koyan TV yöneticileri, rakip kaleye şut çekeceği anda kendi kalecisine kadar geri paslarla geri gelen, gereksiz itirazlarla kırmızı kart yiyen sporcular. Maçın bitmesine birkaç dakika kala "Maçı kim kazanacak, yaz 2536'ya yolla, 5 kişiye 10 liralık hediye vereceğiz," diyerek binlerce kişiye mesaj çektiren zihniyet.

'Avusturya Wiin' diye okunması gereken takımın adını yazıldığı gibi. 'Vien', sporcuların isimlerini lisan bilmedikleri için yanlış telaffuz eden kişileri aynı TV'de çalışan ve bunun yanlış olduğunu anlayıp da ikaz etmeyen TV çalışanları (özellikle haber bölümündeki lisan bilen meslektaşları)

Bugün (4 Nisan 2009) gazetemin spor sayfasında bir haber başlığı:

"Leopar timsaha yuvasında av oldu 0-2."

Anlamadınız mı?

Çok kolay Bursaspor, Ankaraspor'u Ankara'da 2-0 yenmiş. Biraz pratik zekâlı olmazsak bu kadar basit şeyleri anlayamayız canım.

Konuşmalara Sayın Bakan'ım, Sayın Milletvekili'm, Sayın Vali'm, Sayın Belediye Başkan'ım diye 1000 kişilik bir kitle karşısında ön sırada oturanları saymadan söze başlayamayan konuşmacılar.

Sabah trafikte işe gidip akşam yorgun eve dönen insanlara psikolojik tokat atmak için Zincirlikuyu mezarlığı giriş kapısı üstüne "Her canlı ölümü tadacaktır." (bunu hepimiz biliyoruz da her gün suratımıza vurmanın ne âlemi var) yazan yetkililer.

17 Ağustos depreminde yakınlarını kaybeden, yaralanan, büyük psikolojik travmalar geçirip "deprem"kelimesini duyunca tüyleri ürperen insanların oturduğu semte giden otobüslerin üzerine "TAKSİM-DEPREM KONUTLARI" yazan ileri zekâlı insanlar (Bu semte "İkinci Bahar""Mutlu Evler" gibi başka isim konabilir). Otobüsü gören herkesin siniri ve morali bozuluyor.

Hürriyet'in her gün 2. sayfasında "Dünün galibi Kanal D'deki veya Star'daki şu programdı" ve aynı günkü Sabah gazetesinde de "Dünün galibi ATV'nin şu programıydı," diyerek kendi gruplarının reklamını yapmaya ihtiyaç duyulmasına, kendi gruplarındaki plâk şirketine albüm yapan sanatçılardan biri öksürse "Dün meşhur sanatçımız Leyla yeni albümünü okumaya giderken iki kez öksürdü" diye albüm haberi yapılmasına.

20 Nisan 2009 haftasında bir gün yine gazetemin 2 veya 4. sayfasının sağ üst köşesinde 2. sütunda Seval Tan'ın resmi ve yazının başlığı şöyleydi: "Seval Tan'dan Büyük Jest" acaba hangi fakire yardım etmiş, düşüncesiyle yazıyı okudum:

"Seval Hanım MP3 adlı grubun bir bestesini çok beğenmiş ve kendi albümünde okumak istemiş. Eser sahibi olan MP3 grubu üyeleri buna izin vermemişler ve solistimiz onlara jest olsun diye o parçayı okumaktan vazgeçmiş. Neresi jest bunun yahu, eserin sahibi izin vermedikten sonra oku da görelim başına gelecekleri. Genç muhabirler işte böyle asparagas haber üretiyorlar. Cık, cık, cık...

Ama bu arada helal olsun sana Hürriyet yazarı Kutlu Özmakinacı.

Kendi yayın grubunun firmasına albüm yapan ve üstelik albümü kısa sürede liste başına yükselen albüme 5 yıldız değil de, kendi fikrin ve yorumun olarak 3 yıldız verdiğin için senin yazarlığına ve tarafsızlığına 5 yıldız veriyorum. Bravo!

Ayvalık civarında cep telefonuyla İstanbul'daki kızımı aradıktan sonra fatura geldiğinde bu konuşmanın yurt dışı konuşma olarak sayılıp fazla para alınmasına (Yunan Adalarındaki sinyaller bizimkini bastırıyor, aynı zamanda Ege Bölgesi'nin bazı yerlerinde Yunan radyoları Türk radyolarından daha net dinleniliyor.)

Kitabımı bitirdikten sonra bana gelen bir telefon buraya bir ilave yapmamı zorunlu kıldı.

Cep telefonumun bağlı olduğu T...'den bir telefon geldi. Bilmem kaç dakika bedava konuşma kazandığım bildirilirken ben de yukarıdaki olayı anlattım. Cevap çok komikti:

"Kabahat sizde. Telefonunuzu yurt dışına kapatsaydınız bu olay olmazdı. Demek ki seyahatlerde Çanakkale'de telefonumuzu yurt dışı konuşmalara kapatıp Bergama'da açtırmalıyız.

Bankalarıma kızıyorum. Ülkemin en büyük bankalarından ikisiyle 40 yıldır çalışıyorum. Çok şükür hiçbir senedim protesto olmadı, hiçbir çekim karşılıksız çıkmadı. Kredi kartlarımın ortalama limitleri 20.000 TL civarında. Bir bankam telefonuma mesaj yollamış:

"Siz özel müşterimize kefilsiz düşük faizle 7.000 TL'ye kadar kredi verebiliriz. İstiyorsanız 'Kredi' yazıp 3524'e (rakamı atıyorum) mesaj çekin." Yazdım yolladım. 5 dakika sonra cevap geldi:

"Kusura bakmayın, yaşınız yüzünden kredi veremiyoruz."

Be Allah'ın bankacı kulu!

Madem yaşım tutmuyor, niye teklif yaptın?

7.000 TL'yi yaşlıyım diye bana vermiyorsun. Senin bankanın elimdeki kredi kartının limiti 20.000 TL.

Yıllardır, her ay, kredi kartımın borçlarının hepsini kapatmışım, Miles and Miles programınızda uçuş ve harcamalarımla, eşimle birlikte 200.000'e yakın mil toplamışım, bankanızdan aldığım Visa'nın limiti 10 milyarın üzerinde, bana 7.000 TL borç vermek için, yaşın geçmiş diyorsun. Ülkemizde zimmetine trilyonlar geçirmek suçuyla evinde hapis tutulan, sonrasında yaşlı ve hasta olduğu gerekçesiyle affolunan 83 yaşındaki eski siyasi lider yeniden siyasete soyunuyor, ülkeyi yönetmeye talip oluyor ve en az birkaç milyon seçmenim onun partisine oy verecek ve kimse buna bir tepki göstermiyor. (Bu şikâyetim bankama değil, kim üzerine alınırsa ona!)

Diğer, çok büyük bankam da telefon mesajı çekmiş:

"25 TL'lik puan kazanmak için 'KGQ2D7' (atıyorum) yaz 3545'e yolla, boş yok."

3 kez mesaj yolladım. Cevapları geldi:

"Mesaj başarısız."

Aa, benim canım kardeşim! Ben 25 liralık puanı hak etmişsem bunu bana bildir, niye mesaj çektirip masrafa sokuyorsun, telefon şirketlerine para kazandırmaya mecbur musun?

Resmi kuruluşlar arası yazışmalara verilen önem ve istek sonucu gece saat 02.00'de bile hiçbir arabanın girip çıkmadığı bazı Orman Bölge Müdürlüğü, Askerlik Dairesi gibi yerlere kırmızı trafik ışığı koyup insanları bekleten zihniyete çooook kızıyorum.

Ayrıca özel bir lafım da kız çocuklarını okutmayıp cahil bırakan babalara:

"Bunun dini inançla hiç alakası yok, bunu bilin."

Ayrıca, çocuğu annesi yetiştirdiği için, cahil kadınların çocuklarının hayatta işleri zor. En önemlisi eşleriniz ve kız çocuklarınız hastalandığı zaman erkek doktorlara gitmeyip kadın doktor, diş doktoru ararsınız. Kimse sizin gibi kızlarını okutmasa, kadın doktor zor bulursunuz. Tamam mı?

Ayrıca trafik kazalarında ölümlerin minimuma inmesi için yetkililere bir önerim var. Araçların belli aralıklarla muayene edilmesi esnasında aranan çekme halatı, reflektör, takozdan daha önemli bu konu.

Ehliyet sahibi sürücüler beş yılda bir, bir günlük kursa sokulup aşağıdaki konularda tekrar eğitilmeli:

1) Ambulans, itfaiye gibi geçiş üstünlüğü olan araçlar yol istediği zaman arkasına geçip hızla gitmek değil kırmızı ışık yansa bile, durmayıp ileride ilk müsait yerde sağa çekip yol vermeleri gerektiği, en sağdaki araçların durup, sol şeritlerdekilerin aradaki boşluklara girmesine imkân vermeleri gerektiği.

2) Önde giden araç ile aradaki mesafeyi süratin her 15 kilometresi için bir araç boyu olarak korumak gerektiği, dolayısı ile öndeki aracın poposuna yaklaşıp onun sürücüsünü huzursuz etmenin bir marifet olmadığı.

3) Sinyal vermenin anlamının; saptım, değil sapacağım, demek olduğu, yani şerit değiştirmeden bir süre önce sinyal verilmesi gerektiği ve sinyali karşımızdan veya arkamızdan gelen araca verebileceğimizi önümüzdeki araca sinyal verip önüne geçmenin yanlış olduğu.

4) Minibüs ve taksilerin geçiş üstünlüğünün olmadığı konuları herkesin kafasına vura vura öğretilmeli.

ASRIN KATİLİ SİGARA

Sigarayla 10 yaşında tanıştım. Okulun tuvaletinde hademenin oğlu Şükrü bana mentollü bir Çamlıca sigarası verdi. Ben sigaranın içe çekildiğini bilmiyordum. Üfledim. Ama ona rağmen çok kötü bir koku geldi. O günden beri ağzıma sürmem. Babam günde 2 paket Yenice sigarası içerdi. Ve katili de sigara oldu. 1984 Mayısı'nda kalp krizi geçirdi. Haseki Hastanesinde yatarken kalbi durdu. Şok ile 4 dakika sonra kalbi yeniden çalışmaya başlamış, vücudunun tüm organları tekrar hayata dönmüş; ancak akciğerleri çok yıpranmış olduğundan iflas etmiş. İki gün sonra bu sebeple babamızı kaybettik. O gün sigarayla savaşmaya karar verdim. Sigarayla Savaşanlar Derneği'nin kurucu ve ilk başkanı oldum. Tüzüğümüzün ilk maddesini de şöyle yazdırdım:

"Sigarayla Savaşanlar Derneği'nin amacı, insanlığın en büyük düşmanı olan tütün ve mamullerinin son molekülleri dünyadan yok olana kadar bu zehirle, üretenlerle, pazarlayanlarla mücadele etmektir."

Babam gibi çok sevdiğim birçok arkadaşımı (Esmeray, Ergun Özer, Bateristim Engin Yörükoğlu gibi) sigaraya kurban verdim. Ben de özellikle 1984'ten beri her gece yaptığım sahne çalışmalarında dumanaltı olduğum için ülkemizde her yıl sigara sebebiyle ölen 10.000 pasif içici arasına girmemeye çalışıyor, devamlı akciğer tedavisi oluyorum.

Kayınpederim Tahsin Bey zincirleme sigara içermiş (chain-smoker). Sıhhi tesisat ustası olarak Haseki Hastanesi'nin morgunda bakım yaparken yere oturmuş, üstü başı kül, ağzında sigara ile onu gören bir doktor, yanına çağırmış ve otopsi yapmakta oldukları sigara sebebiyle ölmüş bir hastanın simsiyah ciğerini ona göstermiş, sonra bıçağın tersiyle ciğerin içini kazıyarak alttan çıkan pembe rengi göstermiş. Bunu gören Tahsin Uygun elindeki son sigarasını atmış ve 30 sene sonra sigara içmediği halde röntgenini gören doktor sigarayı bırakmasını söylemiş.

Diyarbakır'da turnedeyiz. Yıl 1980. Dilan Sineması'nda konser veriyoruz. Salon dumanaltı, perde açıldı. Ben ilk şarkımda öksürmeye başladım. Gördüğüm manzara şuydu. Sinemanın yan duvarındaki bir afişte sigara içmenin Belediyece yasaklandığını yazıyor ve o afişin altında da resmi giyimli bir belediye memuru sigara içiyor. İlk şarkımı zor bitirdim ve en önde protokol sırasında oturan Belediye Başkanma sordum:

“Sayın Başkan, afiş asmışsınız, sigara içmek yasak,” diye ve afişin altında memurunuz sigara içiyor.”

“Selçuk Bey, film oynarken görüntüyü bozduğu için yasak ama konserde serbest.” Cevap bulamadım.

Boğaziçi Üniversitesi’nde yeni bir ders konacağı haberini aldık.

“Gençlerin sigaraya 18 yaşından önce yaklaşmamaları amayla konulan bir ders ve sigara firmaları bu dersin konulması için 100.000 dolar sponsorluk yapmışlar. Prof. Orhan Kural ve dernek yönetim kurulu üyeleri Dekan Bey’i ziyaret ettik. Dekan tutturdu dersi okutacağım diye. Biz ise şöyle bir savunma yaptık:

“Sayın Dekan. Bu ders gençlere 18 yaşma kadar sigaraya yaklaşmamalarını öğretiyor ama 18 yaşına gelen gençler artık içebilirim, moduna girecek. Oysa biz hiç kimsenin sigara içmemesi gerektiğini savunuyoruz. Bu konuda Cumhurbaşkanı’mıza kadar gittik ve ders kaldırıldı.

Bir gün Levent Çarşı’da alışveriş yapıyorum. Prof. Bingür Sönmez aradı:

“Selçuk ağabey, acele Memorial Hastanesi’ne gel, seni kapıda karşılayacaklar. Başka hiçbir açıklama yapmadı. 15 dakika sonra hastane kapısında karşılandım, hemen ameliyathanelerin olduğu bölüme yönlendirildim. Bir odada soyunup steril kıyafetler giydirilip ameliyathaneye alındım. Bingür Hoca bir hastanın göğsünü açmış ameliyat ediyor. Kalbinin atışlarını görüyorum.

“Hoş geldin ağabey. Bak sana ne göstereceğim. Bu benim çok iyi arkadaşım, kendisini ikinci kez ameliyat ediyorum ve suratına söyledim, sigara içmeye devam ederse bir daha ameliyat etmeyeceğim,” dedi. Bingür Hoca eldivenli ellerini hastanın göğüs çukuruna sokup çeşitli uzuvları kenara itip hastanın akciğerini ortaya çıkardı. Gördüğüm sanki üstüne 50 tane sinek konmuş bir pembe tabak idi.

Bu ciğerin dış görünüşü, içini açınca simsiyah kurum çıkacak, sözlerinden sonra midem bulandı, ameliyathaneyi terk ettim. Güzel insan Bingür Hoca’ma flüt dersi verdiğim için ben de hocaların hocası olmuş oldum.

Gaziosmanpaşa Belediye Başkanı “Sigaranın Gerçek Yüzü” adlı bir panel düzenlemiş. Bana ve diğer panelistlere birer plaket yaptırmış, ama işinin bizden çok olduğunu sandığı için kendisi panele gelmemiş,

kendisini temsilen bir belediye meclis üyesini görevlendirmiş. Salonun ilk 3 sırasında erkekler, arka sıralarda da kadınlar haremlik-selamlık ayrılmışlar. Açılışı yapan yetkili (?) , ilçede bira satışının yasaklanacağını söyleyerek söze başladı ve isimlerimizi okumadan sözü bize verdi.

“Sayın ev sahibimiz beyefendi!” diye söze başladım. Panelimizin konusu bira ve alkol değil, tütün ve sigara. Ama size de bir cevap vermek istiyorum. Bira satışını yasaklamak çözüm değil, siz gençlere içki içmemeleri gerektiği, alkolün zararlı etkileri konusunda toplantılar yaparsanız daha iyi netice alırsınız. Ama bakkallarda bira satışını yasaklarsanız, akşam TV karşısında bira içmek isteyen kişiler başka semtlerden biralarını tedarik edecekleri gibi “Acaba içkim biter de başka bulamazsam” diye daha çok miktarda bira alıp evlerine geleceklerdir. Gelelim sigara konusuna, dedim ama salonda elinde sigara ile gezen, giyim ve görüntülerinden dini inançları her şeyin önünde olduğu anlaşılabilen 2-3 kişi dikkatimi çekti.

“Arkadaşlar şarap içer misiniz, domuz yer misiniz?”

“Haşaaaa, günah!”

“Tabii günah, kutsal kitabımızda yüce Tanrı yasaklamış, pekiiii, sigarayı neden içiyorsunuz?”

“Yasak değil.”

“Tabi değil, çünkü kutsal kitabımız 7. yüzyılda gelmiş, ama sigara dünyaya yüzyıllar sonra, 1492’de Amerika’nın keşfinden sonra Kristof Kolomb’un gemicileri tarafından getirilmiştir. Gemiciler Amerika’da Kızılderililerin ağızlarından bir şey alıp burunlarından duman çıkardıklarını görünce biz bunu İspanya’ya, Portekiz’e götürsek ne biçim hava atarız,” diyerek gemilere yükledikleri tütünleri İspanya’ya getirmişler.

Allah olmayan bir şeyi yasaklasa nedir bu, denecek, anlaşılmayacaktı. Ancak kutsal kitabımızda intihar etmek, kendi vücuduna zarar vermek en büyük günah olarak gösterilmişse de siz bunu anlamak istemiyorsunuz,” dedim

Sigara için çok sıfat duydum, ama en güzelini Stephan King’in yazdığı ‘Misery’ adlı bir tiyatro oyununda sevgili Dilek Türker söyledi:

“Kanser çubuğu.”

Zengin sigara firmalarına karşı savaşırken kendimizi

yeldeğirmenlerine karşı savaşan Don Kişot'a benzetiyorum. Sigaranın reklamı yasaklanınca ellerinde kalan büyük meblağ ile filmlere, tiyatrolara sponsor oldular. TV'de seyrettiğim yabancı filmlerde hemen sigara sponsorluğu olup olmadığını anlıyorum.

Sevgili Orhan Kural bir ara Sylvester Stallone'nin bir filminde beş ayrı sahnede elinde sigara ile görünmesi karşılığında 500.000 dolar para aldığının sözleşmesinin fotokopisini gördüğünü söylemişti.

Sevgili Cahit Berkay yıllarca içtiği sigarayı bırakmış, uzun süre içmemişti. Cem Karaca'nın öldüğü haberi ile hemen Cem'in evine giden Cahit farkına varmadan birisinin yakıp ağzına tutturduğu sigara yüzünden uzun süre daha sıkıntı çekti. Sigara içenler sıkıldıkları, sevindikleri, heyecanlandıkları anda sigara yakınca rahatladıkları için birisi kafasına göre Cahit'e iyilik yaptığını sandı.

Silivri'de önümüzde giden bir araba takla attı. Durup içindeki aileyi dışarı çıkardık. Orada bulunan bir sigara tiryakisi hemen bir sigara yakıp kazazede adamın ağzına verdi. Öksürmeye başlayan adam sigarayı yere tükürerek:

"Neden verdiniz bunu bana? Ben sigara içmem ki," dedi. İşte tiryakilerin yanlış bildikleri konu bu. Sigara amaç değil, araç...Yani insanları rahatlatan sigara değil. Nikotin ilk nefesten 10-15 saniye sonra beyine gidiyor ve uyarıyor.

"Endorfin (mutluluk hormonu) salgıla da vücut rahatlasın. Beyin de endorfin salgılıyor. Rahatlamanıza vasıta olan nikotin ise beyne her gittiğinde binlerce beyin hücrenizi öldürüyor.?

"Duman Avcıları" adlı izcilik grubunu tüm okullara yaydık. Ben de "Duman Avcıları Marşı"nı besteledim. Çocuklarla çektiğimiz klip ve eğitici bilgilerden oluşan TV programlarını RTÜK tüm TV'ler tarafından yayımlanmasını zorunlu kıldı. TV'ler bu programları gece yarısından sonra reytingi olmayan saatlere koydular. Faydası şu oldu, Türkiye'de saat 03.00 iken Amerika'da saat akşamüstü 6-8. İşten çıkıp eve gelen her Türk, Türk TV'lerini açıyor ve benim şarkımla baş başa kalıyor. Son gittiğim Amerika gezisinde özellikle Miami civarındaki Türkler beni görünce ellerindeki sigaraları arkalarına saklamaya başladılar. Hatta Fort Lauderdale'de birkaç vatandaşa da telkin ve sohbetle sigarayı bıraktırdım.

Bozcaada'dayız. Yemekte yan masada oturan bir ada yerlisi bana:

"Ağabey, sizin sayenizde 59 yaşında 45 yıldır içtiğim sigarayı bıraktım. Biz ailece üzüm ve şarapçılık yapıyoruz. Ben şimdi üzümün

tadını aldım, meğer yıllarca üzüm diye sunta çiğniyormuşum," dedi.

Dünya Sigarayı Bırakma Günü'nde dernek yönetim kurulu ve duman avcısı çocuklarla o zamanki İstanbul Valisi Erol Çakır'ı ziyaret ettik. Tek sıra halinde 20 kişiyiz, Vali Bey sırayla hepimizi yanaklarımızdan öptükten sonra aramızda bulunan ama bizim gruptan olmayan bir genci öptü ve itti:

"Sen benim korumamsın yahu, seni niye öptüm?"

Şu anda Türkiye Sigarayla Savaşanlar Derneğinin Onur Kurulu Başkanı ve tabii yönetim kurulu üyesiyim, hayatımın sonuna kadar da sigarayla savaşacağım. Bugüne kadar da binlerce insana verdiğim konferanslar ve derneğimizdeki Lüxopunktur cihazı ile sigarayı bıraktırmadaki katkım dolayısıyla mutluyum. Ama açıkçası en büyük düşmanım sigara bizim Amiral gemisini vurdu. 20 gündür 6 saatte bir hastaneye gidiyorum. Oksijen ve buharla birlikte kortizon çekiyorum ciğerlerime, 28 tane antibiyotik aldım, 10 kez iğne ve 2 aşı oldum. Yıllarca sahnelerde dumanaltı olmuşum ve pasif içici olarak akciğerlerim bayağı zorlanmış. Allah beterinden saklasın.

Dünyanın hangi medeni ülkesine giderseniz gidin sınırdan girerken gümrükten 2 kartondan fazla sigara geçirmeniz yasaktır. Türkiye'ye girerken iki kutu (250 gram) fazla çay almak yasak olup tam 6 karton yani 60 paket sigara sokmak serbesttir. Kendini uyanık zanneden ve zevki için bu maddeyi gümrük kanununa koyduran milletvekili inşallah şu anda akciğerinden rahatsızdır.

TRT'YE KAFA TUTAN BESTECİ

Çok yumuşak başlı olduğum için insanlar beni daima kullandılar. Ayıp olmasın diye hakkımı aramadığım zamanlar oldu. Ama bir tanesinde dayanamadım.

1990 yılında devletin televizyonu TRT ve Türkiye'yi Tanıtma Vakfı TÜTAV birlikte ananevi bir uluslararası müzik yarışmasını "Anadolu Hafif Müzik Beste Yarışmasını" başlattılar, ama ikincisini yapamadılar, ilk yarışma aynı zamanda son yarışma oldu.

Şartnameye göre müzik grupları Anadolu müziğinin motifleri ile yapacakları bestelerle yarışmaya katılacaklardı. Birinciye 10.000 dolar, ikinciye 5.000 dolar, üçüncüye 3.000 dolar ve 2-3 adet mansiyona da 500 dolar ödülü, TRT'de derece alan şarkıların yayımlanacağı bir programda vermeyi taahhüt ettiler. Kesin ilk üç dereceye gireceğime inandığım için bestem "Anatolian Music" adlı parçayı stüdyoya girip kardeşlerimle çaldık, seslendirdik. Netice açıklandı.

İlk üç dereceye girecek kalitede parça bulunamadığı için Selçuk Alagöz'ün "Anatolian Music" adlı bestesi ve bir parça daha mansiyon ödülü olarak 500 dolar kazanmıştı. Bizim parçamızın kayıt masraflarını bile karşılamazdı bu para. 20-30 gün bekledim. Çıt yok. TRT ve TÜTAV yöneticilerine telefon açtım. Cevapları şöyleydi:

"Siz bize bir hesap numarası verin, paranızı yollayalım." O anda tansiyonum herhalde 1500'e çıkmıştır (15 değil).

Doooğru İstanbul'un popüler noterlerinden arkadaşım Erkan Vardar'ın ofisine gittim ve şu ihtarı çektim.

"Yarışma şartnamenizde ödüllerin TRT'de bu parçaların naklen yayımlanacağı bir programda verileceğini taahhüt ettiniz. 10 gün içinde bu programı gerçekleştirmediğiniz taktirde, avukat masrafları tarafınıza ait olmak üzere, dava açma hakkım vs. vs. vs."

Milliyet gazetesinin hafta sonu ilavesindeki müzik köşesinde sevgili arkadaşım Haluk Aktar bir sayfa yer verdiği habere şöyle başlık atmıştı:

"TRT'ye Kafa Tutan Besteci."

Bu ihtarı çektikten 34 gün sonra telefonum çaldı. Karşıdaki ses:

“Selçuk Bey, ben TRT avukatlarından bilmem kim. Noterden ihtar çekmeseniz de biz sizi zaten arayacaktık. Sizce hangi gün müsait ise sizi ve grubunuzu uçakla aldıralım, Ankara’da istediğiniz otelde misafir edelim ve canlı yayında plaket ve ödülünüzü takdim edelim.”

“Tamam, çarşamba akşamı müsaitiz.”

Çarşamba akşamı Ankara’nın en güzel otelinde geceledik ve canlı yayında şarkımızı söyleyip diğer mansiyon alan grupla birlikte 500 dolarımızı aldık.

SİZE CEM KARACA VE TANJU OKAN'DAN SELAM GETİRDİM

Yüce Tanrı'm kendisine her ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştur. 3 Ağustos 2007'de kalbim durduğunda hakikaten çok şanslı bir günümdeydim. Hastanenin acil bölümünde olmasaydım, bir gün evvelki randevu ertesi güne ertelenmeseydi, hastanenin giriş kapısında park etmiş olan bir araba tam biz geldiğimizde parktan çıkıp bize oraya park etme olanağı sağlamasaydı, 3-5 dakika önce ben arabadayken veya 10 dakika önce sokakta yürürken kalbim dursaydı bu yazıları okuyamayacaktınız. Bu olaydan bir ay sonra MÜYOBİR'in Akort dergisine şu esprili yazıyı yazdım.

"Size CEM KARACA ve TANJU OKAN'dan selam getirdim."

Herkese merhaba. 'Bu mesajın ne anlamı var' diye sormayın. 3 Ağustos 2007 saat 10.56-11.00 arası 4 dakika süreyle Cem Karaca, Barış Manço, Esin Engin ve Tanju Okan'la aynı mekândaydım.

Şakanın sırası değil, ama insan hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu, hayatta olur olmaz şeyleri kafaya takmanın bir anlamı olmadığını o gün anladım.

Eşim Birsen Alagöz'e gastroskopi yaptırmak üzere Metropolitan Hastanesi'nde 14.30'da randevumuz vardı. Son anda gelen telefonla randevu saat 10.45'e alındı. Birsen'i hastaneye bırakıp civardaki bazı işlerimi halledip 10.50'de ben de aynı hastanenin zemin katında eşimle buluşup yanındaki koltuğa oturdum. Bir saniye süreyle başımın döndüğünü hatırlıyorum. Sonrası simsiyah, koyu lacivert, kapkaranlık.

Gözlerimi açtım. Tavanda bir lamba, etrafımda dolaşan yüzleri maskeli doktor ve hemşireler. Rüya görüyorum sanıp gözlerimi kapattım. Biraz sonra yine gözlerimi açtığımda başıma bir şeyler geldiğini anladım. Yanımdaki doktora 'bazı ağrı kesici ilaçlara alerjim var' derken damara verilen yeni bir ilaçla uyumuşum. Tabii bu yaptığım kısa konuşma beynimde bir hasar olmadığını ortaya çıkardığı için bayram etkisi yaratmış.

Tekrar kendime geldiğimde ambülansa taşınıyordum, çocuklarımın, yeğenlerimin bana el salladığım gördüm.

Eveeeet... Hastane koridorunda beklerken ani bir ritim bozukluğu ile

kalbim durmuş. Bana sarılan eşim Birsen (yere düşmemem için) "Yetişin, kalbi durdu!" diye bağırınca yakındaki hemşireler ve kendisini muayene edecek olan doktor Nejat Bey beni yere yatırıp ilk müdahaleyi yapmaya başlamışlar, önce oksijen maskesi takılmış. Hızla yetiştirilen malzeme ile kalbime şok verilmeye başlanmış. Kalbe yapılan bir iğne sonucu 5. şokta kalbim çalışmaya başlamış. Yoğun bakımdaki acil tedavi sonrası, eşimin telefonla irtibat kurması sonunda Memorial Hastanesi'nde sevgili dostum Prof. Bingör Sönmez ve ekibiyle buluştuk, yapılan anjiyo sonucunda Doç. Dr. Kani Gemici tarafından kalbime pil takıldı. Bu pil, kalp ritmini düzenlediği gibi aynı zamanda da içindeki bilgisayarla süre içinde gelişen olayları kaydediyor. Artık hayatımın sonuna kadar pille gezmek zorundayım.

Bu bölüme esprili girdim, çünkü hayatta her olayın o kadar ciddiye alınmaması gerektiğine karar verdim. Cem Karaca esprisini de geçmiş olsun telefonu açan bir arkadaşıma yapmıştım. Yoksa kimseyi görmedim. Kalbimin çalışmadığı o dört dakikanın bir saniyesini bile hatırlamıyorum. Arayan, hastaneye gelen yüzlerce dosta teşekkürler. Bir şeyi yazmadan geçemem. Duman Avcısı olup hiç sigara içmediğim için damarlarımın yıpranmamış olduğunu anjiyoda gördüm.

Doktorların dediğine göre kalp krizi değil, ritim bozukluğundan kaynaklanan ani bir kalp durmasıymış. Bırakın evde, sokakta olmayı, aynı hastanenin 12. katında olsaydın bile asansör bekleyip zemin kata inene kadar iş işten geçerdi dediler.

Kadir Gecesi doğduğumu biliyordum, ama bu kadar şanslı olacağım aklıma gelmezdi. Demek ki daha yapılacak bestelerim, söyleyecek şarkılarım varmış. Sizleri ve yaşamayı şimdi bir başka seviyorum.

Selçuk Alagöz (Pilli Böcek).

Gerçi herkesin beni sıkıştırıp kalbimin durduğu an öteki dünyada neler gördüğümü sorması beni çok düşündürdü.

Acele etmeyin be hocam, gidince hepsini yakından göreceksiniz, diye bu soruları savuşturdum. Ama ben sanki tarif edemeyeceğim, kilometrelerce uzun ve birbirinin içine geçmiş siyah ve lacivert balonlara benzer bir şeyler gördüğümü sanmıştım ki bir dergide gördüğüm şekil beni heyecanlandır beni heyecanlandırdı. Yaşam Çiçeği adı verilen ve yaratılan her canlının atomu veya en küçük parçasının resmi olan Yaşam Çiçeği benim kalbim durduğu zaman gördüğümü sandığım şekle çok benziyordu.

Bu olaydan sonra bazı hislerim kuvvetlendi. Herkesi şok eden

kehanetlerim tuttu, mesela...

Bayram tatilinde ailece Marmaris'teki Söğüt kasabasına gittik. Akşam yemeği için Hisarönü'ne hareket ettik. Ben önde sağda oturuyorum. Hava yeni kararmış.

"Çocuklar yolda önümüze bir hayvan çıkabilir mi?"

Kedi, köpekten başka bir şey çıkamaz dendi. Bir kez Burhaniye'ye giderken önümüze bir yaban domuzu çıkmıştı. İyice bir konsantre olup "Bence şimdi önümüze bir tavşan çıkacak," dedim. Çocuklar meskun mahalde tavşan ne arar dedikten bir dakika sonra herkes bir acayip oldu. Arabanın önünden bembeyaz bir tavşan karşı yöne geçti, az daha eziyorduk. Bu 6. his kuvveti beni bile şaşırttı. Daha sonraları çok kez konsantre oldum, ama bir türlü sayısal loto numaralarını bulamadım.

1990'lı yıllarda bir öğleden sonra Levent'teki evde oturmuş karı-koca düşünüyoruz. O gün ödememiz gereken bir kredi kartı borcumuz var ve 2.750 lira eksiğimiz var. İmkânı yok 2.750 lirayı hiçbir yerden bulamıyoruz.

Allah yardım eder, takmayalım kafaya, sözleri ile avunurken bir telefon geldi:

"Selçuk Bey, ben Gazeteci Turhan, sizin Malabadi Köprüsü adlı bestenizi Ankaralı Pilli Bebek adlı genç bir topluluk okumak istiyor. Kaç para talep edersiniz."

5000 dolara veririm," diye ağzımdan çıktı, ama cevap beni şoke etti:

"Bizim en fazla 2.750 liramız var. Tamam derseniz yarım saat sonra para elinizde!" Şaşırdık, teklif edilen para tam ihtiyacımız olan kadardı. 3000 dese kabul etmeyeceğim, ama var bu işte bir hayır dedim içimden ve tamam hemen getir, dedim. Yarım saat sonra acil ihtiyacımız olan para masamızın üstünde duruyordu. Gözlerimiz yaşardı. Tanrima teşekkür ettim. Yetki belgesini imzaladım.

1960'lı yılların başında profesyonel olarak sahneye çıktım. 1970-80 yılları bizim dönemimizdi. O yılların gençliği şimdi olgun çağlarında ve ben her gün gazetemin ölüm ilanlarına baktığım zaman, bugün 5 hayranımız daha vefat etti diyerek üzülüyorum.

İnci Baba o yıllarda birçok kişinin tanıdığı Ankara'nın kuvvetli kişilerinden birisi. Rahmetli Safiye Filiz'le Ankara Dedeman Otel'de çalışıyoruz. Bir akşam en ön masaya genç bir adam ve arkadaşları

geldi.

Genç ama adı İnci Baba. Kendisine Baba denilmesinden hoşlanır. Ben de bir şarkımı İnci Baba için söyledim. Programımızdan sonra beni masasına davet etti. Tanıştık. Ertesi gün otelimize çok yakın olan ofisinde öğle yemeğine çağırdı. Kıramadım, gittim. Ama ofise girer girmez az daha tuvaletimi altıma yapıyordum. Kapıda beni hakiki bir kaplan karşıladı. Meğer İnci Baba ofiste kedi yerine kocaman bir kaplan besliyormuş. Yemekte kendisine 3 gün sonra Almanya turnesine gideceğimizi söyledim. 15 dakika sonra ayrılıp otele geldim. Resepsiyondaki görevli:

“Selçuk Bey, size bir paket geldi,” dedi.

Kocaman bir paketti. Açtım. Gümüş bir tepsi, içi çikolata dolu ve üstünde kadifeden yapılmış bir kartvizit ve mesaj: “Alagöz grubunun Almanya’da ülkemizi en iyi şekilde temsil edeceğine inanıyor, onlarla gurur duyuyorum.” İnci Baba, o kadar kısa zamanda bu hediyeyi nasıl hazırlattı ve yolladı, anlayamadım. İşin enteresan tarafı o akşam ve son galamız olan ertesi akşam yaşandı. Bir gece evvel benim İnci Baba’nm masasına oturmam çok şey değiştirmişti. Salon tıklım tıklım dolu, boş yer yok ve sahnede orkestra üyelerine yer bırakmayacak kadar çok ve büyük çiçek sepetleri var. Sepetlerin hepsinde gönderenin adı hariç aynı mesaj:

“İnci Baba’nın hayranı, Ahmet Ergün, Alagöz grubuna başarılar diler.”

O Dedeman programlarından sonra Ankara’da çalışan tüm sanat camiası bizim otelde bize tahsis edilmiş olan 7. katta kalıyor, sohbet edip oyunlar oynuyorduk. Bu sohbetlerden birinde İskenderunlu iki adamla tanıştım. Pazar günleri biz çalışmıyorduk. Bir pazar günü bizi ve Safiye Filiz ile sazlarını bir konser için Suriye’ye davet ettiler. Pasaporta gerek olmadığını, pasavan ile geçeceğimizi söyleyip kaç para talep edeceğimizi sordular. Biz de gitmek istemediğimizden dolayı ödeyemeyecekleri yüksek bir ücret talep etmeye karar verdik.

Safiye Filiz (sazlarıyla) ve Alagöz grubu için 50.000 dolar dedim Bahadır Bey’e.

“45 olmaz mı?”

“Hayır.”

“Tamam 50.000 veriyoruz, uçak, yol, yemek, otel de bizden.” Çok şaşırdık ve açıkçası da sevindik. Ankara’da 20 günde aldığımız kadar parayı bir gecede alacaktık. Haluk Bey odasına gidip bir tomar parayı

avans olarak getirdi ve vermek üzereyken:

“Selçuk Bey, sizden özel bir ricam var, ben sizinle sınıra kadar geleceğim, sonra dönmem lazım, ama siz oradaki akrabalarıma almış olduğum hediyelerle dolu bir bavulu sizin müzik aletleri arasında, davulun aksesuarlarıymış gibi sınırdan geçireceksiniz. Benim yakınlarım Şam’da o bavulu sizden alacaklar.”

Bu kişiler bir önceki gün sohbet anında, eskiden gümrük memuru olduklarını ve bir kaçakçılık olayından dolayı görevden ayrılmış olduklarını söylemişlerdi. Bu esrarengiz bavul da bizi rahatsız etti, kim bilir sınırdan bateri aksesuarı diye neler geçirecektik. Adamların tepkisini almadan bu işi nasıl iptal edebiliriz diye düşünüp; yalnız, orkestra aletlerini götürmek için ve bizim de kontratımız gereği otel yönetiminden izin almamız gerektiğini söyleyip müdüriyete gidiyormuş gibi 10 dakika ortadan kayboldum. Sonra döndüğümde Dedeman Oteli yönetiminin Suriye’ye gitmemize izin vermediği haberini getirip inşallah ilerde, başka zaman, laflarıyla olayı atlattım.

Safiye Filiz ile çok anımız var. Şu anda aklıma gelen ilk anım Almanya turnemizden.

Bizi Almanya’ya götürecek olan organizatör, masrafı kısmak için saz ekibini kısıtladı ve Almanya’daki birçok kaliteli sazcı içinden bir grup kuracağını söyledi. Augsburg’da Safiye Hanım’a Almanya’da bulunan sazlar eşlik edecek, Münih’te diğer bir grup bizi bekleyecekti. Augsburg konserimiz başladı. Biz ilk yarıyı bitirdik. Sıra Safiye Filiz’e geldi, ama ne saz var ne darbuka. Ne yapalım? Alagöz orkestrası saz ekibi oldu. Ben gitarla geçiş taksimini, flütle ara soloları yaptım ve Alagöz orkestrası 3 ayrı makamda bir saat saz ekibi görevini yaptı.

Biraz da hobilerimden bahsedeyim. Zıpkınla balık vurmada benden iyisi yoktur. Yıllarca Kumburgaz, Selimpaşa ve Silivri’de karagöz, eşkina, kikla, lüfer, levrek, dil, pisi, kırlangıç, kefal ve daha birçok balık vurdum. Kumburgaz İncikum’da yazlıktayız. Elimde şnorkel, palet ve zıpkınla sahil boyunca yürüyüp burundaki kayalıklarda dalıyor, balıklarımı vurduktan sonra onları belimdeki kemere takıp yine sahilden komşuların şaşkın bakışlarından zevk alarak yürüyerek eve geliyordum. Çocuklar beni durdurup belimdeki balığın ne balığı olduğunu sorduklarında etrafıma toplanan kalabalığa zevkle anlatıyordum. Ancak dalıp dalıp hiç balık vuramadığım zamanlarda ise elim boş görünmemek için sahilden yürümüyor, yüzerek bizim evin önüne kadar gelip kimseye görünmeden eve giriyordum. Bu sebeple komşular beni her gördüklerinde mutlaka kemerim balıkla dolu oluyordu. Bir pazar günü yine elimde zıpkın, paletler ve diğer

malzemeler sahilden burna doğru yürürken komşulardan iki kadın önümü keserek bana bağırdılar:

“Nedir bu bizim senden çektiğimiz be kardeşim?”

“Nooldu hanımefendi?”

“Senin her gün balık vurup döndüğünü gören bizim kocalarımız ellerinde birer zıpkın denizden çıkmıyorlar. Zaten kocalarımızın yüzünü haftada bir pazar günleri görüyorduk, senin yüzünden herifleri kaybettik.” Döndüm, denize baktım, gülmeye başladım. Ben 15 metre derinliğe kadar dalıp kaya altındaki oyuklarda balık vururken iki adam 1 metre derin ve dibi kum olan suda dalıp çıkıp (popoları suyun üstünde kalarak) parmak kadar kum balıklarını kovalıyorlardı.

Dalışlarda tehlikeli anlar da yaşadım. Bozcaada’nın soğuk sularında normalde 3-5 dakika üşümeden yüzmek imkânsızken 1,5 saat zıpkınla balık peşinde yüzüp karbonmonoksit zehirlenmesi sebebiyle hastaneye kaldırıldım. Oksijen verildi ve kendime geldim.

Bir gün de Silivri’de bulanık bir suda dalış yapıyorum, 10 metre civarında bir derinliğe daldım, yukarı çıkarken bir an başım döndü ve yönümü kaybettim. Orta kulak iltihaplanmasıymış. Yukarı çıkmak için ne tarafa yüzeceğim, bilemiyorum. Yukarısı, aşağısı birbirine karışmış, en fazla 10-15 saniyelik nefes var ciğerlerimde. Hemen çözümü buldum. Ağzımdan biraz hava çıkardım. Hava kabarcıklarını takip edip yukarıya çıktım. Bu olaydan sonra o sezon hiç balığa dalmadım.

Sizlere Mavi Tur'daki birkaç anımı anlatmam lazım.

İstanbul’da deniz kirliliği ve balıkların azalması sonucunda Bodrum’dan mavi tura çıktık. İlk gece sabah 05.00’te kalkıp zıpkını alıp Gökova’nın masmavi sularına daldım. Hava yeni aydınlanıyordu. Daha 100 metre yüzmemiştim ki kayaların arasında saklandığını zanneden bir trança balığını gördüm. Zıpkın balığı deldi geçti ve 7.5 kiloluk balık deli gibi yüzüp beni de arkasından sürüklemeye başladı. Hakim olup hemen teknemize taşıdım. Çok istedim diye Allah ilk dalışımda onu karşıma çıkarmıştı. Sonraki yıllarda 5 kez mavi tur yaptık, birçok balık vurdum, ama o kadar büyüğüne rastlamadım.

Bir anım da yine Göçek’teki mavi tur yolculuğumuzdan. Arkadaşım Sertan’la zıpkınlar elimizde dalış yapıyoruz. 8-9 metre derinlikte bir kayaya daldım. Kayanın altındaki karanlık mağarada kocaman bir balık kafası gördüm. Ne balığı olduğunu anlamadan onu tam alnından vurdum ve dışarı çektim. Çektikçe geliyor, tren gibi.

“Aman Allahım” diye bağırdım suyun dibinde ama sesim glup glulup,” diye çıktı. Bir Müren balığı vurmuştum. İyi vuramadığım takdirde zıpkından kurtulsa beni parçalayabilirdi ama şansım varmış. Zıpkın iyi girmiş.

Balığın kafasını komple kesip attım, vücudunu belimdeki tele taktım. Kafası olmamasına rağmen 5 dakika debelendi. Laf aramızda belimdeki tele bağlı balıkla tekneye doğru yüzerken dipteki kaya altlarından kafalarını çıkarıp beni süzen Müren balıkları ödümü bo.uma karıştırmadı dersem yalan olur. Bir metreden uzun müren balığı o gün 15 kişilik kadroyu doyurmaya yetti.

Son mavi turumuzun son günü fırtınadan dolayı limana çıkamayıp Göçek’te bir koyda bir gece daha kalmamız gerekti. O gün yolculuk bitecek,” diye yiyecekleri bitirmiştik sadece salata ve kahvaltılık malzememiz vardı. Teknede duran ve hiç kullanmadığımız dört iğneli uzun oltayı tekne giderken denize saldım. Birkaç dakika sonra olta ağırlaştı. Bir çektim ki orkinos yavrusu (torik gibi bir balık). Oltayı bir daha attım, bir tane daha. Her biri 1,5 kilo civarında. Koya girmeye 5-10 dakikalık yolumuz vardı. 3. kez attım ve “Allah’ım, iki tane daha ver de herkes doysun,” dedim. Aynı anda olta iyice ağırlaştı. Çektim. İki tane birden... O gün akşam yemeği süperdi.

KIZIM BANU

Kızım Banu 5 yaşında. Rana'nın kayınvalidesi ölmüş, evde dua okunacak. 5 hoca bizim evde (Adem Erim ve Amir Ateş grubu). Salonda masa üzerine yeşil bir çuha örtülmüş. Her mevlithanın önünde bir bardak su ve okuyacakları küçük kitapçık (cüz) var. Küçük Banu masanın etrafında oturan hocalara, yeşil masa örtüsüne bakarak acılı günümüzde herkesi güldüren şu soruyu sordu:

"Amca, siz konken mi oynayacaksınız?" Bizim evde konken hiç oynanmaz ama bir yerde görmüştü herhalde.

Banu'nun 9 yaşındayken bana aldığı Babalar Günü hediyesini hiç unutamam.

Laleli Ramada Oteli babalar günü sebebi ile çocuklar ve gençler arasında bir kompozisyon yarışması organize etmiş. Çocuklar babalarını anlatacaklar, ilk üç dereceye giren kompozisyonları yazan çocuklar aileleri ile otelde Babalar Günü brunch'a davet edileceklerdi. Banu bizden gizli bu yarışmaya katılmış ve birinci oldu, babası, annesi ve ağabeyi ile yemek ödülünü kazandı. Amerikalı otel genel müdürünün takdirlerini alan bu kompozisyonda Banuş şöyle demiş:

"Ben her yıl Babalar Günü'nde babama bir hediye alıyorum. Ama bunun parası yine babamdan çıkıyor. Şimdi ben bu yarışmayı kazanmalıyım ve babama onun katkısı olmadan kendim bir hediye vermeliyim." Bu cümle ona birincilik, bize de güzel bir ortamda, ailece güzel bir yemek kazandırdı. Sağol güzel kızım. Banu, Koç Üniversitesi'ni bitirdi ve 2010'lu yıllarda Türkiye'nin en büyük iş kadınlarından biri olacak, buna kesinlikle inanıyorum. Banuş küçükken:

"Ben evlendiğim zaman soyadımı değiştirmek istemiyorum. Alagöz kalacak." derdi. Sonunda istediği oldu. Bizimle aynı soyadını taşıyan kendi oğlum kadar sevdiğim Ertan Alagöz'le evlendi. Bir ömür boyu mutlu olsunlar.

OĞLUM SENCER

Biraz da oğlum Sencer'den bahsedelim.

5-6 yaşındaydı. Daha ilkokula gitmeden, okuma yazma öğrenmeden, konservatuarda piyano bölümünde nota okumaya başladı. Niye bu kadar erken demeyin. Ben Altın Mikrofon yarışmasında finale kalıp meşhur olduğum zaman konservatuara piyano bölümüne müracaat etmiş ve kazanmıştım. Ama beni 20 yaşında olduğum için "Geç kalmışsın seni alamayız, gençken gelecektin," diye o bölüme almadılar. Bu sebeple oğlumu 5 yaşındayken oraya yazdırdım. Aslında benim niye alınmadığımı rahmetli Muammer Yeşil kulağıma fısıldamıştı:

"Oğlum sen bu hocaların bir ayda aldığı maaşı bir konserinde alıyorsun, sahneye çıkan popüler şarkıcılara gıcıklar." Ne derecede doğru düşünmüş bilemem. Oğlum Sencer İstanbul Radyo Evi Çocuk Korosu sınavını da arkadaşım Yurdaer Doğulu'nun oğlu Ozan Doğulu ile en iyi derece ile kazandı. Makine mühendisi oldu, küçüklüğünden beri çok sevdiği araba sektörünün liderlerinden biri şu anda. Önce Borusan Oto'nun, yıllarca Land-Rover'ın, şu anda da Volvo grubunun liderlerinden birisi, sabahtan gece yarılarına kadar deliler gibi çalışıyor. Bu arada kendi bestelerinden oluşan bir albüm hazırlıyor. Siz bu satırları okuduğunuz anda belki de Türkiye müzik piyasasında babasından daha popüler bir besteci, söz yazarı, yorumcu solist olarak hak ettiği yerini almış olacak.

Gelelim işin mizah yanına.

Sencer, Borusan Oto'da ilk maaşını aldığı gün anne, baba ve kız kardeşini boğazda balık yemeğe davet etti. Deniz mahsullerini biraz fazla kaçırdık herhalde ki Mavi Yeşil lokantasının boğaza bakan terasındaki menüye ıstakoz, yengeç bacağı ve havyar eklenince 4 kişilik bir yemeğin bedelini ödemeye oğlumun bir aylık maaşı ancak yetti. Bahşişi de ben vermek zorunda kaldım.

Sevgili Bingör Sönmez'in başkanı olduğu Sarıkamış grubu olarak şehitlerimizi anmak ve bir konser vermek için uçakla Kars üzerinden Sarıkamış'a gidiyoruz. Başbakan'ın geleceği de söyleniyor, uçakta yer yok. Pilot anons yaptı:

"Kars Havaalanı'nda kar, tipi var, inemiyoruz, biraz dolanacağız. Görüş açılmazsa yakıtımız bitmeden Erzurum Havaalanı'na ineceğiz."

Bir saat havada dolandıktan sonra Erzurum'a yöneldik. Önümdeki sırada üç adam oturuyor, uzun sakallı, imam kıyafetli, kafalarında bere. Hostesi çağırdılar. Uçağın koridorunda namaz kılacaklarmış. Birisi kalktı, üst bagaj bölümünden seccadesini aldı. Tuvaletin önüne yere serdi (Kıbleyi sormadı.) İki rekat kıldı ve seccadeyi yine üst dolaba koyup kapattı, sonra ikincisi kalktı aynı dolabı açtı, aynı seccadeyi indirdi, yine tuvaletin önünde ibadetini yaptı ve seccadeyi aynı yere koydu. Üçüncüsü aynı şova başlarken bozuldum. Aşağıda nafile namazı kılamazlar mıydı? Ya uçaktaki 200 kişi aynı anda namaz kılmak isteseydi. Bunlar yanlış hareketler. Bu tarz cahil insanlara dinimizi suistimal ettirmemeliyiz. Seferi oldukları için akşam otelde ibadetlerini yapıp bunu bir şova döndürmeselerdi bence günah değil, aksine sevap yapmış olacaklardı. Başbakan'ın gelmeyeceği haberi duyulunca Erzurum Havaalanı'na inen uçağımızdaki bazı kişiler aynı uçakla İstanbul'a geri döndüler. Onların da Sarıkamış'a şehit olan dedelerimizi anmak değil de, başbakan ile ayaküstü konuşup bir işlerini halletme arzusu ile geldikleri belli oldu. Havaalanından otobüslerle Sarıkamış'a geldik. Kültür-Turizm ve Milli Eğitim bakanlarımız bizle beraberler. Sahne kuruldu ve benim tanımadığım, ama onun da beni tanımadığına inandığım, bakanlığa bağlı bir şarkıcı sahneye çıktı. İkinci şarkısına şöyle başladı (gözleri dolmuş ve ağlamaklı sesle):

"Sayın bakanlarım. Şimdi söyleyeceğim bestem çok özel. Bir sabah, sabah namazını kıldıktan sonra oturdum, kalem kâğıdı aldım ve bu şarkıyı besteledim."

A benim bakanlık şarkıcım! Günde 5 vakit namaz olduğuna göre ben bugüne kadar yaptığım 400'den fazla besteyi mutlaka bir namaz öncesi veya sonrası yapmışımdır. Hatta Malabadi Köprüsü'nün üstünde şarkıyı bestelerken karşıki köyden ikindi namazının ezanını duymuş olabilirim. Bakan beylerin alkışını ve gönlünü almak için yapılan bu tarz konuşmalardan çok rahatsız oldum, iğrendim. Dünyada en son ve en güzel din bizim dinimizdir. Biz dinimize sahip çıkalım, çocuklarımıza vecibelerini öğretelim (babamın bize yaptığı gibi) ve bu güzel ve tertemiz dini bazı insanların siyasi amaçla kullanmasına karşı çıkalım.

Metroda Levent-Taksim hattında gidiyorum. Oturduğum koltuğun arkasında biri çok genç, diğeri 35-40 yaşlarında iki adam konuşuyor. Kulak misafiri oldum.

"Naaber Recep, okul durumu nasıl gidiyor."

"Ağabey çok iyi. İmam Hatip'i bitirdim, şimdi bir üniversitede

tahsilime devam etmek istiyorum.”

“Oğlum okumakla falan vakit kaybetme, benim yaptığımı yap. Git Anadolu’da bir dağ köyüne, orada imamlık yap. Benim bir elim yağda, bir elim balda, ayda en az bir imam nikâhı kıyıyorum, yılda üç beş cenaze çıkıyor, ölüm yıldönümleri, mevlüt, yeni doğumlarda dua falan derken hem çok para kazanıyorum hem de köylü beni en taze yiyeceklerle besliyor, lojmanda kalıyorum.”

Recep’in cevabını duyunca gülmekten kendimi alamadım.

“Ağabey ben daha Yasin Suresi’ni ezberleyemedim yahu!”

Anadolu turnesinde Çanakkale’deyiz. Yıl 1968-69. Her şehirde gazeteci arkadaşlar bizleri bulur, asparagas dediğimiz uydurma haberler yaparlardı. Çanakkale’de muhabir arkadaş bizi Kızoğlu şaraplarının fabrikasına götürdü. Şarabın yapılışını gördük, hediye edilen şarapları da otelimize getirdik. Hiçbirimiz o ana kadar şarap içmemişiz, şarap kültürümüz yok. Büyük gazetenin muhabiri uydurma haberini şöyle yaptı:

“Hayatında ilk kez şarap içen Selçuk Alagöz akşam sahneye küfeyle çıktı.”

Akşamki balo öncesi daha seyirciler gelmemişken elimde bir şişe şarapla ve sahne kıyafetimle beni bir üzüm küfesine koyup garsonlara taşıttılar. Haber Saklambaç Gazetesi’nde ilk sayfada bayağı büyük bir yer kapladı. On beş gün sonra çıkan haber ramazanın 3. gününe denk gelince ben sanki mübarek ramazan günü içip küfelik olmuşum gibi oldu. Çok rahatsız oldum ve ondan sonra asparagas haberlerde böyle yanlışlıklara sebep olmamak için çok dikkat ettim. Gelelim konser gecesine. Güzel bir konser sonrası otelimize gelip masamızı kurduk, şaraplama yapalım dedik. İçmeye alışık olmadığımız için şarabın tadı hepimize keskin gelmişti, içemedik. Oteldeki resepsiyonist şarabı kola ile karıştırıp hafifletebileceğimizi söyleyince tüm orkestra bir şişe şarabı ancak bitirebildik. Bu olaydan sonra uzun süre hiç şarap içmedik. Aradan 15 yıl geçtikten sonra İsveç’te oteli olan şarap uzmanı arkadaşım Aydın Iraktan, ailesi ve otel mutfak şefi ile Türkiye’ye geldi. Gelirken yanlarında birkaç şişe çok değerli ve pahalı Fransız şarabı getirmişlerdi. Bizim Silivri’deki yazlıkta yenen akşam yemeğinde şarabın biri içilmiş, diğer şişeyi de Kervansaray’daki programımız sonrası dönüşümüzde içmek üzere ben ve kardeşlerim için ayırmışlar. Konserden sonra gece yarısı Silivri’ye geldik. Mutfak şefi Berndt değerli şaraba saygı duyarak belli formalitelere göre merasimle şişeyi açtı. Benim, Rana’nm ve kardeşim Ali’nin

bardaklarına boşalttı. Çok değerli bir şarap olduğu için (şişesi 500 dolarmış) yavaş yavaş, yudum yudum koklayarak içilmesi gerektiğini anlatırken Şef Berndt birdenbire bağırıp İsveççe küfür etmeye başladı. Ne oluyor, deyip panikledik. Bir de baktık ki hayatında 15 yıl sonra ikinci kez şarap içen kardeşim Ali, o güzelim şaraba coca-cola karıştırmış. Berndt de piç etti güzelim şarabı," diye isyan ediyor. (Piç etti'nin İsveççesini bilmiyorum, Aydın tercüme etti.)

Türkiye'de tarihimizin en büyük iki işadamından biri olan rahmetli Vehbi Koç'la ilgili yazmak istediğim iki şey var, birisi benim anım, diğeri de duyduğum bir rivayet.

Önce anım:

Kervansaray'da turistlere müziğimizi sunuyoruz. İstanbul Belediye Başkanı Sayın Bedrettin Dalan çok önemli yabancı misafirleri olduğunu söyleyerek bir akşam bir salonumuzu kapattı, gelecek olan (sanırım Malezyalı) devlet büyükleri ve iş adamları ile ülkemizin de ileri gelen iş adamlarını yemeğe davet etmişti. Daha bizim sahne sıramız gelmemişti. Dansöz oynuyordu. Tuvalete gittim. Pisuarda işimi görürken yanımda bulunan yaşlıca adam bana seslendi.

"Evlat bak ne güzel işiyorum değil mi."

Şaşırdım, döndüm, baktım rahmetli Vehbi Koç, ülkemizin en büyük holdinginin sahibi devam etti:

"Bütün işlerimi çocuklarıma devrettim. Stres, sıkıntı kalmadı, sadece kendime vakit ayırıyorum, işemek bile zevk veriyor."

O anda ülkemizin en büyük iş adamının yıllarca omzunda olan o büyük yük kalkınca bir çocuk gibi rahatladığını gözlerimle gördüm, kulaklarımla duydum.

Vehbi Koç'la ilgili diğer konuyu ben duymadım, yaşamadım, Türk Kalp Vakfının bir toplantısında üyelerden birisi anlattı, kimin anlattığını, doğru olup olmadığını, kahramanının kim olduğunu kesin olarak bilmiyorum ama aklımda öyle kalmış. O kadar güzel ve ders alınacak bir olay ki bu olay yaşanmamış olsa bile yazmam lazım, ancak kesin olmadığı için olayın kahramanının adı Vahap olsun.

Vahap Bey, bir gün büyük oğluna bir kapalı zarf veriyor. "Bu zarfı kasana kilitle ve hiç açma. Ancak ben öldükten sonra çok sıkıldığın ve çözümsüz bir olayla karşı karşıya kaldığın zaman aç bu zarfı ve içindekileri oku," diyor. Zarf kasaya konuyor ve unutuluyor. Uzun bir süre sonra patron çocuklarını topluyor ve onlara şöyle diyor.

“Evlatlarım. Ben ileride bir gün öleceğim. Sizden vasiyet olarak tek bir şey istiyorum. Biliyorsunuz benim ayaklarım çok üşür. Beni gömerken ayaklarıma bir çift çorap giydirin.” Aradan yıllar geçiyor ve bu muhterem zat vefat ediyor. Cenazesi yıkanırken çocukların aklına babalarının vasiyeti geliyor ve hocaya:

“Hocam babamızın vasiyeti var, gömmeden şu çorapları ayağına giydirmek istiyoruz.”

Hoca karşı çıkıyor:

“Hayır, dinimizde öyle bir şey yok, giydiremezsiniz.”

Uzun süren ısrar fayda etmiyor ve cenaze çorapsız gömülüyor. Bir süre sonra bir gün Vahap Bey’in büyük oğlu:

“Babacığımın basit bir isteğini bile yerine getiremedik,” diye düşünüp sıkılırken babasının yıllar önce kendine verdiği kasadaki zarf aklına geliyor. Koşar adım kasaya gidip zarfı açıyor ve bir solukta zarfın içindeki kâğıtta yazılı olan iki cümleyi okuyor:

“Oğlum! Gördün ki o kadar büyük servetim varken bu dünyadan bir çift çorap bile götüremedim. Bu size örnek olsun.”

Bu olay gerçek veya değil, kimin başından geçmiş, hiç önemli değil ama insan hayatını iki cümlede özetliyor. Beni çok duygulandırdığı için yazmak zorunda hissettim kendimi.

Bu hafta bizim yeni CD’miz “Biz Sizin Şarkılarınızla Büyüdük” çıktı. Özellikle gençlerden çok büyük ilgi gördü. Bizim şarkılarımızı bizden daha iyi bilenler bile çıktı. Ama ülkemin nüfusuna oranlayınca bu tarz kaliteli müzikleri (benim zevkime göre) beğenenler azınlıkta. Milyonlar verseler izleyemeyeceğim bir film şu anda izlenme rekorları kırıyor, bütün gazetelerde, billboardlarda, hep aynı film, hatta bir belediye başkan adayı seçim propagandası olarak 300 kişiye bilet alıp onları bu filme götürüyor (Bi eğlenmişler ki sorma!)

ALLAH B… VERSİN KAYISI

Silah çekseniz bana söyletemeyeceğiniz Allah b… versin (Bu kelimeyi söylemek günah diye öğretmişti bize rahmetli anneannem), duyunca da “Selamin kavlen mir rabbirrahim” derdik ne demekse?

Evet. “Allah B… Versin,” diyen şarkı en çok satılan albüm oluyorsa ve bizler 40 yılda ülkemize müzik dalında verdiğimiz hizmete karşı MÜYORBİR’in dağıttığı yorumcu hakları olarak adam başı 600 TL alırken bu şarkıyı söyleyen arkadaşa (kendisini sokakta görsem tanımam) 40.000 TL’den fazla telif hakkını kendi ellerimizle veriyorsak ülkemizdeki genel kültür seviyesi hakkında gayet rahat fikir sahibi olabiliriz. Sanat camiasını da vuran ekonomik kriz bizleri çok etkilerse yapacağımı biliyorum, dedim geçen gün eşime (Tabii şaka yaptığımı anlamadı, ciddiymiş gibi söyledim.). Eşim karşı çıktı: “Eğer dediğini yaparsan senden boşanırım,” diye beni tehdit etti. Aslında düşündüğüm olmayacak bir şey değildi ama kırk beş yılda o kaliteli müzik dinlemeyi sevenlere tanıttığım 3 altın plaklı Selçuk Alagöz’ü yerin dibine sokmakla birlikte, kesinlikle satış rekoru kıracak, bana çok büyük paralar kazandıracak bir buluştu bu. Nasıl mı?

MALATYALI SELÇUK adıyla bir albüm yapıp babamın doğduğu şehrin önemli meyvası olan kayısıyı öven şu bestemi söyleyerek…

KAYISI

Söz ve müzik: SELÇUK ALAGÖZ

Sabahleyin kalkar kalkmaz

Kay, kay, kay, kayısı

Akşamları yatmadan önce,

Kay, kay, kay

Batna ciladır kayısı

Derde devadır kayısı

Aşktır, sevdadır kayısı,

Kay, kay, kay

Yolda ye, yolda kalmazsın

Yaz, kış hiç hasta olmazsın

Faydasını unutmazsın,

Kay, kay, kay, kayısı

Tazesi, kurusu vardır

Açık renk, koyusu vardır

İnan, her derde devadır

Kay, kay, kay, kayısı

Mutlu kalmak istiyorsan

Seviyor, seviliyorsan

Çalışıp yoruluyorsan,

Kay, kay, kay, kayısı

Tabii biraz daha iğrençleştirerek en az 50.000 tane fazla satması için, son kıtayı şöyle bağlayabilirim:

Yersen bir kilo kayısı

Artar, muhabbet sayısı

Oğlum, Allah'ın ayısı

Sabah, akşam ye, kayısı

Esprinin dozunu kaçırmadan saçmalamayı bırakıp anılara dönelim.

BİR GECEDE YEDİ KONSER

1975 yaz ayları en yoğun konser programlarımızı kapsayan günlerdi. Özellikle 15 Temmuz 1975 akşamı 7 konser vererek rekor kırdık. Nasıl mı?

Bir minibüs ve bir kamyonete birer komple ses düzeni (ampli, iki kolon, eko, 2 mikrofon) birer bateri takımı, birer tane de bas ve gitar amplifikatörü yükledik. Her arabadaki tesisatın başına bir teknisyen, bir de yardımcı verdik. Bizim Station Opel'e de Rana, ben, üç orkestra elemanı oturup arabanın arkasına da org, trampet ve 2 gitarı alarak programı başlattık. Kamyonet Silivri Meydanı'ndaki festival için tesisatı yerleştirdi ve biz akşam hava kararmadan ilk sanatçı grubu olarak sahneye çıktık, programları 30-35 dakika olarak planlamıştık. Biz Silivri'de konser verirken minibüsle gelen ekibimiz Bakırköy İncirli'deki Ömür Yoğurdu tesislerinde kurulmuş, bizi bekliyordu. Silivri'deki şovumuz biter bitmez org, gitarlar ve trampeti alarak bir dakika sonra hareket ettik. Saat 21.00 civarında Ömür yoğurdunda sahne aldık. Biz programımızı yaparken kamyonetimizin yoldan geçtiğini gördüm. Kamyonet Harbiye Açık Hava Tiyatrosu sahnesine aletlerimizi kurduğu anda biz de oradaydık. Oradan (Boğaz Köprüsü yoktu) arabalı vapurla Üsküdar'a geçip Altunizade Köşk Sineması'na gitmeyi planlıyordum. Ama Kabataş'ta askeri konvoy dolayısı ile vapurda yer olmayınca arabayı orada bırakıp, karşıya arabasız geçtik. Koskoca org, hareket etmekte olan vapura binerken az daha denize düşüyordu. Üsküdar'dan iki taksi alıp Altunizade'ye, oradan beklettiğimiz taksilerle yine Üsküdar'a geldik, arabalı vapur ile Kabataş'a geçip, arabamıza bindik. Alibeyköy'de sabaha kadar olan sünnet düğünü programına geldiğimizde saat 24.30 civarında idi. Minibüs ve kamyonetteki ekiplerimiz canavar gibi çalışıyor, iş bitince bizi yolcu edip, aletleri yükleyip bir sonra gideceğimiz yerde kurulup bizi bekliyorlardı. Alibeyköy'den sonra rahatlayan trafikte vapurla bir kez daha karşıya geçip Pendik Sahil Emek Sineması ve oradan da ver elini Yalova Aydın Bahçe Sineması. Yalova'ya geldiğimizde hava aydınlanmıştı. Sinemanın makine dairesi yanındaki dostlar, bizi sahne sıramızı beklerken kahvaltıya aldılar. Hem çay içtik hem rahmetli Alaattin Şensoy'u izledik. Saat 6.30 civarında gecenin takdimcisi Çetin:

Selçuk Bey, sıranız geliyor, çayınızı bitirin ve kulise gelin," diye anons etti. Yedinci programımız sabah 07.00 civarında bitti ve Yalova'dan feribot ile Kartal'a oradan da Fındıkzade'ye evimize geldik. Müzik

aletlerini boşaltıp Avcılar'daki kamp yerimize (Söğütlü) geldiğimizde saat pazar günü 11.00 civarındaydı. Böyle yorulduğumuz günlerde en büyük zevkim kampa gelince hemen denize atlamak ve kurulanmadan yatıp uyumaktı. Tatlı yorgunluk bunlar, ama 30 yaşındayken yapılabiliyor. Şimdi olsa yapılamaz tahmin ediyorum. Ancak o sabah arabayı ben kullanıyorken Fındıkzade'ye yaklaştığımızda damat Taylan bir bakmış ki araba gidiyor, ama benim gözlerim kapalı, yani, dalmışım.

Selçuk," diye bağırınca gözlerimi açtım, cin gibi oldum. Allah korumuş!

Son seçim öncesi CHP Başkanı Deniz Baykal Mövenpick otelde müzik camiamızın liderlerine bir yemek verdi ve dertlerimizi dinledi. Her konuşanı cevaplıyor ve sıradaki arkadaş, deyince yeni bir arkadaşımız konuşuyordu. Herkes korsan kasetten dert yandı. Sıra bana gelince ben şunları söyledim:

"Sayın Baykal, arkadaşlarım müzik piyasasının dertlerini söylediler. Ben size memleketin ve halkımızın dertlerini açıklamak istiyorum. Ben ve ailem tüm seçimlerde oylarımızı partiniz CHP'ye verdik. Hatta geçen seçimlerde;

...Deniz Baykal başbakan, iktidar CHP... adlı bestemle size destek vermiştim. Gördüğümüz kadarıyla iyi, namuslu, düzgün ve dört dörtlük bir insansınız. Çalmadınız, yalan söylemediniz ama neden herkes: 'Ben Deniz Baykal'a rağmen CHP'ye oy verdim,' diyor."

Masadaki herkes şaşırmıştı ve heyecanla Baykal'ın ne cevap vereceğini merak ediyorlardı. Deniz Baykal kısa konuştu:

"Sıradaki arkadaş konuşsun!" Bu yazıyı yazdıktan bir süre sonra sayın Baykal koltuğunu Kemal Kılıçdaroğlu'na bıraktı. Aferin... Helal olsun.

Yurt dışına gittiğim zaman, eski bir rehber olduğum için, turistlere sunulanı değil o ülkede yaşananı görmek isterim. İspanya gezimizde grupla gittiğimiz şov programında kötü bir yemek, kötü bir şova 80 dolar verdik. Turist rehberini kenara çektim:

"Bunları boş ver, sen kız arkadaşınla nerede eğleniyorsun, bizi oraya götür," dedim. O Madrid gecesinde çok daha güzel bir şovu süper bir yemek ve zengin şarap, peynir çeşitleriyle sadece 35 dolara seyrettik.

Madrid'de Atletico Madrid - Barselona maçına gitmeye karar verdik. Maça bir saat var, biz telaş ediyoruz. Rehber ise sakin. Bizde olsa öyle bir maça en az beş saat evvel gitmek lazım. Maça 20 dakika kala gelen

tur otobüsümüz bizi 10 dakikada 70.000 kişilik Barnabeu Stadı'na götürdü, birçok asansörden birine binip stadın en tepesine çıktık. Bizdeki gibi tel örgü falan yok. Türklüğümüzü gösterip aralardan geçerek en öndeki şeref tribününe geldik. 70.000 kişilik stad dolu, biz şeref tribünündeyiz. Kimse bize bir şey sormadı. Geniş koltuklarda maç seyrettik, ücretsiz sunulan yiyecek ve içecekleri zevkle tükettik. Zevkli maçı kim kazandı, hatırlamıyorum, ama sunulan viski, kahve ve karidesler süperdi.

CİMBOM'U YENDİK DE YORGUNLUĞUMUZA DEĞDİ

O gün bir anım aklıma geldi. Yıllardan 1956, 12 yaşındayım. Pazar günü İnönü Stadı'nda oynanacak Fenerbahçe-Galatasaray maçına gitmek için babamdan 3 gün önceden izin aldım. O yıllarda böyle önemli maçlara girebilmek için insanların bir gece öncesinden stadyum kapısında buluşup maç bileti kuyruğunda sabahladığını biliyordum. Arkadaşım Kıraç Yalçındağ'ı birlikte maça gitmek için ikna ettim. Sabah saat 05.00'te kalkıp buluşmaya karar verdik. Ancak Kıraç uyanabilmek için saat kuramayacağını, saatin zil sesini annesi veya babası duyup uyanırlarsa sabah karanlığında maça gitmesine izin vermeyeceklerini söyledi. Ben de aileme o saatte gideceğimi söylememiştim. Beni uyandırması için dayımı ikna ettim ve sabah saat 05.15'te sokaktaydım. Kıraç (şimdi doktor) uyanamayacağı için benim taktiğimi uygulamıştık. Bir gece evvel kendisine verdiğim 15 metre uzunluğundaki sicimin bir ucunu ayak başparmağına, diğer ucunu da oda ve holden geçtikten sonra daire kapısının dışındaki bir boruya bağlamıştı. Sokak kapısından girip ikinci kata çıktım ve bir boruya bağlı olan sicimi hızla çektim. Birkaç saniye sonra ipin diğer ucundaki arkadaşım kapıyı açtı ve birkaç dakika sonra sokaktaydık. Cerrahpaşa'daki komşumuz Manav İsmet'e bir gün önceden rica etmiştim. İsmet ağabey her sabah iki atlı arabasıyla Eminönü haline meyve, sebze almaya giderdi. İsmet ağabeyin at arabasıyla bomboş sokaklardan geçip Eminönü'ne geldik. Artık tabana kuvvet yürümekten başka çaremiz yoktu. Fındıklı'yı geçtik, baktım yollar simsiyah, kimse yok. Boşuna erken gelmişiz dedim ama biraz daha yaklaşınca o gördüğüm siyahlığın yol değil binlerce insanın kafalarından oluştuğunu gördük. Hemen eski açık tribün kuyruğuna girdik (o yıllarda yeni açık tribün yoktu, orada Gazhane vardı.) Saat 07.00'den 11.30'a kadar kuyrukta bekledikten sonra geç gelenlerin sıraya kaynamak için yaptığı bir hücum sonucu kuyruktan atıldım. Büyük amcalara rica minnet bizi yine aralarına aldılar. Saat 14.00'te maç başladığında yorgunluktan uyuklamak üzereydim. Neyse Cimbom'u yendik de yorgunluğumuza değdi.

Paris'e gittiğimizde de bizi gezdiren turist rehberine turistlerin gittiği standart yerlerin dışında Fransız halkının yemek ve şovundan zevk aldığı yeri sordum.

Lapin Ajil (okunuşu) diye bir yeri tavsiye etti, eşimle gittik, bulduk,

dış görünüşü vasat, afiş, neon, ilan yok. Tahta bir kapı. İçeriden müzik sesi geliyor. Günlerden 13 Aralık 1992 ve bizim evlenme yıldönümümüz. Bize kapıyı açan yaşlı kadın salonda söylenen şarkıyı mırıldanıyor. Kadında bir ses var. Süperrrr. İçeri girdik. Vestiyerde yaşlı bir adam. O da aynı şarkıyı mırıldanıyor. O da süper bir bariton. Yine yaşlı bir garson bize, söylenen şarkı bitmeden salona girmememizi tembih ederken aynı şarkıyı tenor sesiyle söylüyordu. Salona girdik, 80 metrekare bir dikdörtgen mekân, kapının yanında bir piyano ve bir tabure. Piyanoyu yaşlı bir adam çalıyor ve taburede oturan yaşlı kadın soprano sesiyle şarkı söylüyor, şansonlar, Latin müziği, pop şarkıları, repertuarda her şey var ve çok güzel, içki olarak viski ve likör veriyorlar. Biraz sonra bize kapıyı açan kadın piyanoya geçti ve vestiyerde paltomu alan adam tabureye oturdu, aynı güzellikte program devam etti. Hayran kaldık. Sonra sordum ve öğrendim.

Paris operasından emekli olan 70-75 yaşlarındaki 4 kadın ve 4 erkek bu lokali açmışlar, başka hiçbir çalışanı almamışlar, münavebeli olarak solistlik, piyanisttik, garsonluk vestiyercilik ve teşrifatçılık yapıyorlar. Düşündüm ki aynı olayı biz burada yapabilsek, Berkant garsonluk yapıyor, Timur Selçuk piyanoda, Tülay Özer ve Rana Alagöz şarkı söylüyorlar, Ben barmenlik yapıyorum, karşılayıcı Erol Büyükburç. 10 dakika sonra görev değişimi, ben garson, Rana vestiyerde. Acayip iş yapmaz mıyız?

Bir Anadolu turnesindeyiz. Karadeniz Bölgesi'nden Orta Anadolu'ya geçiyoruz. Şirin bir dağ kasabasında çay ve ihtiyaç molası verdik. Galiba ismi Kandilli'ydi. Yıl 1969 veya 1970. O gün yolumuz uzundu ve konserimiz yoktu. Konser otobüsünü gören insanlar çay içtiğimiz lokalde toplandılar.

"Biz de sizleri dinlemek isteriz. Bu akşam boşsanız burada konser verin. Bugünkü masraflarınızı karşılarız," dediler.

"Tamam anlaştık," dedik, biz de uzun yolu bölmüş oluruz. Konser öncesi lokalde çay içiyoruz. Menajer Hüseyin Çakmak ve ben normal bir masa üzerine geniş sunta ve üzerine yeşil çuha serilmiş olan okey masasında karşılıklı oturuyoruz. O zaman cep telefonu olmadığı için Hüseyin Çakmak o gece kalmamız için yer ayırtmış olduğu Bolu'daki oteli aratmış. Rezervasyonu iptal edecek. Telefon bağlandı. Hüseyin telefona gitmek için masadan kalkınca ben dirseklerimi masa üzerindeki suntaya dayamış olduğum için denge bozuldu. Benim kollarımın ağırlığıyla suntanın karşı ucu havalandı. Önümdeki çay bardağı yere düştü ve kırıldı. Aynı anda "Heeeyt, noooluyor orda?" diye bir nara duydum. Etraftaki insanlar panik halde beni oradan

kaçırdılar. Henüz anlamamış olduğum konu sonra açıklık kazandı. Kandilli'ye bağlı olan bulunduğumuz köyde köyün ağası her çay içtiğinde bardağı yere atıp kırarmış. Başkası bardak kırdığında da kavga çıkarmış. Kavgayı kazanan yeni ağa olur ve bardak kırmaya devam edermiş. Ağa'ya benim misafir olduğum ve bu prensibi bilmediğim anlatılınca herkesin içinde benden özür dilesin, affedeyim, demiş. Neyse hayatımızda Ağa tarafından affedilmedik demeyelim.

2003 veya 2004, MÜYORBİR Başkanıyım. TBMM'yi ziyaret ettik. O zamanki meclis başkanı Bülent Arınç sanatçıların TBMM'de hiç konser vermediğinden yakınınca:

"Sayın başkan, buyrun kartımı. Beni arayın. Size MÜYORBİR üyelerinden bir sanatçı grubu ile güzel bir konser verelim," dedim. Kısa süre sonra organizasyon tamamlandı ve Dolmabahçe Sarayinda meclis başkanının tanıtım kokteyliyle basına duyuruldu. İçlerinde Deniz Seki, Ali Rıza Binboğa, Rana - Selçuk Alagöz'ün bulunduğu 8-10 yorumcu sanatçıdan oluşan grupla Ankara'ya geldik. Konser TBMM'nin bahçesinde yapılacak. Fakat aynı saatte İstanbul'da FB-GS şampiyonluk maçı var. Ben bizi dinlemeye pek fazla kimse gelmez diye düşünürken millet meclisi bahçesinde binlerce Ankaralı toplandı. Sahneden 30-40 metre aşağıda en ön sırada oturan Meclis Başkanı Bülent Arınç ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan plaket vermek için her sanatçının programında sahneye çıkıp programı bölmek istemedikleri için sadece "MÜYOR-BİR Başkanı Selçuk Alagöz ve kardeşi Rana Alagöz'e, plaketlerini verip teşekkür edelim, diğer sanatçıların plaketlerini sunucu versin," dediler. Konser başladı, ben kulisteki radyodan maçı dinliyorum. İlk devre bitimine doğru Fenerbahça Serhat'la 1-0 öne geçti. İki dakika sonra yapılan anonsla biz sahneye çıktık. TRT 2'den canlı yayımlanan konserimizin sunucusu bize teşekkür plaketlerini vermek üzere Meclis Başkanı ve Başbakan'ı sahneye davet etti. Alkışlarla sahneye geldiler. Başbakan Erdoğan ve ben arkada dururken Meclis Başkanı önde küçük bir teşekkür konuşması yaparak Rana Alagöz'e plaketini verdi. Bu arada Başbakan Erdoğan (Benim Fenerbahçeli olduğumu biliyor.) bana sordu:

"Selçuk ağabey. Maçtan haberin var mı?"

"Evet Başbakanım, 1-0 galibiz."

"Golü kim attı?"

"Serhat."

"Çaaak," diyerek elini havaya kaldırdı çakıştık. Sahnede ve ekranda

bizi izleyenler olayı sökemedi, ama ekrandan ağız hareketlerimizden konuşulanları söken bir basın mensubu olayı ertesi gün köşesinde anlatmış.

70'li yılların yaz aylarında cumartesi günleri gökyüzüne bakıp Allah'a dua ederdik:

"Allah'ım bugün yağmur yağdırma."

Çünkü tüm konserler açık hava sinemalarında ve cumartesi akşamları yapıldığı için yağmur yağınca o haftanın tüm geliri bir anda yok oluyordu. Böyle bir yağmursuz ağustos cumartesi akşamı üç şovumuz var. Önce Adapazarı'nda bir açıkhava konseri, sonra İstanbul'da daha geç saatlerde Caddebostan Budak Sineması ve Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda sabaha kadar sünnet düğünü ve konseri. Hava kararmadan Adapazarı'nda sahneye kurulduk. Organizatörler programı direkt bizimle başlatmamış olmak için önce bir saz ekibi ve uvertür bir şarkıcı çıkardılar. Cumartesi akşamları çok yerde program olduğu için menajerler yeterli sayıda saz ekibi bulamayınca ellerindeki ekipleri bölüyor, bir iyi sazın yanına amatörlerden 3-5 kişi ekleyip yeni bir saz grubu yaratıyorlardı. Adapazarı'ndaki programın sazı da Roman dilinde kofti saz dedikleri zayıf elemanlardan oluşmuştu. Şarkıcı kız: "İnleyen nameleeeer," diye şarkıya girdi, parçanın A bölümü bitti. Sazlar ara soloyla "arzular oradaaaa, hep oradaydı" bölümüne geçecekken, tekrar tekrar giriş melodisini çalıp kızı şarkının başına getiriyorlar, şarkı da bir türlü bitmiyordu. Biz de kuliste bu duruma gülüp olayı perde aralığından seyrediyorduk. 4 veya 5. tekrardan sonra ön sıralarda oturan bir Roman kızı, bağırdı.

"Abe atayım büyük pişarımı senin çaldığın kemanın içine. Veremezsin meyanı, Süüleyemez gacı şarkıyı.

Türkçe açıklaması şöyle:

"Sı...yım senin çaldığın kemanın içine (büyük tuvaletimi yapayım), parçanın meyan bölümüne geçiş melodisini çala-mazsın, kadın da şarkıyı söyleyemez."

O gece bu lafları hatırladıkça kahkahalara boğulduk. Kız hissettiklerini kendi dilinde ne kadar güzel ifade etmişti.

HOBİLERİM

En büyük hobim, içinde bulunduğum her gruba bir marş veya şarkı yazmaktır. Hatırladıklarım şunlar:

Fenerbahçe Marşı.

Polatlı Topçu Okulu Kurslar Alayı Marşı.

İktisat Fakültesi Marşı.

İMED, İşletme İktisadı Mezunlar Derneği Marşı.

Türk Kalp Vakfı Şarkısı.

Türk Böbrek Vakfı Şarkısı.

Sakarya Üniversitesi Marşı.

AB RH (-) Kan Grubu Derneği Marşı.

TESYEV (Türkiye Engelliler Spor, Yardım ve Eğitim Vakfı) marşı

Behçet Kemal Çağlar İlköğretim Okulu Marşı.

Duman Avcıları İzci Grubu Marşı.

Lions Şarkısı.

Türkiye'de telif hakları konusunda da bazı şeyler yazmak isterim.

Yıllar önce 1987'de eser sahipleri MESAM'ı kurduk, kısa bir süre sonra POPSAV vakfını kurduk. 1998'de ben MESAM üyesi besteci, söz yazarı ve aranjör olarak çalışmalara devam ederken aynı zamanda POPSAV Başkanlığı görevini de yapıyordum. 1998-99 yıllarında Popsav başkanı olarak ben, genel sekreterimiz Baha Boduroğlu, Ali Rıza Türker ve avukatlarımız Ali Yüksel ile Aydın Kurban altı ay süreli sıkı bir çalışmayla MÜYORBİR'i (Müzik Yorumcuları Birliği) 51 kurucu üyeyle hayata geçirdik. MÜYORBİR'deki 2. yılımızda bir konser esnasında tanıştığımız Romanya Müzik Yorumcuları Birliği Başkanı işimizin zor olduğunu, en az yedi yıl sonra üyelerimize hak ettiklerini dağıtabileceğimizi söyledi. Ancak biz dikkatli ve verimli çalışmalarımız sonunda üçüncü yılımızda üyelerimize ilk dağıtımı yaptık. Kurduğumuz hak ediş komitesindeki Mustafa Sandal, Emre

Altuğ, Gülben Ergen gibi genç üyeler, sağolsunlar, toplanan meblağın yarısının 1960-70 yıllarında müziğimizi ön plana çıkaran biz ağabey ve ablalarına verilmesini önerdiler. Bu, kanunen imkânsızdı, ama bu genç kardeşlerime böyle düşündükleri için teşekkür ediyorum. Ülkemizde toplanması gereken telif hakkının ancak % 10'u toplanabiliyor.

"Nerden çıktı bu telif," diyerek vergi gibi telif ödemekten hoşlanmayan halkımıza ticaret odalarında verdiğimiz konferanslarda bir müzik eserini sahibinden izin almadan ve hakkını ödemeden kullanmanın manavdan bir elma çalmaktan farklı bir şey olmadığını defalarca anlattım. Alınan telif bedelinin çok az olduğunun misalini de şöyle bir mukayese ile verebilirim:

2004 yılında MÜYORBİR'in ülkemizin tüm popüler yorumcu sanatçılarına ödediği meblağ 600.000 USD karşılığı TL iken, aynı yıl Elvis Presley'in mirasçıları 45.000.000 dolar ve Marilyn Monroe'nun mirasçıları da 4.000.000 dolar telif tahsil etmişlerdi. Bu rakamları yakalamak MESAM, MÜYAP, MSG ve MÜYORBİR'in omuz omuza çalışması, Kültür Bakanlığı yetkililerinin de bu haklarımız konusunda müzik tüketicilerini uyarması, eğitmesi ile ileriki yıllarda mümkün olacaktır.

Bu arada bir anım aklıma geldi, geçen yıl MÜYORBİR avukatımız Aydın Kurban'a bestelerimden oluşan bir kaset verdim, avukatı olduğu birçok popüler şarkıcının albümlerinde kullanabilecekleri besteler istemişti benden. Bir süre sonra kaset geri geldi.

"Ağabey, dedi Aydın, besteleri çok beğendiler ama bunlar zor şarkı, bize:

Gel bana gel, gel

Sev beni, sev sev

gibi akılda kolay kalacak ve kolay söylenebilecek besteler versin Selçuk ağabey hemen söyleyelim," demişler, sağol-sunlar.

KURCALAMA İŞTE, AMERİKA DEDİ YA!

25 yıl süreyle ülkemize gelen turistlere program yapınca onları yakından tanımış olduk. Başımızdan enteresan olaylar da geçti.

Bütün Güney Korelilerin her akşam ağızlarının sarımsak koktuğunu onlarla aynı mikrofonda şarkı söyledikçe anladım.

İsrailliler Arapça parçaları dinleyip göbek atarken bazı Arapların İsrail şarkısı söylemeye başladığımız zaman tepki gösterdiklerini hatta bazılarının salonu terk ettiğini müşahade ettim.

Makedonyalıların Yunan parçalarıyla oynaması karşısında Yunan rehberlerin:

“Selçuk Bey Makedonlarla muhatap olup onlara şarkı söylemeyin. Yunan seyirciler rahatsız oluyor.” demesi beni rahatsız etti. Onlar da para verdi, her ülkenin şarkılarını söylerken onlara da bir şarkı söylemek isterim.

Güney Afrikalı birçok turistin Yahudi veya Hollanda kökenli olması dikkatimi çekti.

“Suratlarından Uzak Doğulu olduğu belli olan çekik gözlüler masalarına Amerikan bayrağı koydurduklarında onlara kendi anadillerinde de şarkı söylemek için ülkelerini sorup; “Amerika” cevabını alınca, “Dedeniz nereli?” diye sorarak orijinal ülkesini öğrenme çabama, aynı salonda oturan diğer Amerikan vatandaşları tepki gösterirlerdi:

“Kurcalama işte. Amerika dedi ya!”

Bir savaş kaybetmiş olan Japonya’nın bu kadar kısa zamanda lider ülkeler arasına girmesinin ana sebebi “kurallara uymak”mış.

Diyelim ki 40 kişilik bir Japon grubu geldi. Birisi gruba:

“Ordövr tabağındaki zeytini veya tavuk etinin yanındaki patatesi yemeyin,” dedi.

Hiç kimse sebebini sormuyor ve bulaşıklığa giden tabaklarda 40 tane zeytin veya 40 tabakta patates geri gidiyor. Bu konuda sohbet ettiğim

bir Japon şöyle bir yorum yaptı:

“Bizim Japonya’da % 80’imizin kafası normal veya az çalışır. % 20’miz ileri zekâlıdır. Biz haddimizi biliriz ve bırakırız, bizi o çok zeki olanlar yönetir. Biz onların kararlarına uyarız. Ama siz Türkler hepiniz her konuda kendinizin en zeki olduğunu düşünür, başkalarının size ters gelen fikirlerini kabul etmezsiniz.”

Ne derece haklı, sîzlerin yorumuna bırakıyorum. Ülkemizde 70 milyon antrenör, 70 milyon hesap uzmanı, 70 milyon başbakan var. Kısaca herkes her konuda uzman, her boku bilir.

İşletme İktisadı Enstitüsü’nde Turizm İşletmeciliği master programında dönem ödevimi 2 ay boyunca, çalıştığım Kervansaray’a gelen Japonları izleyip yazdım. Kesinlikle katı kuralları var, alternatif yok. Merdiven iniliyorsa belli sayıda basamak inersin, sonra yürürsün. Kervansaray’da alt kata indikten sonra bir metrelik bir bölüm ve sonra bir basamak daha yapılmış. Japon aklı ve tekniğine göre orada o basamağın olmaması lazım. Rehber veya lokal çalışanlarının ikazına rağmen her beş Japon’dan biri o basamakta tökezliyor veya düşüyor. Binlerce Akdeniz ülkesi vatandaşı aynı basamakları düşmeden geçiyor. Ben hiçbir Türk, Yunan, İtalyan veya Arap’ın o basamakta takıldığına şahit olmadım.

O bahsettiğim basamağın yanında bir tahta kapı var, itilince açılıyor. Bir gün yaşlı bir Japon o kapının önünde kımıldamadan dakikalarca durdu. Adam fena oldu sandım, yardıma gittim, kapıyı itmemle birlikte koşarak dışarı çıktı ve grubuna yetişti. Sonradan anladım ki adam, camlı tahta kapı otomatik olarak açılsın diye bekliyormuş.

Japonların sarhoşluğu da enteresan oluyor. Bir akşam sahne önündeki masada bir Japon grubu ve sahneye en yakın oturan da yaşlıca ve alkol sınırına yaklaşmış bir adam var. Yanlarındaki masada bir Alman grup ve grubun sahneye doğru en başında da güzel bir Helga oturuyor. Yaz ayları olduğu için Helga biraz açık ve rahat giyinmiş, Japon’un gözü devamlı Helga’da, takip ediyorum olayı. Japon arada bir laf atıyor, bardağını kaldırıp kampai (şerefe), diyor ama Helga yüz vermiyor. Ben elimde mikrofonla bir ara onlara çok yaklaşmış ve Japonca şarkı söylemeye başlamıştım ki Japon ayağa kalkıp bana yaklaştı. Sahne bir metre yüksek olduğu için adamın başı benim bacağım hi-zasındaydı. Beraber söylemek istiyor sanarak adama iyice yaklaştım ve hafif eğilip ona mikrofonu uzatmak üzereyken olan oldu.

Anjinsan mikrofonu alır gibi elini uzatırken birden benim münasip olmayan uzvumu avuçlayıp sıkmaya başladı. Ben acıdan bağırmak

üzereyim, Japon benim malları tutmuş Alman Helga'ya gösteriyor:

"İdes, ides..." (İyi mi? Beğendin mi? Anlamında)," millet gülmekten yerlerde, orkestra dağılmış, müzik durmuş ve ben hadım olmaktan kurtulduğuma sevinmiş bir halde o programı nasıl bitirebildim bir de bana sorun.

Kervansaray'dan bahsederken rahmetli salon şefi Nuri'yi anmadan olmaz. Program öncesi bana bir liste hazırlanıyor. Bu listede hangi masada hangi ülke vatandaşları olduğu yazılı. Ben de bunu ezberliyorum ve her masaya kendi dilinde hitap etme imkânım oluyor. Nuri'nin bana yazdığı listelerden birkaç örnek vereyim.

Malezyalı. (Malezeliyeli).

İsviçreli. (Isfırçıralı).

Endonezyalı. (Endonzeliyeli).

Avustralya (Avurturaliyeli).

Bazen nereli olduğunu sorduğu turistin cevabını anlamadığı zaman ona:

"Adam ne diyorsa onu yazın, ben anlarım," diyorum, o zaman da Sıvidın (İsveç), Sikotlenid (İskoçya), Sipeniş (İspanyalı) gibi komik listeler geliyor. Ülkeler konusunda yanlış yazdığı bir şey çıkarsa ve takıştığımız ve onun haksız olduğu durumlarda ortadan kaybolur, haklı çıktığında da program bitiminde sahne kapısında beni beklerdi.

"Baaak, demedim mi," diye hava atardı. Ama bir gün olan oldu.

Gazinoya geldim ki baktım koridorda garsonlar 30 yaşlarında bir turist kadınla anlaşmaya çalışıyorlar. Kadın bir şeyler anlatıyor. Anlamıyorlar. Ben kapıdan girince personel rahatladı.

"Selçuk ağabey, bak bu kadın ne diyor?"

"Yes please," diye lafa girdim, personel dağıldı kızla yalnız kaldık. Kendimi tanıtıp gecenin şarkıcısı olduğumu söyledim. Kız:

"Ben Amerikalıyım. Bir okul gemisinde öğretmenim. Üç aydan beri okuldaki çocuklar ve denizden başka bir şey görmedim. Bugün İstanbul'da karaya çıktım, ilk kez insan yüzü gördüm. Bugünü dolu dolu yaşamak istiyorum. Bana eşlik eder misin? Bir yerlere gidelim, dans edelim, uyuşturucu alalım, bana Türkiye'de uyuşturucunun

serbest olduğunu söylediler.”

“Hanımefendi Amerika’da size yanlış söylemişler. Ülkemizde uyuşturucu yasak, ama dans etmek içki içmek isterseniz ben evliyim, program sonrası eve döneceğim. Size eşlik edebilecek yakışıklı bir Türk delikanlısı ayarlayabilirim,” dedim. Yukarıya odama çıktım. Giyiniyorum. Nuri müşteri listesini getirdi.

Aaaa, biraz evvel konuştuğum Amerikalı kızın ve gemi personelinin oturduğu masaya Yunanistan yazmış.

“Oğlum Nuri ben o masadaki kızla konuştum, onlar Yunanlı değil Amerikalı, git bir daha sor.” Gitti, 3 dakika sonra geri geldi:

“Ben haklıyım, Yunanistan dediler.”

“Var mısın iddiaya?”

“Varım, Selçuk ağabey.”

Biz sahneye çıktık, Ben masaları tek tek gezerken o gruba doğru döndüm.

“Bu akşam aramızda Yunanlı var mı? (Anybody from Greece)? diye sordum. Salonda çıt yok. Nuri de kendinden emin kapı girişinden beni kesiyor.

United States dememle birlikte benim masa ayağa kalktı, birlikte söyledik, dans ettik. Program bitiminde “Nuri kaçmış veya bir yere saklanmıştır, iddiayı kaybetti, Yunan dedi, Amerikalı çıktı, ben kazandım,” düşüncesi ile sahneden indim ki Nuri garsonları etrafına toplamış kuliste beni bekliyor, “oooley” sesleri arasında.

“Selçuk ağabey, iddiayı kazandım,” dedi.

“Nasıl kazandın oğlum grup Amerikalı çıktı.”

“Olur mu ağabey sen Yunanistan dedin, bütün masa ayağa kalktı, arkadaşlar şahidim.” O kadar çok sevinmişti ki onu üzmek istememiştim. İddiayı kaybetmiş gibi yapıp ona bir çikolata aldım.

Nuri, ben “United States” dediğim zaman okunuşu “Yunaytıd Steyts”i Yunanistan anlamıştı.

Kervansaray’da unutamayacağım bir anım da biz sahnede şarkı söylerken kalbi durup, yere düşen yaşlı İngiliz adamın hikâyesi.

Son şarkımızı söylüyorduk, sağ kapı girişi civarında bir hareket oldu ve insanlar yerde yatan bir adamın etrafında toplandılar. Önce sarhoş zannettim. Ama çok meraklı olduğum için programı kısa kesip bulundukları tarafa yöneldim. O arada adamı koridora taşımışlar, adam bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyor. Ben de Türk Kalp Vakfı'nda acil yardım kursu almış olduğum için hemen müdahale etmeye karar verdim. Adamın kalbinin durduğunu tespitten sonra sahne ceketimi çıkarıp bir yabancı adamın da yardımıyla suni teneffüse başladım. Ben adamın ağzından hava üflüyordum, yardımcım da belli aralıklarla kalp masajı yapıyordu. Almanca rehberlerden arkadaşım Cihan da diğer 30 kişi gibi olayı izliyordu. Birkaç dakikalık bir uğraştan sonra adamda bir hareket oldu, gözlerini açtı. Herkes sevinç çığlıkları atarken Cihan da bana "çaaak," dedi ve elleri tokuştuk. O anda hastaneden telefonla çağrılan ilk yardım ekibi geldi. Benim görevim onlar gelince bitmişti, hastayı onlara teslim ettim, üstüm başım, yeni sahne kıyafetim rezil olmuştu. Gelen ekip çantalarını açıp bir şeyler çıkardılar ve durum hakkında fikir alışverişine başladılar. Adamın kalbi o ara yeniden durmuş, uğraştılar, çabaladılar, hayata geri dönmedi. Biraz evvel sevinç çığlığı atanlar hüzünlenmişlerdi. Gelelim işin komik tarafına...

Ertesi gün ölüm olayı ile ilgili zabıt tutulurken Müdür Cevdet ağabey.

"Biz senin müdahale ettiğini ve suni teneffüs yaptığını söylemedik. Sen de kimseye bir şey söyleme, seni suçlu bulmasınlar, başın derde girmesin," dedi, başımı salladım.

"Olur ağabey," dedim.

Gar Müzikholü'nde Yunan ve İtalyanlardan oluşan bir gruba program yapıyoruz. Çok güzel bir şov yaptım. Kulise giderken patron, masasına çağırdı. Tebrik edecek sandım:

"Müşteri senden şikâyetçi," dedi.

"Allah Allah ne şikâyeti, kim bunlar?"

"Yunanlılar sana bozuk."

"Ne yapmışım?"

"Bertolomeo lafını bir daha kullanmasın, dediler, biliyorsun Bertolomeo onların İstanbul'daki dini liderlerinin adı." Ben kahkahalarla gülmeye başladım. Patron şaşırdı:

"Ne gülüyorsun?"

“Hocam ben Bartolomeo falan demedim. Sadece İtalyan turistlerle konuşurken Alfa Romeo, dedim.” Birlikte güldük.

Hayatım boyunca birçok arkadaşım, dostum, dert ortağım, iş ilişkim olan insan oldu. Bir tanesine hakkımı helal etmedim. Zaten cenazesine de gitmedim. O da Banker Kaztelli Cemal Özver (isim atmaca ama andırıyor).

İsveç’teki arkadaşlarım büyük yatırımlarla Türkiye’de bir firma kurdu. Golf turizmini Türkiye’de biz başlatacaktık. Golf sahası, yüzlerce villa, otelden oluşacak olan proje başlangıç yılları olan 1994 krizinde büyük sıkıntılar yaşadı. Ben de bu firmanın yönetim kurulu üyesi ve çok küçük bir hisseye sahip ortağı idim (Başlangıçta % 3, sonra da sermaye arttırımı sebebi ile % 0.01 yani on binde bir). Firmanın satacağı villalardan ilk ikisini Rana ve ben (eşim Birsen üzerine) aldık ve taksitlerini ödemeye başladık. Firmamızın maddi sıkıntıları sebebi ile geçici olarak tanıdıklarımızdan faizle para bulup ödüyorduk. Bir gün bir yönetim kurulu üyemiz (adını vermiyorum ama en ünlü star kadın şarkıcılarımızdan biriyle yaptığı evlilikten dolayı çoğunuz kendisini tanıyorsunuz) Kaztelli’yi bize getirdi. Adam piyasadaki zenginlerin büyük miktarda paralarını alıyor, üstüne belli bir komisyon (tefeci faizi) koyuyor ve çalıştırıyordu. İşte bu adama bulaştıktan sonra sıkıntılar başladı. Alacağına karşı çek ve senet alıyor, ayrıca 1.500.000 metrekare olan arazimize haciz koyuyordu. Ben de bu arada hepinizin tanıdığı bir TV sunucusu olan arkadaşım ve komşum olan kişiye bu projeden bir villa satmıştım. Kaztelli araziye haciz koyunca biz rahatsız olduk ve ben de Rana’nın, bizim ve arkadaşımın evlerinin tapusunu kurtaralım diye firmamızın büyük hissedarının onayını alarak atladım uçağa, günü birlik Söke tapusuna vekâletlerimle birlikte gittim. Projenin tümüne göz koymuş olan tefeci amca her yerde adamları olduğu için bunu duymuş ve çok bozulmuş, Söke tapusunda işini takip eden kişiyle bana hayatta unutamayacağım ve hiç hak etmediğim mesajı göndermiş:

“Söyleyin Selçuk’a, cami duvarına işemesin!”

Demek ki yıllarca çalışıp alın teriyle kazandığı parayla satın aldığı bir evin tapusunu almak isteyen kişi, bu tarz tefecilerin gözünde köpek olabiliyordu. Neyse yıllar sonra bazı köpeklerin de bazı insanlardan daha değerli olabileceğini sevgili Bekir Coşkun’un her sabah okuduğum yazılarından öğrendim.

“Yeter Selçuk, sen yine de ölmüş bir adamın arkasından konuşma,” diye düşünüyorum ve bu büyük sırrımı sîzlerle paylaşmanın verdiği rahatlama ile o kişiye, öldükten uzun süre sonra haklarımı helal

ediyorum, rahat uyusun.

Bugün çok komik bir olay oldu:

Bankamın dışında ATM'den bir işlem yapacağım. Önümde 40 yaşlarında bir adam, sağında karısı, çocuğu ve en sağda kaynanası, film seyreder gibi ekrana bakıp duruyorlar. Baktım ekranda şifrenizi girin yazılı ama bunlar bekliyorlar.

"Şifrenizi girsenize," dedim.

"Biz çoktaaan girdik," dedi kadın. Demek ki ekrana bakmadan erken girmişler. İkazım üzerine kadın şifreyi yeniden girdi, ama adam sadece bakıyor. Uzun bir beklemeden sonra 3-4 kez müdahale ile para çekme, meblağ, başka işlem yapmak istemiyorum ve kartı geri alma işlemlerini benim yönlendirmemle hep kadın yaptı. Okuma yazması olmadığı belli olan adam sadece olanları izledi.

Kadın kartı aldıktan sonra ben hemen kendi işlemimi yapmak üzere öne doğru uzandım, yanımdan geçerlerken cahil adam karısının kafasına yumruk attı:

"Sen ne geri zekâlısın ulan karı, bir parayı herif yardım etmeden çekemedin."

O anda düşündüm. Demokraside bu adamın da bizi yönetecek siyasetçileri seçme konusunda benimle hakkı eşit. Bence hakiki demokrasi olması için şunlar gerek:

- Oy kullanabilmek için ilkokul mezunu olmak

- Seçilebilmek için de yüksek öğretim yapmış olmak hem kültür seviyemizi artırır hem de daha uygun kişiler bizi yönetir, çünkü milyonlarca insan futbol takımı tutar gibi siyasi parti taraftarı oluyor, saçını, gözünü beğendiği insanlara oy veriyor. Ama buna demokrasi, halk idaresi deniyor, ne yapalım?

Oy verme, dedim de aklıma geldi.

Seçim öncesi en antipatik suratlı, şişman, saçsız, orman bıyıklı, komik isim ve soyadı olan tiplerin resimleri yolları ve duvarları süslüyor. Yolda yürürken önümde yürüyen kadın ağlayan çocuğuna duvarda asılı olan muhtar adayımızın resmini gösterdi:

"Susmazsan seni bu amcaya veririm." der demez çocuk sustu. Neyse biz her şeyi düzeltemeyiz, hani deve "Boynum eğri demiş, ama neren

doğru ki” cevabını almış. Ya bu deveyi güdüceeez ya bu diyardan naşşşşşşşşş.

Küçük yaşlarımdaki tiklerim bazen tekrar geri geliyor ama ekranda veya sahnedeyken olmuyor Allah’tan. Hiperaktifliğimi devamlı bir şeyler düşünerek rahatlatıyorum. Yolda gördüğüm arabanın plakası MHM ise sahibinin adının Mehmet, BYM ise Bünyamin olduğunu düşünür, içimden söylediğim her melodiye el parmaklarımla flüt çalıyor gibi yaparak eşlik eder, yolda adımlarımı saymaya devam ederim. İlginç örnekler vereyim:

Taksim metrosundaki yürüyen bantta, Taksim istikametine doğru yürürseniz normal adımlarla 43 adımda, Elmadağ’a doğru giden bantta ise 102 adımda gidersiniz. (En fazla 2 adım fark eder, yüzlerce kez saydım). 40 yıl evvel İzmir’de Kadifekale konserlerimiz sebebi ile 15 gün kaldığımız Kaya Otel’in telefonunun 39771, kaldığım oda numarasının 209, Ankara’da 38 yıl evvel 2 gece kaldığım Stat Otel’in telefonunun 116644 olduğunu, eşimin ve benim kimlik numaralarımızı ve bunun dışında birçok önemli veya önemsiz şeyi hâlâ hatırlıyorum. Aklıma ilk gelen 3 haneli bir rakam ile 4 haneli bir rakamı çarpıyorum. Çıkan sayıyı at yarışında 6’lı ganyanda oynuyorum. İşlek bir caddede rastladığım üçüncü seyyar milli piyango bayiinden en üstten üçüncü bileti almam ayrı bir saplantım. Tuvalete de kare karalamaca bulmaca kitabımı yanıma almadan giremem. Bu tarz davranışlar insan beyninin zayıflamasını önlüyormuş.

SİZLER

Kitabımı bitirmeden birkaç arkadaşımız hakkında fikirlerimi kısaca yazmak isterim.

EMEL SAYIN

Babamın, benim ve de çocuklarımın en sevdiği Türk sesi. Ayrıca süper bir insan. Kendisi ile birkaç TV programı ve konser dışında yakın arkadaşlığımız olmadı, ama kalbim durduktan sonra gerek hastanedeyken gerekse ertesi hafta eve çıkmışken beni arayıp sağlığımla ilgili bilgi aldı. Geçmiş olsun dedi.

EMEL MÜFTÜOĞLU

Kendisi ile bugüne kadar hiçbir yakınlığımız olmadı. Sesini ve yorumunu çok takdir ederim. Belki 3-5 kelime konuşmuş ve 3-5 dakika bir arada aynı ortamda olmuşuzdur. Onun için popüler olma yolunda başlangıç olan birinci olduğu ses yarışması öncesi Caddebostan'daki lokalde kayınbiraderim Serdar'ın konservatuardan arkadaşı olarak tanıdım. Bu kısa görüşme onun müzik hayatını etkilemiştir sanırım. Yarışmada söyleyeceği şarkının tonu konusunda bir sıkıntısı vardı. Emel'in çok iyi bir soprano ses olduğunu gördüm. Yanımda bulundurduğum flütümle ton bakarak söylemek istediği şarkıda sesinin ön plana çıkması için yarışmacılara eşlik edecek arkadaşım Coşkun Aksel'i şarkısını do minörden söyleyeceği konusunda uyarmasını, başka bir tondan söylerse sesinin kaybolacağını ve dereceye giremeyeceğini söyledim. Emel sırası gelince sahneye çıktı ve benim önerim üzerine Coşkun'u, do minör diye ikaz etti. Yılların müzisyeni Coşkun Aksel parçaya girmeden önce biraz düşündü ve Yurdaer Doğulu'nun başkanı olduğu jüriye dönerek:

"Sayın Jüri üyeleri. Yarışmacı bu şarkıyı do minörden söylemekte ısrar ediyor, ama söyleyemez, tiz gelir, la minör söyleyebilir," dedi. Jüri ise:

"Mademki kendisi do minör diye ısrar ediyor, do minör çal," diye kararlarını verdiler. Emel beklenmeyeni yaptı, bülbül gibi şakıyarak haklı bir birincilik aldı. Ben de yardımcı olduğum için gurur duydum. Ama kendisi bu olayı belki de unutmuştur, ama biz onu ailece severek dinleriz.

SEZEN AKSU

Çok sevdiğim, yıllar önce birlikte festivallerde, konserlerde yer aldığımız Sezen ile bundan tahminen 20 yıl kadar önce bir gün Beyoğlu Mis Sokak'ta bir asansörde rastlaştık ve birlikte yukarı çıktık. Ben Menajerim Orhan Gündoğdu'ya, o da afişçi Mahmut Zeki'ye gidiyordu sanırım. Asansörle çıkarken bana şaka da olsa çok ilginç bir şey söyledi:

"Selçuk'çuğum, sizin aileye bayılıyorum, hep birlikte kardeş, damat, kayınbirader, kuzen çalışıyorsunuz. Bul bana ailenizden bir damat da ben de sizin gruba gireyim." Ben de şu cevabı verdim:

"Oğlum Sencer henüz 11 yaşında, birkaç yıl beklersen neden olmasın." Bu karşılıklı espriye ikimiz de çok güldük ancak Sezen geçtiğimiz yıl beni biraz üzdü. Oğlum Sencer büyüdü, delikanlı oldu ve kendi bestelerinden 4 parçayı stüdyoya girip banda okudu. Bayağı da iyi oldu. Ülkemizde en büyük otorite olarak kabul ettiği Sezen Aksu'ya dinletip fikrini almak istedi. Bana danıştı.

"Tabii oğlum, ben Sezen ablandan randevu alıp buluşmanızı sağlarım, bestelerini ve yorumunu dinletirsin," diye söz verdim. Defalarca hem kendi cep telefonumdan hem de Sezen'in de üye olduğu, benim kurucu başkanı ve şu an başkan yardımcısı olduğum MÜYORBİR'den aramalarıma rağmen karşıma hep menajer, yardımcı, müdür gibi insanlar çıktı, kendisiyle görüşmeyi bırak, haberleşemedim bile. Bir ara bana dönen Beyza Hanım kendisinin bu ara yoğun olduğunu, iki hafta içinde mutlaka beni arayacaklarını söyledi, aradan 3 ay geçti, tık yok, istemiyorum, aramasın artık. Gerek kalmadı. Ayrıca geçen yıl başıma gelen ciddi sağlık sorunundan sonra herkes arayıp geçmiş olsun dedi, o hariç, üzüldüm, kendisine kırgın olduğumu bu kitabımda yazmak istedim. Belki siz şu anda bu satırları okurken barışmış olabiliriz.

KAYAHAN

Kayahan ile uzun süre aynı kulvarda olmamıza rağmen ancak birkaç kez konser veya TV programında bir araya geldik. Herkes gibi sesini, gitarını ve özellikle bestelerini beğeniyor ve takdir ediyorum.

Yaşadığım iki olay bu arkadaşıma (kardeşime) olan sevgimi pekiştirdi. Sizlerle paylaşmak istedim.

Bir sohbet esnasında Kayahan bana:

"Selçuk ağabey, ben senin konserlerine gelirdim. Gitar çalışına hayran kaldım ve seni kendime örnek aldım," dedi. Bu beni çok gururlandırdı.

Müzik Yorumcuları Birliği'ni kurduktan bir süre sonra yorumcu üyelerimize ilk hak edişlerini dağıtıyorduk (2002 yılı gibi). Kayahan kendi hakkına düşen meblağı öğrendikten sonra Genel Sekreterimiz Ali Rıza Türker'i aramış ve şunları söylemiş.

"Benim hakkıma düşen paranın yarısı bana yeter. Lütfen diğer yarısını sağlık sorunu veya ekonomik nedenlerle sıkıntısı olan arkadaşlarımıza dağıtın ama bu olay gizli kalsın." Hakikaten bu miktarını vermek istemediğim para sağlık sorunu olan üç arkadaşımızın çok işine yaradı. Dudak büktüm.

"Allah Allah," dedim, "bu zamanda böyle büyük insan az bulunur."

Çok yaşa, çok besteler yap sevgili kardeşim."

EROL BÜYÜKBURÇ

İnsan kabiliyetli, iyi bir müzisyen, çok güzel sesli bir solist olabilir, ama bu onun popüler olmasının garantisi değildir. Kendini tanıtma şansını yakalaması gerekir. Şu anda benden çok iyi sesi olan veya gitar çalan birçok müzisyen arkadaş, Müzisyenler Kahvesi'nde iş beklerken ben ülkemin müzik piyasasında belli bir yere geldim. İşte bunu, bana kendimi gösterme imkânını veren sevgili ağabeyim Erol Büyükburç'a borçluyum. Ve bunu 47 yıllık müzik hayatımda her yerde söylemişimdir. Ayrıca Avrupai bir sanatçı olarak 1963'te neyse 2009'da da aynı kişi olan, aynı ciddiyetle işine saygı duyan Erol'u daima kendime örnek almışımdır. Kilo almamam için tabağımdaki yemeğin hepsini yemeyip birazını bırakmamı nasihat ederdi bana, ben de koca bir tabak pilavı ekmekle birlikte yerken Erol'a söz verdiğim için tabağın dibinde 4 -5 adet pirinç bırakırdım. Kilolu olmamamı ona borçluyum!, ha, ha, ha...

CAHİT BERKAY

Türk pop müziğinin ilk yıllarında benim keşfedip grubuma aldığım Cahit benden sonra gerek Moğollar grubunda, gerekse yaptığı film müziklerinde daima kendini geliştirerek zirvede kaldı. Ayrıca benim Erol Büyükburç için söylediklerimi o da her zaman ve her yerde benim için söylüyor. Böylesine efendi, iyi insan, iyi müzisyen kardeşim olduğu için kendisiyle gurur duyuyorum.

RANA ALAGÖZ

Gerek kardeşim olarak bana saygılı, gerekse sahne ortağım olarak yanında güven duyduğum, birlikte büyük başarılara imza attığımız, birçok ülkede Türkiye'yi şerefle temsil ettiğimiz kardeşim ayrıca özel

hayatımda da en zor günlerimde daima yanımda olmuştur. Şu anda piyasaya çıkmış olan "Biz Sizin Şarkılarınızla Büyüdük" adlı ortak CD'mizde de geçmiş yıllardaki başarılarımızı yakalayacağımızın kokusu burnuma gelmeye başladı. Ayrıca insanlığa hizmet konusunda lider olan, ama birbiriyle arasında mesafe bulunan Rana'nın liderliğindeki Rıhtım Karaköy Lions ve benim liderliğimdeki Yeditepe Rotary Kulübü'nü ilk kez biz iki kardeş bir projede yan yana getirdik ve Kemal Özkan grubuyla Afganistan'da yüzlerce fakir çocuğun sünnet törenini ve hediyelerinin gönderilmesini birlikte organize ettik.

ALİ ve NİLÜFER ALAGÖZ

İlk Altın Mikrofon yarışmasından beri daima birlikte olduğum kardeşim Ali arkamda org çalarken her şarkıyı korkusuzca, zevkle, güvenle söyledim. Sahnede en ufak bir hareketimden ne demek istediğimi anlar. Ali bugüne kadar haksız olsam bile hiçbir kez bana karşı çıkmadı. Ali, Alagöz ailesinin müzik kariyerinde önemli bir yere sahiptir ve her şovumda orkestra şefimdir.

Keza Nilüfer Alagöz, bizim müzik hayatımızın en yoğun günlerinde Nilüfer henüz 6-7 yaşındayken, evimize röportaj yapmak için gelen basın mensupları:

"Sen büyüyünce ne olacaksın?" diye sorunca

"Bana seçme şansı vermediler ki, ben de ağabeylerim ve ablam gibi müzik yapacağım." derdi.

Gerek birlikte çalıştığımız 18 yıl içinde Kervansaray geceleri, yurt içi, yurt dışı konserlerimizde sesi ve şovuyla bizi tamamladı. Nilüfer şu anda tek başına yaptığı programlardaki ciddiyeti ve başarısı ile ailemizi çok iyi bir şekilde temsil etmektedir. Yenikapı Gar Gazinosu'nda 6,5 yıldır yaptığım şovdaki yerimi bir süre sonra ona bırakmaktan gurur duyacağım.

Babam BAHATTİN ALAGÖZ ve Annem HACER ALAGÖZ

Çok zor şartlarda bir öğretmen maaşıyla beni yabancı okullarda okutmak için saati 5 liraya özel mandolin dersleri veren, bizim bu başarılarımıza olanak sağlayan, ilk müzik bilgilerini bize öğreten, genleriyle bizlerin birer müzisyen olarak doğmamızı sağlayan babacığıma, aile bütçesine yardım amacıyla yıllarca evde dikiş diken, profesyonel müzik hayatımızda yalnız bizim değil, bütün müzik camiamızın annesi olan Hacer anneme çok şey borçluyum. Onların bana verdiklerini çocuklarıma vererek geri ödemiş olduğumu umuyorum.

Kızım BANU ALAGÖZ

3 yaşındayken Kumburgaz Güzeli seçilen, gerek tahsil hayatında gerekse iş hayatında hırslı ve genç yaşına rağmen her tuttuğunu inanırsa koparabilen dünya iyisi ve güzeli kızım, ilerideki yılların senin olacağına inanıyorum. Senin ve ailemize kazandırdığın sevgili damadım Ertan Alagöz'ü yanaklarından öpüyorum. Sen Beşiktaşlı, Ertan Galatasaraylı ben de sizden Fenerbahçeli bir torun istiyorum.

Oğlum SENCER ALAGÖZ

Küçük yaştan beri kendine olan inancın ve çalışkanlığınla en sevdiğin otomotiv konusunda ülkemizin liderlerinden biri oldun. Aynı başarıyı bu aralar başladığın müzik çalışmaları konusunda da göstereceğine kalpten inanıyorum. Yaşadığımız sıkıntılı ve acılı anlarda yaşlı ve olgun kişilerden bile bekleyemeyeceğimiz olgunluk, sabır ve inançla o anları az zararla kapatmamız konusunda her zaman destekçimiz oldun. Başarılarımızda önce yanımızda sen vardın. Bestelerin benimkilerden daha güzel olmuş, sesini çok güzel eğitmişsin. Babamın bana söylediğini ben sana söylüyorum şimdi:

"Şu an sana Selçuk Alagöz'ün oğlu diyorlar. Ömrüm olur, yaşarsam bana Sencer Alagöz'ün babası diyecekler, buna inanıyorum."

Sevgili BİRSEN'ime

Seni ilk gördüğümde beni çarpan güzel bir melektin. 39 yıl geçti, daha güzel bir melek oldun. En iyi günlerimizde sevincimizi paylaştık, başarılarımızın zevkini birlikte yudumladık, en kötü günlerimizi ise omuz omuza dayanışma içinde birlikte aştık, hasta olan alacağı ilacı sana sordu, yemek yapmak isteyen tarifini senden aldı, kıyafetinin uygun olup olmadığını merak eden seni buldu, benim gibi yoğun ve hiperaktif bir adamı çok güzel çekip çevirdin, gerektiğinde kardeş, gerektiğinde arkadaş, iyi bir menajer, çok iyi bir eş, çocuklarıma iyi bir annenin ötesinde iyi bir eğitmen oldun, hiç kimsenin yapamayacağı bir fedakarlıkla kardeşine bir böbreğini verip onu hayata döndürdün, gerektiğinde annene bile annelik ettin. Annen dedim de, şunu ilave etmem gerekti, çok sevdiğim annen, sana senin doğum gününde vefat ederek kötü bir şaka yaptı, buruk bir anı bıraktı. Ne var ki bu kendi kararı değildi, Allah öyle istemiş.

İlk hayatım 3 Ağustos 2007'de senin yanında sona erdi. 6 dakika sonra yine senin yanında ikinci hayatım başladı.

Sensiz bir hayatı düşünemiyorum, seni herkesten, her şeyden çok seviyorum. İyi ki varsın. Sakın benden evvel ölme...

Şunu vurgulamak istiyorum.

Hayat çok kısa, binlerce nesil gelmiş, geçmiş, binlercesi gelecek ama şu anda bizim sıramız. Bu şansımızı unutmayalım, ayrıca şu anda bundan sonraki yaşantımızın en genç olduğumuz anı, bunu değerlendirelim. Benim bir süredir yaptığım gibi kullanmayıp sakladığım en güzel giysileri bugün giyelim, altın kalemimiz varsa bilmeceyi onunla çözelim.

Kanal D'de Esra Ceyhan'ın konuğu olduğum programda;

"Allah herkese benim birinci ölümüm gibi kolay, acı çekmeden ölüm versin." demiştim. Ayrıca sözümü şöyle tamamlamıştım. "İnsan elde ettiklerine şükretmesini bilmeli, bundan sonra ne kadar daha yaşayacağımı Allah bilir ama ben şu anda Barış Manço'dan, Cem Karaca'dan, Esin Engin'den, Kemal Sunal'dan, birçok arkadaşımdan daha fazla, hatta, tekrar yaşaması için hayatımı bile vermeye hazır olduğum, şu anda nefes almamızı bile borçlu olduğumuz (Çetin Yıldırımakın'ın konuşmalarından) MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'ten bile sekiz yıl fazla yaşamışım. Çok şükür!

26 Şubat 2009 Perşembe

Bir gün gelecek arkamızdan birileri "Müzik tarihimizde bir Selçuk Alagöz vardı, rahmetli iki kez yaşadı, ama 10 hayata sığmayacak kadar dolu yaşadı, iyi bir insandı, ülkemizin müziğini 73 ülkenin insanlarına sevdirdi, cami yaptırmadı, hacca gidemedi (çok istemesine rağmen), ancak çeşitli sivil toplum örgütlerinde yaptığı çalışmalar ve özellikle sigarayla yaptığı savaşta binlerce insanın sağlığını pozitiv etkiledi. Cennettedir inşallah derse ne mutlu bana.

Savaşsız, silahsız, sadece barış ve huzur dolu, insanların açlıktan ölmediği, denizlerine lağım suları akmayan, vize almadan her yanına gidilebilen, sağlıklı ve sevgi dolu bir dünya dileğiyle.